

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

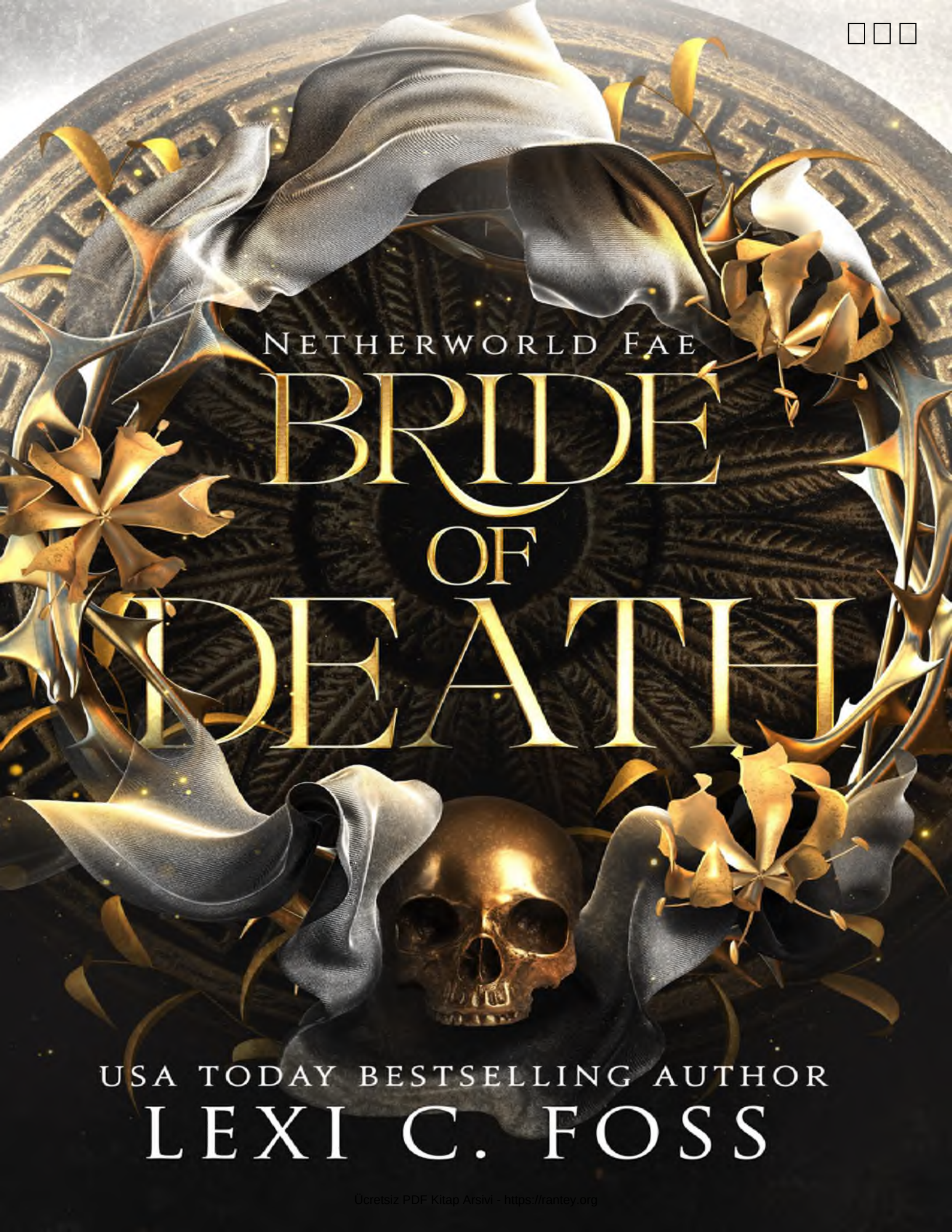
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NETHERWORLD FAE

BRIDE

OF

DEATH

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LEXI C. FOSS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

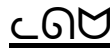
<https://t.me/cevirigilleryorum>

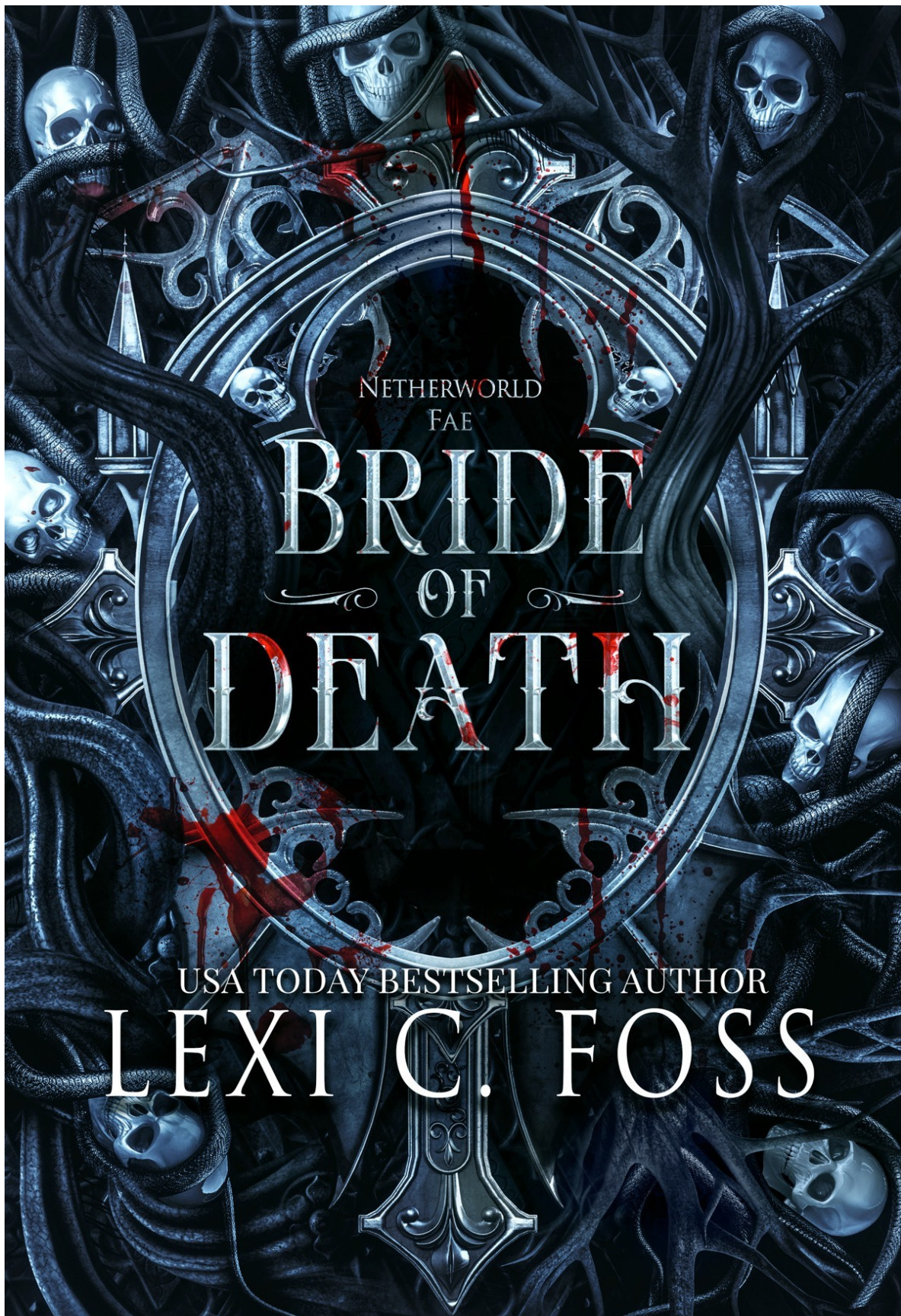
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEXI C. FOSS

İçinde

Ölüler Diyarı Krallığına Hoş Geldiniz Önsöz

1. Sera
2. Sera
3. Maliki
4. Sera
5. Morpheus
6. Sera
7. Maliki
8. Hades
9. Sera
10. Morpheus
11. Maliki
12. Sera
13. Hades
14. Sera
15. Morpheus
16. Sera
17. Maliki
18. Sera
19. Hades
20. Morpheus
21. Sera
22. Hades
23. Sera
24. Maliki
25. Sera
26. Maliki
27. Morpheus

28. [Sera](#)

29. [Sera](#)

30. [Maliki](#)

31. [Hades](#)

[Yalanlar Yuvası](#)

[Ölümcül Evcil Hayvanları](#)

[Lexi C. Foss Hakkında](#)

[Lexi C. Foss'un Diğer](#)

[Eserleri](#)

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle, ya da ölü, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ölümün Gelini

Telif hakkı © 2025 Lexi C. Foss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan bu kitap, ticari veya ticari olmayan amaçlarla başkalarına yeniden dağıtılamaz.

Düzenleme: Outthink Editing, LLC

Düzeltilme: Katie Schmahl & Jean Bachen Kapak

Tasarımı: Covers by Juan (Jay Villalobos) Başlık

Sayfası: Anna Spries

Resimli Harita: Ricky Gunawan

Yayıncı: Ninja Newt Publishing, LLC Dijital

Baskı

ISBN: 978-1-68530-349-5

Basılı Baskı

ISBN: 978-1-68530-407-2

AI Feragatname: Bu kitapta AI içeriği bulunmamaktadır. Tüm resimler gerçek sanatçılar tarafından tasarlanmış ve tüm metinler yazar tarafından yazılmıştır.

Her zaman en sevdiğim kişi olan Poseidon'a. Hades'e söylemeyin.

Ölüler Diyarı Krallığına Hoş Geldiniz

PERSEPHONE BENİM. Kuzenimin sana başka bir şey söylemesine izin verme. O, benim eşim üzerinde bir tür hak sahibi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ama yanılıyor.

O binlerce yıldır benim. O benim ruh eşim.

Benim çiçeğim. Benim Omega'm. *Benim.*

Sadece, bir zamanlar beni kandırdı. Tüm Mythos Fae türünü aldattı. Omegaları Alfalarından sakladı. Bir zamanlar evimiz olan dünyayı *yok etti.*

Onu asla
affetmeyebilirim. Ama
onu seviyorum.

Bu benim zayıflığım. Lanetim. *Nimetim.*

Ah, Persephone, sevgilim. İnsan bedeninde hapsolmuş olabilirsin, ama seni özgür kılacağım. Bunun için önce seni kırmam gerekse bile.

Tahmin edebileceğiniz gibi, bu hikaye karmaşık. Karanlık ve çarpık. Mitler ve yalanlarla dolu.

Ben her zaman Ölüler Diyarı'nın Tanrısı değildim. Ama burada tarih dersi vermek için bulunmuyorum, sadece ne beklemeniz gerektiğini anlatmak için.

Çünkü artık benim evrenimdesiniz, sevgililerim.

Ve bilmeniz gereken tek şey, Persephone'm sonunda bana geri döndü. Belki farkında olmadan, ama burada. Bildiğim bir şey varsa, o da kaderin sonunda her zaman kazandığıdır.

Netherworld'e hoş geldin, sevgili ruh eşim.

Burası ölümle dolu. Karanlık. Kasvet. Seni acı çeken her şeyle dolu.

Ben senin ışık kaynağın olacağım. Kurtarıcın. Evin.

Birlikte, geçmişteki günahlarını telafi edeceğiz.

Birlikte acı çekeceğiz.

Birlikte, geliŖeceėiz.

Ve sonunda, benim olmak nasıl bir Ŗey olduğunu hatırlayacaksın.

AŖAėIDA Netherworld Fae üğlemesinde bulabileceğiniz bazı temalar yer almaktadır. Bu listenin üğlemeye ait olduğunu ve bu temaların bazılarının *Bride of Death*'te yer almayacağını lütfen unutmayın. Ancak, bu üç kitaplık seriden neler bekleyebileceğinizi paylaŖmak istedim.

Temalar Ŗunlardır:

✓ YavaŖ geliŖen romantizm (Bu bazılarınızı ŖaŖırtabilir; beni de ŖaŖırttı.)

✓ Bu, Hades ve Persephone'nin hikayesinin "neden seçim yapmalı" twistiyle yeniden anlatılmasıdır (Hades'in büyük üzüntüsüne).

✓ MM yok, ancak grup sahneleri var (Bu sahnelerin bazıları, kahramanın yararına hafif MM oyunları içerebilir).

✓ Kahraman ve eŖleri arasında rıza Psikotik kahraman

✓ (Maliki)

✓ Bekâr kahraman (Hades) — Ama izlemeyi seviyor...

✓ CNC ve uyku oyunlarını seven kahraman (Morpheus)

✓ BaŖka Kadın Ya Da Erkek Yok Draması (Aldatma Yok) AŖır

✓ Sahiplenici Alfa Erkekler

✓ Ona Dokunursan Ölürsün

✓ Vibes Alfa/Omega

✓ Dinamikleri

Düğümleme, Yuva Kurma, Mırıldanma & Hırlama
(çünkü evet,

lütfen...)

Keyfini çıkarın! <3

Önsöz

HADES

"ŞİMDİ NE OYUNU OYNUYORSUN?" kuzenim en sevdiğim kanepeye çökerek soruyor.

"Neden buradasın?" diye karşılık veriyorum, kişisel odamda ani ve hiç hoş olmayan görünüşüne bakarak gözlerimi kısıyorum.

Bu, son birkaç aydır sıkça yaşanan bir durum haline geldi. Ve ben bundan hiç memnun değilim.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," diye yavaşça konuşur ve pahalı ayakkabılarını masama uzatır.

Eski lav taşından yapılmış bir masa.

Ayakkabılar için yapılmamış bir masa.

Dokunulmak için değil, bakılmak için yapılmış bir masa.

Çenem titrer. "Seni ilgilendirmeyen şeyleri dert etmeyi bırak, Morpheus," derim kuzenime. "Ve lütfen siktir git."

O burun kıvrır. "Bu konuşmayı gerçekten tekrar mı yapacağız?"

"Birkaç gün arayla davetsizce uğramakta ısrar eden sensin," arkadaşım hakkında konuşmak için ısrar eden sensin," diyorum ve kendime bir shot Hellfire dolduruyorum.

Morpheus'a bir tane sunmuyorum.

Çünkü uzun süre kalmayacak.

"Hayal dünyana geri dön, kuzen," diye mırıldanıyorum. "Fantastik fikirlerine güvenle kapılabileceğin tek yer orası."

"Mmm, rüyalar. İlginç bir konuşma." Başını yana eğdiğinde, uzun gümüş rengi saçları omzunun üzerine döküldü. "Arkadaşımız hâlâ senin onun hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünüyor. Neden?"

Hellfire'ı dudaklarımdan geçirirken, içkimi içmeyi bırakıp duraksıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum, içkimi yavaşça banyodaki bara bırakıp kuzenime tüm dikkatimi veriyorum.

Morpheus sadece sırtıttı. "Sence nasıl?"

Bir adım öne çıkıyorum. "Onun kafasından çık." Sözlerim net, yavaş ve *kesin*. "O senin değil."

"O senin de değil," diyor bana, birdenbire çok ciddi bir şekilde. *Fazla* ciddi. "Senin varlığından bile haberi yok. Gerçekten yok. Ona buradaki ilk gecenin bir rüya olduğunu düşündürdün ve son on üç lanet ayı, değerli küçük çiçeğinle ne yapacağını düşünerek geçirdin."

Gözlerim daha da kısılr, dilimde bir uyarı kalır. Ama kuzenim henüz bitirmemiştir.

"Eskiden bunu eğlenceli bulurdum." Süslü ayakkabılarını yere bırakıp öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Artık eğlenmiyorum, Hades."

Onu değerlendirircesine aşağıdan yukarıya doğru bakıyorum. Çünkü bu sözlerin altında bir tehdit yatıyor. Hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir tehdit. "Ne demek istiyorsun kuzen?"

Bana bir bakış atar ve ayağa kalkar. "Aile bağları bugün seni kurtarmayacak, *kuzen*."

"Beni tam olarak neyden kurtaracak?" diye ısrar ettim.

Mavi-yeşil gözleri, benim çok iyi tanıdığım bir duygu ile doluyor. *Sahiplenme*.

Serapina benim Persephone'im. Uzun zamandır kayıp olan eşim. Ruhu benimkini tanıyor, şu anda giydiği insan kabuğu kafa karışıklığı taklidi yapsa da. Bizim türümüzün kaderi bu: bir Alfa ile onun Omega'sı.

Sorun şu ki, kuzenim de onun Omega'sı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

"Alfalar bir nedenden dolayı daireler oluştururlar," diyor bana masanın etrafında "Bunu unutmamanı tavsiye ederim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Henüz değil," diye cevaplıyor, ses tonunda ölümcül bir ima var. "Ama bu işin devam etmesine izin verirsen, tehdit edeceğim." Avucunda bir kitap beliriyor, Netherworld Fae Registry olduğunu tanıyorum. Kitabı göğsüme çarpıyor. "Dört bin yedi sayfa. Oku."

Kaşlarım düşer. "Neden?"

Onun canlı bakışları benimkini yakalayıp tutuyor. "Çünkü sen düzeltmezsen, ben düzelteceğim." Bir adım geri atıyor. "Kırk beş günün var, Hades." Ben cevap veremedim ortadan kayboluyor, varlığı benim alanımda kalıcı bir koku bırakıyor, sanki benim lanet ofisimi işaretlemiş gibi.

Bu bir tehdit. Tıpkı sözleri gibi. *Kırk beş gün*. "Neyi yapmak için?" diye soruyorum, az önce bulunduğu yere.

Bir parçam, kitabı Netherworld Köyü'nün kalbinde ait olduğu yere geri götürmek istiyor. Ancak ilgim uyandı. "Lanet olası Morpheus," diye homurdanarak masama doğru yürürken kitabı masamın üzerine koymak için yürürken.

İhtiyacım olacağını çok iyi bilerek bara geri dönüp içkimi alıyorum ve sandalyeme götürüyorum. Sandalye, ahşaba benzer dokusu olmasına rağmen kaya kadar sert olan maun taşından yapılmış bir levhaya bakıyor. Bu, kendi dünyamdan getirdiğim eşsiz bir zanaat eseri.

Yerleşip, uğursuz metne bakıyorum. Sayfalar ipeksi, deriye benzeyen siyah bir kumaşla kaplı: *netherite*. Kaliteli bir ciltleme, çok iyi tanıdığım bir şey, çünkü onu ben yarattım.

Ön kapağa kazınmış kafatasını elime alıp düzeltiyorum, kitabın sert kenarını bulup dikkatlice açıyorum ve büyülü olarak güçlendirilmiş sayfaları kaplayan ateşli karalamaları ortaya çıkarıyorum.

Sayfaların altında sayılar belirir, kağıtları çevirmeden gözlerimin önünde değişir. Kitap ne istediğimi biliyor — dört bin yedi sayfa.

Yazı ortaya çıktığında kuzenimin arzusu netleşiyor, kırmızı harfler ikimizin de çok iyi bildiği bir ismi ortaya çıkarıyor.

Serapina Everheart.

"Yalan," diye mırıldanıyorum. Ama gözlerim sadece bir saniye onun sahte ismine takılıyor, sonra sayfada yazan detayları taramaya başlıyorum. En yakın akrabası olarak *Alina Everheart*'ı yazmış, bu da sahte. Kan bağı yok aralarında. Ancak bunu atlayıp bir sonraki satıra geçiyorum.

Kalbimin durmasına neden olan bir satır. Ve kanımın donmasına neden olan bir satır.

Eş Durumu: Bekar.

Bir hırıltı göğsümde titreşir ve ofisimde yankılanır.

"Bekar mı?" Tekrar Yüksek sesle yüksek sesle sesim
sesim derin ve gırtlaktan ve
öfkeli. "Sen bekar *değilsin*."

Birdenbire kuzenimin tehdidini anlıyorum. Bana *bunu düzeltmem* için kırk beş gün veriyor.

"*Siktir*."

Persephone'ye yeni evine alışması ve ruhunun ortaya çıkıp oynaması için zaman verdim. O bir Omega ve ben onun Alfa'sıyım. Onun kızışıp beni çağırması sadece an meselesi.

Ancak, benim bölgeme geleli bir yıldan fazla oldu ve hiçbir şey olmadı.

Bunun dışında hiçbir şey.

Netherworld Fae Kayıt Defteri'ne bir giriş.

Kendisini *bekar* olarak işaretlediği bir giriş.

Çünkü Netherworld Krallığı'na katılmak istiyor.

Çenem sıkışır. "Ne yapalım, sevgili ruh ikizim?" diye yüksek sesle sorarım, gözlerim sayfayı bir kez daha tarar. "Ölüler Diyarı Köyü'nde mi yaşayalım?" Espri yapmadan gülerim. "Şaka yapıyorsun herhalde, aşkım." Orası bir tanrıça için uygun bir yer değil, *benim* tanrıçam için.

Hayır, bu bekleme süresi yeterince uzadı. Harekete geçme zamanı. Ve ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Ben işimi bitirdiğimde, eşin olduğunu tüm alemlerdeki herkes bilecek," ruh ikizime söz veriyorum. "Çünkü seni benim lanet gelinim olarak işaretleyeceğim."

Bölüm 1

Sera

BİRKAÇ HAFTA SONRA

Yumruğum yanımda sıkışıyor, önümdeki ölü adama vurma isteğim sinir uçlarımı ateşliyor.

Ben özellikle şiddet eğilimli bir insan değilim. Aslında, hayatımda birden fazla kez uysal olarak nitelendirildim. Sessiz. Hatta *utangaç*.

Ama bu adam yeni halimi tanımak istiyor.

Sera, buradaki herkese kendimi böyle tanıttım.

Eski ben, *Serapina*, [Monsters Night](#) evreninde öldü.

"Bak, tek söylediğim, benim gibi bir arkadaşın işine yarayabilir," diyor Ölü Adam, elini dramatik bir hareketle kendine doğru uzatırken, mürekkep dolu bardağı tehlikeli bir şekilde kenarına kadar dolup taşıyor. "Sana çok iyi davranırım, küçük insan."

Yine o terim. *Küçük insan*. Sanki bir tür sevgi ifadesiymiş gibi sürekli kullanıyor.

Ama Death's Den'de tek ölümlü olmak sevimli bir özellik değil. Bu, göğsünde "Zayıf" yazan bir tişört giymekle aynı şey.

Tabii ki değilim. O tişörtü giymiyorum demek istiyorum. Ben bir atlet giyiyorum.

Ve kot pantolonlar.

Tüylerim diken diken oluyor. Bu kumaşı icat eden kişi, Kan Nehri ile randevuya layık.

Evimdeki kıyafetlerimi özleyeceğimi hiç düşünmemiştim - ya da herhangi bir şeyi, bu konuda - ama işte buradayım, uzun eteklerimi ve bağcıklı bluzlarımı özlüyorum.

Kız kardeşimin arkadaşlarının dediği gibi, *Regency modası*. Alina ve ben bu giysilerle büyüdük. Ama Netherworld Krallığı'na taşındığımızdan beri, o bana yavaş yavaş bu dünyanın giysilerini giydirmeye başladı.

Şu anda bacaklarımı saran meşhur skinny jean'ler de dahil.

lyy.

"Seni oyunlardan kurtarabilirim," diye devam ediyor Ölü Adam. "Çünkü seni de seçeceklerini biliyorsun, değil mi? Seni bir tepside sunacaklar, biz de içinden seçim yapacağız."

Ona bakıyorum. "Ne oyunları?" diye soruyorum, sonunda onun saçma sapan sözlerine cevap veriyorum.

"Çiftleşme oyunları," diyor, kırmızımsı kahverengi gözlerinin üzerinde beyaz kaşlarını oynatarak. "Kral Onyx'in eşsiz gelinler için planlarını duymadın mı?"

Eşsiz gelinler.

İptal edilen Cehennem Perisi Gelin Denemeleri'nden arta kalan kadınlardan mı, yoksa geçen yıl Canavarlar Gecesi'nde kaçırılan masum kadınlardan mı bahsettiğini bilmiyorum.

Death's Den'deki birçok müşteri, benim de oradan geldiğimi varsayıyor — Canavarlar Gecesi etkinliğinden.

Kısmen haklı oldukları için onları düzeltmiyorum. Kız kardeşim ve onun aşırı cömert arkadaşları tarafından buraya getirilmiş bir hayırseverlik vakası olduğumu bilmelerine gerek yok.

King Onyx'in planladığı "etkinlik"ten muaf tutulacağımı da bilmelerine gerek yok. Alina'nın adamları benim oynamama asla izin vermezler. Tanrım, geçen ay kendi evime taşınmama bile zor izin verdiler. *Eşleşme oyunlarına* katılmak istediğimi söylersem ne diyeceklerini hayal bile edemiyorum.

Yine de, ne yapıp ne yapmayacağıma onlar karar vermemeliler. Ama bu daha sonra düşünülmesi gereken bir konu.

"Bunlar oyun değil," diye derin bir ses barın içinden duyulur. Yeni gelen kişiye gözlerimi kısarak bakarım, gölgelerin içindeki erkeksi silüetini zar zor seçebiliyorum. Ama o orada, altın rengi gözleri odanın içinde dans eden alevler gibi parıltıyor.

Death's Den, mezar gibi dekoruyla ününü ve atmosferini kesinlikle koruyor.

Kemiklerle dolu obsidiyen taşlar bar tezgahını süslüyor. Masalar için fildişi rengi direklerin (ki bunlar da kemik olabilir) üzerinde siyah mermer levhalar duruyor. Siyah ahşap, kabinleri, bar taburelerini ve yüksek sandalyeleri çevreliyor.

Duvarlar da bir mağarayı andırıyor. Işık, ağırlıklı olarak mum ışıklı avizelerden sağlanıyor. Zeminler ise koyu gri arduvazdan yapılmış.

Birkaç hafta önce buraya ilk girdiğimde titredim. Ama tezgahın arkasındaki işe ihtiyacım vardı.

Death's Den'in müdürü — Gnarl's adında, güzel yeşil gözleri ve parlak kırmızı saçları olan bir Corpse Fae — bana bir bakış attı ve beni hemen işe aldı.

Şanslı olduğumu düşündüm.

Bu yanılsama, ilk gecemde düzinelerce erkek fae'nin barda yeni "göz ziyafeti"nin tadını çıkarmak için gelmesiyle ortadan kayboldu.

Meğer beni göğüslerim için işe almışlar.

Aferin bana.

"Aslında değil," diye devam etti ses, şehvetli bariton sesi kulaklarıma kolayca ulaştı. "Bunlar daha çok, buraya yerleşen kadınlardan herhangi birinin ideal eş olup olmadığını görmek için yapılan denemeler gibi. Arada fark var."

Gölgeli figüre kaşlarımı çattım. "Ve bu *denemeler* zorunlu mu?" Çünkü *denemeler* veya *eşleşme oyunları* hakkında ilk kez duyuyorum. Ve neredeyse bir aydır her gece bu barda çalışıyorum.

"Söylenti öyle," diye mırıldanır Ölü Adam. "Bugün erken saatlerde kendim duydum."

Ben şahsen, bu perinin gramerini düzeltmek istiyorum. Bence o bir Ceset Perisi, bu yüzden ona bu lakabı taktım. Ama daha önce istediği kalamar shot, Ölüm Perileri'nin en sevdiği içki gibi görünüyor. Yani belki de o bir karışımdır.

"Kral Onyx, Lars'a söyledi, Lars da Munch'a söyledi, Munch da bana söyledi, eğlenceli bir zaman geçireceğiz," diye devam ediyor Dead Guy. "Ama dediğim gibi, iyi bir eş arıyorsan, seni tüm bu sıkıntılardan kurtarabilirim."

Bardaki gölge homurdanır. "Bu kur yapma benim kulaklarıma neredeyse fazla romantik geliyor." Öne eğilir, altın rengi gözleri benimkilerle buluşur ve mum ışığı keskin çene hatlarını aydınlatırken bakışlarımızı birbirine kilitler. "Bana bir örümcek birası doldurur musun, tatlı gizem? Bu berbat evlilik teklifini atlatmak için bir taneye ihtiyacım olacak."

Tatlı gizem.

Takma adlar söz konusu olduğunda, ben... Bu takma addan memnunum. *Şeker memeli, bebeğim ve küçük insanlardan* çok daha iyi. Bu gece hepsi bana söylendi.

"Siktir git, Ghost," diye mırıldanır Ölü Adam. "Kimse sana sormadı."

"Bunun için perilere şükret," der gölgeli adam, karanlığa doğru eğilerek.

karanlığa yaslanarak. Karanlık onu bir battaniye gibi sarıyor ve onu bir kez daha görüş alanından gizliyor gibi görünüyor.

Ama onun yakışıklı çenesini yakın zamanda unutmayacağım.

Buradaki tüm erkekler çok yakışıklı, barımda oturan ölü adam bile. Açıkçası, bunun bir gereklilik olduğundan eminim. Ancak *Ghost*, kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en keskin yüz hatlarına sahip.

En azından rüyalarımın dışında, sanırım.

Zihnimi sarsarak kafamı boşaltıyorum — çünkü hayır, şu anda *bunu* düşünmeyeceğim, çok teşekkürler — ve Ghost'un istediği gibi ona bir örümcek birası doldurmaya odaklanıyorum.

Dumanlı sıvı musluktan akıyor ve bir şekilde elimdeki bardağın içine doluyor. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum. Gerçi, bu alemdeki sihri sorgulamayı çoktan bıraktım.

Benim geldiğim dünyadan çok farklı ama bu mutlaka endişe verici değil. Doğaüstü varlıkların ve canavarların var olduğunu bilerek büyüdüm. Sadece onların arasında özgürce yaşayacağımı hiç beklemiyordum.

Bunun için kız kardeşim ve onun arkadaşlarına teşekkür etmeliyim.

Tabii bu eşleşme oyununa seçilmezsem...

Kaşlarımı çatarak, *Ghost* adındaki adamın önüne örümcek birasını koymak için yanına yürüdüm. "Bu söylenti hakkında ne duydun?" diye doğrudan ona sordum. "Bütün kadınlar katılmaya zorlanacak mı?"

"Hepsi değil," diye mırıldanır ve içkiyi benden alır. "Sadece eşsiz olanlar," diye Dead Guy barın ucundan araya girer.

Ama ben ona odaklanmıyorum. Bunun yerine, parıldayan altın rengi irisleri izliyorum. "Sadece eşsiz olanlar mı?" Bu sözleri bir soru olarak tekrarlıyorum, bu sözde *eşleşme oyunları* hakkında bir şeyler biliyor gibi görüldüğü için onun görüşünü merak ediyorum.

"Eş bulamamış tüm kadınlar uygun kabul edilecek," diyor bana. "Kral Onyx ve Kral Skull, düğünlerden önce şartlar üzerinde anlaşabilirse tabii."

düğün gerçekleşmeden önce şartlar üzerinde anlaşabilirler."

Ona bakıyorum. "Düğün mü?" "Evet," diye mırıldanıyor.

"Efendimizin düğünü," Dead Guy yardımsever bir şekilde açıklıyor. "Görünüşe göre bir gelin bulmuş. Ana etkinliğe davet edildiğimi söylemiş miydin?" Sonunda ona baktığımda, kaşları yine kıpır kıpır oluyor. "İstersen seni eşlikçim olarak götürebilirim."

Hayalet, ona döktüğüm zehirli içkiden uzun bir yudum almadan önce burnunu çeker.

Gnarls, bara gittiğimde hiçbir şey içmemem konusunda beni uyarmıştı. "Hepsi seni öldürür," dedi yüzünü buruşturarak. "O yüzden dikkatli ol, tamam mı?"

Yönetici eğitiminin kapsamı bu kadardı.

Diğer her şeyi Claws'tan öğrendim — ismine çok yakışan bir Ölüm Perisi.

"Onun müsait olduğunu sanma, Jacky," Ghost, altın rengi gözlerini benden ayırmadan, ağır ağır konuşur. "Ve kesinlikle ilgilenmiyor."

Ona kaşlarımı çattım. Yani, haklı değil değil. Ama kendi fikrimi söyleyebilirim, çok teşekkürler. Ve tam ona bunu söylemek üzereyken Dead Guy homurdandı. "Neden kendi işine bakmıyorsun, *köpek*?"

Ghost yavaşça bardağını masaya koyar ve gölgelerin içinde döner, canlı gözleri aniden Ölü Adam'a yönelir. "Bir sorun mu çıkacak, Jack?"

Kaşlarım çatıldı. *Jacky çocuk*. Daha önce bu takma adı pek önemsememiştim, ama şimdi ona *Jack* dediği için, bunun Ölü Adam'ın adı olduğunu fark ettim. *Cidden mi? Jack?*

"Sen gelene kadar bir sorun yoktu," *diye* mırıldanır *Jack* — bu ismi asla kabullenemeyeceğim. "Sen gelene kadar küçük insanla hoş bir sohbet ediyordum."

Ve elim yine yumruk haline geldi.

"O da teklifimi kabul etmek üzereydi," diye devam etti, bu da kaşlarımdan birini yukarı kaldırdı. Zamirlerin doğru kullanımını anlamıyor gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda benim ondan gerçekten hoşlandığımı da ima ediyor.

Ama ilgilenmiyorum.

Hiç de.

Bir eş istemiyorum. Sadece özgürlük istiyorum. Bağımsızlık. Biraz *yalnız* kalmak istiyorum.

Çünkü tüm hayatım başkasının eylemleri tarafından belirlenmiştir. Nightingale Köyü'nde doğduğum andan, kaderimdeki Canavarlar Gecesi'ne, kurtarılıp buraya getirilene kadar, bana hiç seçim şansı verilmedi.

Ve şimdi bu pislik herif sesimi de benden çalmak istiyor. "Hayır," diyorum, Ghost'a saçmalıklarını

"Teklifinle ilgilenmiyorum. Çiftleşme oyunlarıla ilgilenmiyorum. Ve ilgilenmediğim konulardan bahsetmişken, *küçük insan* olarak adlandırılmaktan hoşlanmıyorum."

Uzun, koyu kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor. "Çiftleşme oyunları devam ederse, sahiplenilmemiş bir dişi olarak seçeneğin olmayacak."

"Kim demiş ki kimse onu istemiyor?" Ghost, içkisini ağzına götürürken sohbet eder gibi sorar. En azından öyle olduğunu varsayıyorum. Yine neredeyse tamamen gölgelerin içinde kalmış, ama camın parıltısı, dudaklarının olması gereken yerden bana göz kırpmıyor.

Dolgun dudaklar, diye düşünüyorum, birkaç dakika önceki özelliklerini hatırlayarak.

Çok yakışıklı bir yüze sahip.

Buradaki tüm periler gibi.

En azından görünüşe göre, kimse otuz yaşını geçmiyor. Ve herkes çekici. En azından dış görünüş olarak.

Ama görünüşün aldatıcı olabileceğini uzun zaman önce öğrendim.

Doğaüstü varlıklarla dolu bir evrende, hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

"Ölüler Diyarı Peri Kayıt Bürosu," diyor Jack, sözleri omurgamda bir titreme yaratıyor.

Bu... bu mantıksız bir tepki. Geçen ay Netherworld Fae Kayıt Bürosu'na bilgilerimi ve sınıflandırmalarımı zaten vermiştim; Netherworld Köyü'nde konut aramam için bu bir gereklilikti.

Ama bu listeyi, büyürken korktuğum listeyle karşılaştırmamak imkansız — Seçim Günü için uygun adayların listesi.

Ve o korkunç Kadeh...

Bu düşünceyle irkildim, zihnimde çok tanıdık bir sahne canlandı. Vikont. Adımın Canavarlar Gecesi için seçilmesi...

Gecesi için seçildi.

Ardından gelen kafa karışıklığı...

"Bağlılığı olmadığını söylüyor," diye devam ediyor Jack, anlamsız sözleriyle beni geri günümüze çekiyor. "Bu da onun kimsenin hakkı olmadığını demek."

"Belki de ona sahip olan kişi bunu açıkça belirtmemiştir," diye mırıldanıyor Ghost, öne eğilerek gölgelerin gerisinde kalıyor. "Belki de onu hatırlamıyordur... ya da onları?"

—hiç hatırlamıyor."

Kaşlarımı çatıyorum, sözleri biraz fazla kasıtlı geliyor. Biraz fazla *kişisel*. Sanki benim hakkımda bir şeyler biliyormuş gibi. *Geçmişim hakkında bir şeyler...*

"Ya da tüm bunların bir oyun olması da tamamen mümkün," diye omuz silkerek devam ediyor. "Her ne olursa olsun, Netherworld Fae Registry her şeyi bilmiyor. Ve daha da önemlisi Jack, onun senin teklifinle ilgileneceğini sanmıyorum. O yüzden artık yoluna devam etmenin ve siktirip gitmenin zamanı geldi." Jack barda sinirlenir. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok,

Hayalet."

"Maalesef, bu tamamen doğru değil," diye yavaşça konuşur ve elinde bir bıçak çevirirken metal bir parıltı belirir. "Bana tekrar sordurtma, Jack. Ben bu deneyimi keyifle yaşayabilirim, ama sen kesinlikle yaşamayacaksın."

Dead Guy gözle görülür şekilde soluyor, ki bu onun aşırı beyaz tenini düşünürsek büyük bir başarı.

Yutkunup bir adım geri çekildim. Ghost'tan çok ölümcül bir şey yayılıyordu. Somut bir şey değildi. Bir aura bile değildi. Sadece... *oydu*. Şiddet yayılıyordu. Ve bakışlarında daha önce fark etmediğim ama şimdi açıkça görebildiğim bir delilik vardı.

Ya da belki delilikten çok kötülük. Tehlike. *Öldürme arzusu*.

O altın renkli gözler bana doğru dönüyor, dudakları gözlerinden yayılan acımasızlığı gizleyen yumuşak bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Merak etme, küçük gizem. Jack tam gidiyordu."

"Sen bir pisliksin, Ghost."

"Öyleyim," diye kabul ediyor. "Ama bu durumda, hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

kurtarmaya çalışıyorum."

"Onu tehdit ederek mi?" Jack, taburesinden kayarken alaycı bir şekilde sorar. "Kadını istiyorsan, öyle söyleyebilirdin. Bütün bu tiyatroya gerek yoktu."

Ghost içkisini bitirir ve yavaşça Jack'e döner. "Şiddeti severim Jack, ama ben bile Ölümün Gelini ile flört edecek kadar intihara meyilli değilim."

Bölüm 2

Sera

GÖZLERİMİ KIRPTIĞIM.

Ölümün Gelini.

"Ne?" Jack titrek bir adım geri atarken ben de "O... o..." diye bağıriyorum. Göz bebekleri büyüyerek gözleri siyaha dönüyor. "

Bilmiyordum, Maliki. Mezarlar üzerine yemin ederim, hiçbir fikrim yoktu."

"Dediğim gibi, sadece hayatını kurtarmaya çalışıyorum," Ghost yavaşça konuşur. Başını eğdi. "Artık gidebilirsin, Jack."

"Teşekkür ederim." Jack eğilip kaybolur, beni şaşkın bir halde bırakarak.

Herkesin bana bariz bir merakla baktığını fark edince şaşkınlığım daha da artar.

"Bar müşterilerinle flört etmemelisin, küçük gizem," Ghost boş bardağını tezgaha koyarken bana söyler. "Tabii, düğün gününde nişanlının hepsini öldürmesini izlemek istemiyorsan."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne?" Bu, benim daha önce söylediğim kelimeyle aynı, ama ben... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Nişanlım?" Bu kelime uygun görünüyor. Onun bahsettiği unvan da öyle. "Ölümün Gelini?" Kafamı sallıyorum. "Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız."

Tek açıklaması bu.

Ama Ghost'un yorumları yüzünden herkes şimdi bana bakıyor.

Thorns, zihnimde iç çekerek düşünüyorum. *Şu anda ihtiyacım olan son şey bu.*

Alina'ya tek başıma idare edebileceğimi, onun gözetimi olmadan da burada hayatta kalabileceğimi söyledim. Bunların herhangi biri ona ulaşırsa, arkadaşlarını köye gönderip beni geri getirecek. Ve bu çok eğlenceli olmaz mı?

Bu ihtimal karşısında neredeyse kükreyecektim.

Ya da belki de göğsümden çıkan ses.

Çünkü Ghost, sanki duymuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Persephone," dedi, bıçağı kaybolurken öne eğildi ve kollarını tezgahın üzerine koydu. "Ama artık Sera adını tercih ettiğini duydum?"

Bunu bir soru gibi ifade ediyor, sanki benimle kibar bir sohbet etmeye çalışıyormuş gibi.

Saniyeler önce yaydığı vahşilik artık tamamen yok olmuş. Bunun yerine, yine zararsız görünüyor. Normal. O çekici irisleriyle beni inceliyor. Gülümsüyor.

Ama bana *Persephone* dedi, her gece rüyalarımda duyduğum isim.

Onunla birlikte, diye düşünüyorum, titreyerek.

Gizemli, tanrı gibi Alfa ile kaderimdeki rüyalar, annem olduğunu iddia eden bir kadın beni Canavarlar Gecesi'nden kurtardıktan sonra başladı.

Yoksa beni kaçırmış mıydı? Bu soruyu ilk kez sormuyorum.

Olan biten her şeyin hatıraları en iyi ihtimalle bulanık. Seçim Günü'nü ve Nightingale Köyü Vikontu'nun adımı seslendiğini çok net hatırlıyorum. Bir sonraki net hatıram, Alina'nın beni sarayda uyandırması.

Bu iki olay arasındaki parçaları da hatırlıyorum, Alina'nın beni bahçede bulması ve *onunla* ilgili rüyalarım gibi.

Persephone, diye sesleniyor bana, kültürlü sesi, kafamda onun derin sesini düşündüğümde bile beni titreten bir okşama gibi.

"O ismi nereden biliyorsun?" diye Ghost'a fısıldayarak soruyorum, onu nereden duyduğunu merak ederek.

"Bu barda sayısız periye kendinden *Sera* olarak bahsettiğini duydum," diye omuz silkerek cevaplar. "Genellikle onlar sana *küçük insan* gibi bir tür sevgi lakabı taktıktan sonra." Kaşlarını oynatır. "Pek doğru değil, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Benim kastettiğim isim o değil." Hâlâ fısıldıyorum, sesim kendi kulaklarıma bile zor ulaşıyor.

O gülümser. "Biliyorum." Boş bardağını alır ve incelemeye başlar. "Nişanlın seni yeni evine götürmem için beni görevlendirdi. Artık gidebilir miyiz?"

"Ben..." Kaşlarımı çatıyorum, sözleri zihnimin sisinden yavaşça anlaşılıyor. "Hayır. Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Onun ölümcül tarafının ortaya çıkıp Jack'i korkuttuğunu gördükten sonra olmaz.

Rüyalarımındaki adam gibi bana Persephone dediği için...

Kafamı sallayıp bir adım geri çekiliyorum.

Aramalıyım... Düşüncem zihnimde kaybolur, dudaklarım sıkışır. *Hayır. Alina'yı aramayacağım.*

Bunu kendi başıma halletmeliyim, kız kardeşimin yardımına güvenmemeliyim. Bu *benim* hayatım ve artık kız kardeşimin gölgesinde yaşamaktan bıktım. Onu seviyorum. Gerçekten. Ama kendime bakmam gerekiyor.

Ve bu, ölümcül yaratıklarla dolu bu krallıkta hayatta kalmakla başlıyor.

Ghost omuzlarını silkiyor ve sandalyesine geri yerleşiyor. "Peki o zaman," diyor. "Bir örümcek birası daha alabilir miyim, lütfen?"

Ona bakıyorum. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye tekrar ediyorum.

"Evet, ilk seferinde duydum." Yuvarlak kulağını işaret ediyor. "Reddin not edildi."

"Ve kabul edildi mi?" O ayrıntılara girmeyince yavaşça soruyorum. Dudakları kıvrılıyor. "Bu gece için."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu cevabı beğendiğimi sanmıyorum."

Yine omuz silkiyor. "Benim sorunum değil, gizemli bayan." Bir kez daha öne eğiliyor. "Şimdi, örümcek birasına ne dersin?"

"Hiç tanışmadığım nişanlıma götürmekle tehdit ettikten sonra sana içki ikram etmemi mi istiyorsun?" diye homurdanırım. "Hayır, teşekkürler."

Barda başka birine, *herhangi* birine hizmet etmek için döndüğümde, sert bir göğse çarptım.

Geriye atlayarak, altın rengi irisleri izlerken nefesim kesildi.

Bir saniye önce arkamda duran gözler.

"Seni tehdit etmedim," diyor Ghost rahat bir tavırla. "Seni yeni konaklama yerine kadar eşlik etmeyi *teklif ettim*."

Bir adım öne atıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum.

Ancak bana doğru ilerlemiyor. Sadece soluna dönüp bir bardak alıyor.

"Ve sen nişanlını kesinlikle tanıyorsun," diye ekliyor, örümcek birasını canlandırırken. Dumanlı dallar, kenara tehlikeli bir şekilde yaklaşan dalgalar halinde akıyor. Ama dökülmeden hemen önce özü kesiyor, sonra bardağı döndürüp ortadan kayboluyor.

Birkaç dakika önce oturduğu yere doğru dönerim ve onu yine koltuğunda uzanmış bulurum.

"Şerefe," diyor, bana kadeh kaldırıp bir yudum aldıktan sonra koltuğuna yaslanarak. "Bu gece izin verdiğin için teşekkürler, gizemli kadın. Lanet olası bir molaya ihtiyacım vardı."

Ben... Buna ya da ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Belli ki deli. Hatta psikopat. *Ve güçlü*, sanırım, onun ezici aurası tarafından bırakılan kalıntı dokunuşla titriyorum. Sanki beni kendisiyle birlikte gölgelerin içine sarmış, özü benim açıkta kalan tenime sızmış gibi.

Ancak, aşağıya bir bakış, bunların hepsinin kafamda olduğunu gösteriyor.

Benimle oynuyor.

Tıpkı tüm periler
gibi. Çenem
geriliyor.

Bu çok saçma. Ondan tekrar uzaklaşıp barın arkasında işime geri dönüyorum. O adam benim için dikenlerin üzerine otursa da umurumda değil. Benim nişanım yok. Çiftleşme oyunlarıla ilgilenmiyorum. Ve kesinlikle *onunla* hiçbir yere gitmeyeceğim.

Ghost'u görmezden gelerek, Death's Den'deki müdavimlere içkilerini doldurmaya devam ediyorum. Ama içkilerini getirirken tek yaptıkları bana bakakalmak. Flörtöz şakalar yok. Yorumlar yok. Sadece yeni bir mercekten beni incelerken gözlerini kocaman açıyorlar.

Normal davranmaya çalışıyorum ve bardakları dağıtırken sadece gülümsüyorum.

Sonra bara dönüp temizleyebildiğim kadarını temizliyorum.

Herkes izlerken, gecemi mahveden kişi de dahil.

Tek istediğim çılgılık atmakken, her şey yolundaymış gibi davranmak tüm enerjimi tüketiyor. Bu yabancıнын birkaç sözü benim statümü altüst etti. *Ölümün Gelini*. Bu ne anlama geliyor ki? Beni Ölüm Perisi ile nişanlı mı sanıyor? Burada onlardan binlerce var

burada. On binlerce bile var. Hangisinden bahsettiğini nasıl anlayabilirim ki?

Zaten önemi yok.

Çünkü nişanlı *değilim*.

Değilim işte.

Bir eş istemiyorum. Hiç istemedim. Bu yüzden, o meşhur Seçim Günü'nde Vikont benim adımlı söylediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Serapina Everheart.

Beyaz gelinliğimle, kaderime doğru yürüyen halimi hayal ederken gözlerim kapanmak üzere. Üç yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, bu anı hala zihnimde çok net. Asla unutmayacağım bir anı.

Özellikle de o trene bindikten sonra olanlar.

Ama sonra olanlar bana bir rüyayı hatırlatıyor. Bir bahçeye götürölüp annemle tanıştırılmam. Ya da daha doğrusu, *yaratıcım*la.

Ben... Hala bunların nasıl gerçek olduğunu anlamıyorum.

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen tek bir gece uykusu gibiydi. En azından gözlerimi açıp Alina'nın çiçeklerin arasında yürüdüğünü görene kadar. Sonra sanki tekrar uykuya dalmışım gibiydim, ama uyandığımda Netherworld Krallığı'nın manzarasına bakan saray gibi bir yataktaydım.

Yutkunarak başımı salladım ve çevreme döndüm, ancak Ghost dışında herkesin gittiğini fark ettim. Hâlâ barda oturuyordu, ancak yepyeni bir içki yudumluyor gibi görünüyordu.

Ona bakarak, "Onların parasını ödemen gerek, biliyorsun," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu, koyu renkli kaşlarından birini kaldırarak. "Ama kendim servis yapıyorum."

"Bu içkilerin bedava olduğu anlamına gelmez," diyorum ona.

O gülümser. "Ya sahibi bunların bedava olabileceğini söylediğini söylersem?"

"Sana yalancı derdim."

"Öyle mi?" Sorusu eğlenceli bir tonla derinleşir. "O zaman sen nesin, Persephone? Yalancı mı? Mükemmel bir aktris mi?" Başını eğerek, asi saçlarının alnına düşmesine neden olur. "Yoksa sadece çözülmesi gereken bir gizem misin?"

Onun canlı bakışlarını karşıladım. "O ismi nereden biliyorsun?" Bu sefer bunu bir talep olarak söyledim, ses tonumda hissetmediğim bir özgüven vardı. Ama sinirlenmek güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Ve bu adam benim sinirimi bozmayı fazlasıyla hak etmişti.

Beni uzun bir süre inceler, eğlencesinin bir kısmı merak dalgasının arkasında kaybolmuş gibi görünür. "Nişanlın sana Persephone diyor."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Peki sözde nişanlım kim?" diye sorarım, artık biraz daha az kendinden eminim. Çünkü bana *Persephone* diyen tek bir adam var ve o da rüyalarımı süsleyen seksi peri.

Bir zamanlar kendisine *Hades* diyen adam.

Ertesi sabah uyandığımda, bu ismin yeni çevremden kaynaklandığını fark ettim. Kız kardeşim beni hapisane bahçesinden kurtarmış ve arkadaşlarının yaşadığı Netherworld Krallığı'na götürmüştü.

Ve *Hades* buradaki tanrı, tüm perilerin taptığı kişi. Ayrıca kız kardeşimin eşiyle de akrabadır.

Bu yüzden, hayal ürünü karakterim için bu ismi seçmem hiç de şaşırtıcı değildi. İçimdeki aptalca bir parçam, kız kardeşim gibi benim de sahiplenilmeyi açıkça arzuluyordu. Eş çevresi olan, sevilen bir Omega olmak.

Asla gerçekleşmeyecek bir fantezi.

Çünkü ben bir Omega değilim.

"Ölüm," diyor Ghost, beni sohbetimize geri getirerek. "Açıkça."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Hmm, evet," diye mırıldanarak içkisini masaya koydu. "Bu rahatsızlığı duymuştum, ama daha önce hiç şahit olmamıştım. Şimdiye kadar." Bana üzgün bir bakış attı. "Siz insanlar gerçekten işitme konusunda zorluk çekiyorsunuz, değil mi?"

Bir an ona baktım, sonra gözlerimi kısarak "Sen bir diken kadar kötüsün" dedim.

"Diken mi?" diye tekrarlar, kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Sinir bozucu, keskin ve rahatsız edici." Ve tamamen zaman kaybı. Etrafa bakındıktan sonra bir karar veriyorum. "Death's Den

kapalı. Gitmelisin."

Bakışımı takip eder, sonra kolunu kaldırır ve o ana kadar pelerinle gizlenmiş olduğunu fark ederim. Ama şimdi, bileğini kontrol ediyormuş gibi yaparken, duman gibi mürekkeple süslenmiş bronz tenini görürüm.

O tanıdık dövmeleeri görünce kalbim bir an durur. Kıvrımlı çizgiler bana kız kardeşimin Death Fae eşı Reaper'ı hatırlatır.

O psikopat. Ölümcül. Ve Alina'ya tamamen takıntılı.

Bu da iyi bir şey. Çünkü olmasaydı, korkunç olurdu. Bu da benim için iyiye işaret değil.

Ghost, Reaper'a benziyorsa, başım büyük belada demektir.

"Korkunu koklayabiliyorum," diye mırıldanır Ghost, altın rengi irisleri bana doğru parıldayarak. "Müşterilerle flört etmemeni söylemişim, gizemli kadın. Kanın tadını seviyor musun?"

Ona bakıyorum. "O içkileri ödeyecek misin?"

Kaşları çatılır, bakışları tezgâhtaki bardağa düşer, sonra yavaşça bana geri döner. "Belki. Belki de hayır. Henüz karar vermedim."

"O zaman senin bu barın müşterisi olup olmadığını bilmiyorum," diyorum ona. "Yani uyarıların geçersiz." Onunla flört ettiğimden değil.

Ancak ondan korkuyorum, evet,
korkuyorum. Ama bunu yüksek
sesle itiraf etmeyi reddediyorum.

Kız kardeşim ve arkadaşlarından uzaklaştım çünkü burada tek başıma hayatta kalabilmem gerekiyor.

Ve buna Ghost gibi perileri idare etmek de dahil.

Bunların hepsi, doğaüstü bir krallıkta insan olmanın bir parçası.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak

zorundayım.

Bunu

yapacağım.

Bu mantra, son birkaç hafta içinde defalarca tekrarladığım bir şey ve Ghost sırtarken şimdi de tekrar ediyorum.

"Senden hoşlanıyorum, Sera," diyor bana taburesinden kalkarken. "Bir sonraki buluşmamızın bu kadar keyifli olmayacak olması ne yazık." Birkaç obsidiyen sikke çıkarıp tezgahın üzerine koyuyor.

Bu krallıktaki tüm paralar gibi dönüyorlar ve arkadaki bir tür büyüğü kasaya kayboluyorlar.

Sanırım artık o da bir müşteri, diye kendi kendime söyleniyorum. *Neyse, önemli değil.*

"Beni tekrar gördüğünde, zor yolu seçtiğini hatırlamaya çalış," diye ekliyor, elleri kot pantolonunun ceplerine girerken, pelerini geniş omuzlarında hışırdayarak. "Ben centilmen olmaya çalıştım, ama sen reddettin. Bundan sonra olacaklar benim suçum değil, tamam mı?"

Bana cevap verme şansı vermiyor. Sadece bir duman bulutu içinde kayboluyor — bana doğru akan ve boğazımı bir ilmek gibi saran bir duman bulutu. Sıkılaşıyor, sonra cildimde hafif bir sis haline dönüşüyor ve havada kayboluyor.

Deri ve ateşli köz kokusu burnumu gıdıklıyor ve bu kokuyu sevdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Lanet olası periler," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Hepsi hipnotik, şehvetli ve *eğlenceli*.

Ama bu seferki farklıydı. Erkeklerin çoğu bana çıkma teklif ediyor ya da krallıklarında beni koruyacak yeteneklerini sergiliyorlar.

Ghost ikisini de yapmadı.

Bunun yerine, benim zaten sahiplenildiğimi ima etti.

Ölüm tarafından.

Ya Ghost yanlış kızı seçti ya da *Ölüm* beni ciddi şekilde hafife aldı. Çünkü benim dünyamdaki canavarların çiftleşme oyunlarından sağ çıkmamın sebebi, bir fae ile zorla evlendirilmek değildi.

Bir zamanlar, daha yüksek bir güce boyun eğmiştim. Dersimi aldım.

Bir dahaki sefere biri bana boyun eğdirmeye çalışırsa, *mücadele edeceğim*.

Bölüm 3

Maliki

SERAPINA EVERHEART, büyük *harfle yazılan* bir sorun.

Altın sarısı saçları, dolgun dudakları ve parlak mavi gözleri, yozlaşmış masumiyetin resmini çiziyor. Buna mükemmel göğüsleri ve kalp şeklindeki kalçaları da eklenince, bu karanlık dünyada lanet olası bir fener gibi.

Netherworld Krallığı'ndaki tüm erkek Corpse Fae ve Death Fae'leri kendine çeken bir fener gibi.

Onu Death's Den'de çalıştırmak büyük bir hataydı. Hatta onu saraydan çıkarmak lanet olası bir suçtu.

Neyse ki Hades sonunda aklını başına topladı. Çünkü ben bebek bakıcılığı yapmaktan bıktım. Ya da belki de *takipçi* demek daha doğru olur. Bu çekici kadını her yere takip ediyorum. Ona dokunmaya çalışan tüm faeleri nakavt ediyorum. Potansiyel taliplerini başka tarafa bakmaya ikna ediyorum.

Ve ayrıca en sevdiği avludaki ağaçların onu kazara yakalamamasını sağlıyorum.

Fae, buraya gelmek için fazla masum. Fazla saf. Fazla tatlı. Fazla *insan*. Ama sözde bunların hepsi bir maske.

Hades bana onun küçük oyununa kanmamamı söylediğinden beri bunu sorguluyorum. Çünkü eğer masumiyetini oynuyorsa, bu konuda çok başarılı.

Bu gece ona Ölümün Gelini dediğimde yüzündeki ifade, ne demek istediğimi hiç anlamadığını gösteriyordu.

Ama bu benim sorunum değil.

Bu Hades'in sorunu.

Keşke bu sorunu kendisi üstlense.

Ne yazık ki, ben burada, onun özel odasının hemen dışında, onun bana katılmasını bekliyorum.

Burada olduğumu biliyor. Sadece genel olarak her şeyi bilen biri olduğu için değil, aynı zamanda Ossa, karanlık parke taşlı terasa gölgem düştöğü anda uyarıcı bir hırıltı çıkardığı için. O benim en büyük hayranım değil. En sevdiğim ayakkabılarıma yaptıklarını düşünürsek, ben de onu pek sevmiyorum.

Howl ve Mort ise sorun değil. Üç başlı canavar bana doğru koşarken çömeldiğim tek neden bu.

Ossa düşük bir iniltiyle şikayet ederken, diğer ikisi heyecanla havlıyor. Bacakları tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum, ama iki kardeşi onun seşimini geçersiz kılıyor ve tüylü siyah kürk yığını doğrudan bana doğru yuvarlanıyor.

Ellerimle hazır bekliyorum, Ossa sinirlenerek homurdanırken, onların bolca kulaklarını ve enselerini kaşıyorum.

"Onun sana karşı olan hoşnutsuzluğunu asla anlayamayacağım," diyor Hades, dalgalı koyu renkli perdelerinden dışarı çıkarken. "Çoğu kadın seni karşı konulmaz bulur."

Burun kıvrıp Ossa'nın kafasını okşuyorum. "O sadece Fleur'u kıskanıyor."

Ossa parmaklarımı ısırmaya çalışır.

Mort ve Howl da ona hırlayınca, ben sadece gülerek karşılık veriyorum.

Üçü birbirleriyle boğuşmaya başlarlar ve bu da taş zeminde şiddetli bir enerjiyle dönen büyük bir tüy yumağı oluşturur.

Ardından ateş patlak verir ve Hades, ateşin yol açtığı hasarı en aza indirmek için onlara bir büyü gönderirken başını sallar. "Yararsızlar," diye mırıldanır.

"Onları sen evlat edindin," diyorum.

"Evet," diye iç çeker. "Gerektiğinde korkutucu olabiliyorlar."

"Sen öyle diyorsan," diyorum, dikkatimi manzaraya çevirerek. Bu yüzden toplantı için ofisini veya özel odasını değil, terasını seştim.

Burayı seviyorum. Sessiz. Hava temiz. Ve soluk aylar dokunacak kadar yakın görünüyor, donuk sarı ışıkları aşağıdaki vadiye uğursuz bir parıltı yayıyor.

Tüm Corpse Fae ve Death Fae türlerinin yaşadığı bir vadi.

Burası bana huzur veren tek yerlerden biri.

Uzakta görünen koyu kırmızı şelaleleri hayranlıkla izliyorum. Netherworld Dağları'nın tepesinden güçlü bir kuvvetle gürleyen ve aşağıdaki Blood Nehri'ne düşen yoğun madde.

Ölümcül. Tahmin edilemez. Ve şiddetli niyetlerle dolu.

Tıpkı benim gibi.

"Eşim nerede?" diye soruyor Hades.

"Köyündeki yatağında güvenle uyuyor," diye cevap veriyorum ona bakmadan.

Sera Death's Den'i kilitledikten sonra, onu takip ederek Her gece benim yaptığım gibi, evim dediği tek yatak odalı kulübesinde. Hiç fark etmiyor, ama onu suçlayamam, çünkü gölgelerdeki beni kimse fark etmiyor. Orada gizlenip öldürürüm. Bu yüzden kötü şöhretli lakabım var.

Sera için şanslı ki, ona zarar vermek gibi bir niyetim yok. En azından, geleneksel anlamda.

Cinsel olarak ise durum tamamen farklı.

Ne yazık ki, ona dokunmak benim hakkım değil. Gerçekten çok yazık, çünkü onu çığlık attırmaktan büyük zevk alırdım.

"Onu bana getir dememin hangi kısmını anlamadın?" diye sorar Hades, kültürlü ses tonunda bir parça sinirlilik belirir.

"Onu sana *götürmemi* söyledin," diye hatırlatıyorum, bakışlarım hala aşağıdaki köyde. Buradan Sera'nın yerini zar zor belirleyebiliyorum. Bu beni tedirgin ediyor, muhtemelen onu neredeyse bir yıldır koruduğum için.

Hades, Cehennem Perisi Kralı'nın sorgu odasından beni kurtardığından beri.

Dönerek, sonunda Hades'e bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "*Eşlik etmek*, rıza anlamına gelir. O rıza göstermedi. Dolayısıyla, onu evine kadar takip ettim ve raporumu vermek için buraya geri döndüm."

Bana bakıyor, açıkça hoşnut değil. "Ve raporun belirli kelimelerin anlamları üzerine mi odaklanıyor?"

Gülümsüyorum. "Hayır. Raporumda, Serapina Everheart'ın yaklaşan çiftleşme oyunları ile ilgilenmediğini -katılmaya hak kazanmayacağı için değil- ve yeni konaklama yerine eşlik edecek birini istemediğini

Ayrıca, "*what*" kelimesini tercih ettiği için işitme sorunu da var gibi görünüyor."

Bir süre durup ona başka ne söylemem gerektiğini düşünüyorum. "Ah," diye devam ediyorum, "ve bana elli mürekkep parası borçlusun." O sadece bakışlarımı tutuyor, hiçbir şey söylemiyor.

Omuz silkiyorum. "Sahibinin bedava içebileceğimi söylediğini söyledikten sonra bile içkilerimin parasını ödememi istedi. Tartışmak yerine ona elli dolar bıraktım. Bu yüzden..." Avucumu uzatıyorum.

Hades sessiz kalır, ama gözlerinde bir fırtına kopmakta olduğunu görebiliyorum.

Kızgın.

İyi.

Hades, beni çok uzun süre kendi başıma bırakmamanın daha iyi olduğunu bilir. Ve bu bebek bakıcılığı görevi, normal anlaşmalarımızı çok aşmış durumda.

Dokunmamama izin vermeden nişanlısını izlememi zorlamak, yeni bir işkence şekli. Ona onun sahiplenici tarafı hakkında söylediklerimde ciddiydim — ona yanlış bakan herkesi öldürür. Beni de dahil.

Bu da onu izleme görevini çok zorlaştırıyor.

"Onu kendim almaya gideceğim," diyor Hades sonunda.

"Öyle mi?" diye soruyorum, masumiyet takınıyorum. "Ya öyle olacak ya da bana güç kullanma izni vereceksin, ki bu da muhtemelen ona dokunmamı gerektirecek."

Çenesi sıkılır, yoğun gözlerinin karanlık derinliklerinde bir anlık anlayış belirir. "Anlıyorum. Bu yüzden semantik önemli."

"Anlam her zaman önemlidir," diye karşılık veriyorum. "Ama bu durumda, evet. Anlaşmamızın sınırlarını zorlamaya niyetim yok."

"Seni asla öldürmem, Maliki." Yumuşak sözler. Kötü bir vaat.

"Ölümden daha kötü kaderler vardır, Hades." Ve ben bu kaderlere fazlasıyla

bu kaderleri çok iyi biliyorum. Bu işkence dolu kaderlerin çoğunu ben kendim yarattım ve bunların sonuçlarını karşı tarafta yaşamak istemiyorum.

Yavaşça nefes verir ve sonunda beni yoğun bakışlarından kurtarır, dikkati aşağıdaki Yeraltı Krallığı'na kayar. "Onu

sarayımda ona ihtiyacım var."

"O zaman belki de onu gitmesine izin vermemeliydin." Bu bir azarlama, çok az sayıda peri Hades gibi bir tanrıya söylemeyi hayal edebilecek bir azarlama. Ama ben çoğu peri gibi değilim. Ve bizim anlaşmamız sıradan olmaktan uzak.

"Ne yapacağını görmek istedim," diye mırıldanır.

"Bu, geçen bir yıl boyunca kullandığın bahanen," diye işaret ettim.

"Bu bir mazeret değil. Bu bir neden." Ses tonunda ince bir alaycılık var, bu da yorumumla ince bir buz üzerinde yürüdüğümü gösteriyor.

Ama umurumda değil.

Bu yeterince uzun sürdü.

"Belki de doğruyu söylüyordur diye düşündün mü?" diye soruyorum ona. "Hiçbir şey hatırlamıyor olabilir mi?"

Bana cevap vermiyor, ama parmak uçlarında siyah alevler dans ederken aşağıdaki dünyayı incelemeye devam ediyor.

"Henüz kızgınlık dönemine girmemiş olması seni rahatsız etmiyor mu?" diye ısrar ediyorum.

Geçen yıl bana, onun yanında birkaç hafta geçirdikten sonra Omega ruhunun kontrolü ele geçireceğini ve bunun da uzun zamandır beklenen kızgınlık döngüsüne yol açacağını söylemişti.

Bana bunu söylemesinin tek nedeni, eşine bakarken kendisini koruyacak güvenilir birine ihtiyacı olmasıydı.

Ancak, bu olay henüz gerçekleşmedi.

Ve Sera'da gördüklerime göre, bu yakın zamanda da gerçekleşmeyecek.

Küçük boylu olması fiziksel olarak onu bir Omega olarak işaret ediyor olabilir, ama Hades'in bir zamanlar bahsettiği çekingenlik ve itaatkarlık eğilimleri onda yok.

Tabii, itaatkarlık kısmı henüz belli değil. Doğru koşullar altında onu diz çöktürebileceğime eminim.

"Bu durumla ilgili pek çok şey beni rahatsız ediyor," diyor Hades, sesi alçak, sanki sözlerinin duyulmasından ve böylece zayıflığını ortaya çıkarmasından korkuyormuş gibi. "Her nefesimde Persephone'yi hissediyorum, ama onun insan bedenini tanıyamıyorum. Çok kırılgan. *Fazla* kırılgan."

"Onun öleceğinden ve ruhunun başka bir bedene geçeceğinden endişeleniyorsun," diye tercüme ediyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet. Ama bazen ateşi yakmanın en iyi yolu bir kıvılcım çakmaktır." Bana tekrar bakar. "Bu gece onunla konuştun mu?"

Sorusu beni biraz şaşırttı, çünkü onun bu soruyu soracağını beklemiyordum. "Evet."

"Yani resmi olarak tanıştınız?" diye ısrar ediyor.

"Resmi olarak mı? Tam olarak değil. Ama o beni Ghost olarak tanıyor."

O başını sallar. "Yeterli. Onunla konuşmaya devam et." Dönerek, beni bu görevle baş başa bırakır.

"Ne diyeyim?" diye arkasından sesleniyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Sana kalmış." Geniş omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ama onu benimle evlenmeye ikna etmek için bir haftan var."

Ben gülererek, "Yani artık bebek bakıcısından baştan çıkarıcıya terfi ettim, öyle mi?" diyorum. Şaka yapıyorum.

Ancak o sadece "Evet" diye cevap verir ve yürümeye devam eder.

Bu sefer onu kapıda durdurmak için peşinden gidiyorum — bu hareketim Ossa'nın terastan bana hırlamasına neden oluyor. Şiddetle koruyucu tavrını sergileyen hayvanı görmezden gelip, önümde duran canavar gibi tanrıya odaklanıyorum. "Bana şartları söyle."

"Hayır," diyor. "Kural yok."

"O zaman ona dokunabilir miyim?" Onun buna tepki vereceğini bilerek, bunu bir tehdit olarak söylüyorum.

Beklediğim gibi, çenesi gözle görülür şekilde gerildi. "Eğer gerekliyse, evet."

Bu cevaba şaşırp bir adım geri atıyorum. "Ne?" Death's Den'de Sera'nın en sevdiği kelimeyi kullandığımı farkındayım, ama bu uygun bir cevap. "Aklını mı kaçırdın?"

Kaşlarını kaldırır. "Bu görevi yapamayacağını mı söylüyorsun, Maliki?" Başını eğip, değerlendirci bir ifadeyle bakar. "Senin dokunuşunla solgun teni güzelce kızaracak, değil mi?"

Gözlerimi kısarım. "Benimle dalga geçiyorsun." Aslında hayır, beni *cezalandırıyor*. Daha önce onun terminolojisini kullanarak dans ettim, şimdi de bu oyunu tanımlamayı bana bırakıyor.

"Hayır, ona daha yakın olmanı istiyorum," diye beni düzeltir.

"Yani onu sikebilir miyim?" diye soruyorum, onu şaşırtıp bir tür sınır koymaya zorlamaya çalışarak.

Ama pislik sadece omuz silkiyor. "Belki sonunda."

Artık kafayı yediğini anlıyorum. "Beni öldürmek için bir neden aradığını bilmiyordum, *lordum*." Bu unvanı nefret ettiğini biliyorum. Bu krallıktaki tüm periler ona böyle hitap ediyor. Ama ben sadece onu kızdırmak için böyle hitap ediyorum.

Dudakları kıvrılır. "İyi deneme, Mal." Bu takma adı bana nadiren kullandığı bir isimdir. "Onu paylaşmak istemeyebilirim, ama onun rızasını almak için gerekliyse, öyle olsun."

Beni geçmeye çalışır.

Buna izin vermedim, onun her hareketine karşılık verdim. "O zaman neden Morpheus'u aramıyorsun?" diye sordum, sorunun alçakça olduğunu bilerek.

Hades'in kayıtsızlığı sonunda çatlar. "Çünkü Morpheus benim olan şey üzerinde hak iddia edemez."

"Peki benim var mı?" diye karşılık veriyorum.

"Olabilir," diyor, yine beni şok ederek. "Senin ona dokunduğunu izlemek, muhtemelen olması gerektiği gibi beni dehşete düşürmüyor."

Burun kıvırıyorum. "Bu çok motive edici."

"Bunu bir istek haline getirmemi ister misin, Maliki? Benim zevkim için onu sikmeni istemeyi?"

Sonunda onun önünden çekildim. "Düğününde beni bir gösteriye dönüştürmene izin vermeyeceğim."

Gözlerini üzerimde gezdirir. "Bunu yapsaydım, ikimizin de bundan zevk alacağına söz veririm."

"Ben başkalarının ölümünü arzuluyorum, kendiminkini değil," diyorum ona.

Dudakları kenarlarından kıvrılır. "Ben Ölüm Tanrısı'yım, Maliki. Öfkeyle seni öldürürsem, sakinleştikten sonra seni geri getiririm." Bu yararsız yorumla ortadan kaybolur.

Bir saniye sonra, Hades'in tanıdık el yazısına benzeyen bir not belirir.

Beyaz parşömen üzerinde sadece iki kelime var, ikisi de siyah kanla yazılmış.

Bir. Hafta.

"Hayatım siktir olsun," diye mırıldanırım. "Ve sen de siktir git, Hades. *Siktir git.*"

Bölüm 4

Sera

Yastığımdaki ölüm kokusu beni uykumdan uyandırır.

Keskin bir koku, gözlerimi açmadan önce göreceğim şeyi bana söyleyen bir koku: ölü bir ateş zambağı.

Bu ilk kez, taşındıktan hemen sonra olmuştu
—çığlık attım.

İkinci sefer yine çığlık attım.

Üçüncü sefer, suçlu ortaya çıksın diye bütün gece uyanık kaldım...
ve işkence kaynağımın solmuş çiçeği yastığıma koyduğunu görünce
çığlık attım.

Ancak şimdi sadece iç çekip gözlerimi açarak, kraliyet mavisi bir
başlığın altından bana parıldayan parlak gözlerle bakışlarımı
kilitliyorum.

Bu bir
hayalet. Bir
ruh.

Kayıp bir ruh.

Şey, tam olarak bilmiyorum. Ama burnunun olması gereken yerde
ters çevrilmiş bir kalp şeklinde oyuk olan bir kafatası yüzü ve mavi alev
gibi gözleri var. Ses telleri yok gibi görünüyor, bu yüzden hiç konuşmuyor.
Ama yazmayı biliyor.

Ve görünüşe göre bu kulübe ona ait olduğunu düşünüyor.

Ancak, beni zorla gitmeye zorlamak yerine, geceleri bir kedi gibi
bana hediyeler getirip duruyor.

Tek bir sorun var: tüm hediyeleri ölü.

"Teşekkürler, Pip," diyorum esneyerek, sonra küçük ikiz yatakta
uzanıyorum.

Hayalet yarattığım, ona teşekkür ettiğim için mutlu bir şekilde
dönüyor. Ya da belki de sadece onunla konuştuğum için mutlu. Tam emin
değilim. Yalnız görünüyor. Bu da neden eve geldiğim anda peşimden
geldiğini ve her sabah ölü hediyeleriyle beni karşıladığını açıklıyor.

Sert yataktan kalkarken Pip'e çarpmamaya dikkat ediyorum ve peşimdeki pelerinli figürle birlikte banyoya doğru yöneliyorum.

"Bunu konuşmuştuk," diyorum ona, o benimle birlikte eşiği geçmeye çalışırken. "Bu odada mahremiyetimi seviyorum. Duştan sonra görüşürüz."

Pip — kimliği olmadığını öğrendikten sonra ona verdiğim isim — dudaklarını büküyor.

"On dakika," diye söz veriyorum. Sonra akşam rutinime başlamak için ortadan kayboluyorum.

Bu krallıkta geçirdiğim saatler tamamen farklı. Güneş yok, sadece aylar var ve her şey sürekli gece gölgesinde kalıyor. Güneş ışığı, canlı çiçekler ve yemyeşil bitkilerle dolu benim dünyamdan çok farklı.

Evimin dışındaki avluda bazı ağaçları yetiştirmeyi denedim, ama iskelet gibi dalları benim memleketimdeki ağaçların dallarına hiç benzemiyor.

Bazen eski hayatımı özlüyorum.

Bu çok aptalca. Aslında birkaç yıl boyunca bir rüyada yaşıyordum, beni kızı olarak gören bir Tanrıça tarafından hapsedilmiştim.

Ve işte da hayatta hayatta kötü kötü şöhretli Canavarlar Gece'den sağ kurtulduktan sonra.

Çenem sıkışıyor. *Burası ölümle dolu olabilir, ama en azından burada seçim şansım var.*

Ancak, bir sonraki anda dün gece barda yaşananlar kafamda tekrar tekrar canlanıyor ve bu mantrayı sorgulamama neden oluyor.

Çiftleşme

oyunları.

Ölümün Gelini.

Yeni konaklama yerleri.

Yine de, Ghost dün gece beni hiçbir yere sürüklemeye çalışmadı, uyurken de peşimden gelmedi. Belki de hepsi büyük bir şakaydı? Garip bir Ölüm Perisi şakası?

O gerçekten Ölüm Perisi mi? Merak ediyorum.

Bu soruyu kafamdan silip, duşa odaklanıyorum. Soğuk su, dişlerim takırdarak hareketlerimi hızlandırıyor.

Görünüşe göre, Netherworld Köyü'ndeki tüm su böyle. Bu, sarayın sıcaklığını özlememi sağlıyor.

Ama oraya geri dönemem. Alina'yı seviyorum ve onun ve arkadaşlarının mutluluğu için mutluyum. Ancak kendimi bulmam gerekiyor. Hayatta kalmayı öğrenmem gerekiyor. *Nereye ait olduğumu anlamam gerekiyor...*

Bardaki bazı periler diğer krallıklar ve alemlerden bahsediyorlar. Genellikle onları duymazdan geliyormuş gibi yaparken, her kelimesini dinliyor ve gitmek isteyebileceğim bir yerin ipucunu arıyorum.

Ancak şu ana kadar hiçbiri ilgimi çekmedi. En azından konuşmalarından yola çıkarak.

Ancak, perileri alternatif dünyalara götüren bazı geçitlerin yerini biliyorum. Bunlar tünelde, Netherworld Krallığı ile Morpheus Krallığı'nı birbirine bağlayan tünelde.

Oraya birden fazla kez gittim, içeri girip portalları kendim bulmak için canım çekti.

Ama her seferinde, girişi çevreleyen ürkütücü hisler beni korkuttu. Sanki tünel başlı başına bir portal gibi.

Suyu kapatıp, kendimi bir havluyla sararak küçük cam kabinden çıkıp lavabomun üzerindeki dairesel aynaya bakıyorum.

Bu banyo, saraydaki misafir odamın yanındaki saray gibi banyodan kesinlikle daha kötü. Ancak, bu odayı o odaya tercih ediyorum çünkü bu oda benim. Yatak, kanep ve küçük mutfığım da öyle.

Gnarls, kira ve faturalarımı ödemek için maaşımı köy fonuna gönderiyor. Ayrıca, yerel Skull Mart'ta market alışverişlerim için bir ödenek alıyorum. Neyse ki, insanlara özel bir reyonları var. Görünüşe göre, birçok peri "başka dünyaların mutfığını" seviyor.

Keşke bu reyondaki ürünlerin yarısını tanıyabilseydim. Tanımıyorum. Ama bu, çoğunlukla benim dünyamın buradaki İnsan Alemi'nden farklı olmasıyla ilgili.

Çok karmaşık, diye düşünüyorum, ilk kez değil. *Alternatif boyutlar. Periler. Canavarlar.*

Kafamı sallıyorum. "Bazı günler hala ayakta durabilmem bir mucize," diyorum kendime, saçımı tararken ve banyoda işimi bitirirken.

Pip kapının hemen dışında, beyaz ellerini arkasına saklayarak ileri geri dolaşıyor. Büyük, oyuk

gözleri benimkilerle buluşuyor, parlak mavi alevler neredeyse bir gülümseme gibi parıldayarak canlanıyor.

"Sadece on dakikaydı," diyorum ona.

Ama o, solmuş çiçek için teşekkür ettiğimde yaptığı gibi yine dönüyor, pelerini yerde hışırdayarak.

Onun heyecanına gülümseyerek karşılık veriyorum. Onun burada olmasını kabul etmem çok uzun sürmedi. O kadar sevimli ki. Bana zarar vermek istemediği de çok açık. Aksine, bana yardım etmek istiyor gibi görünüyor.

Muhtemelen bu yüzden mutfaktan yanık kokusu geliyor.

"Ah, Pip," diye inliyorum. "Yine bana kahvaltı hazırlamaya mı çalıştın?" Çünkü son seferinde tostlar yanmış, yumurtalar da tavada çürümüştü.

Onun ölümcül dokunuşunu tam olarak anlamıyorum, ama açıkça canlılara yönelik olmadığı belli.

Bu yüzden onun etrafından dolaşmaya çalışıyorum, içinden geçmeye değil. Çiçekler ya da yemekler gibi sonumun gelmesini istemiyorum.

Pip yine dans etmeye başlar, etrafta dolanarak beni mutfağa götürür. "Sana daha önce de söyledim, jestini takdir ediyorum ama ben daha çok..."

Sözlerim, ocaktan alevlerin fışkırmasıyla bir çığlık olarak son bulur. "Yıldızlar!" diye bağırarak lavaboya doğru koşarım, ama ateş düzensiz bir yay çizerek bana doğru geliyor ve beni geriye atlamaya zorluyor. Havlum bacaklarımın etrafında hışırdayarak, pamuklu kumaş göğsüme gevşekçe bağlanmış durumda. Kumaşı yakalayıp, belki de alevleri söndürmek için kullanabilirim diye düşünüyorum ki, ön kapıdan yüksek bir patlama sesi yankılanıyor.

Sese doğru döndüm, dikkatim artan ısı ile dışarıdan gelen gürültü arasında bölündü. Onu görmezden gelmek üzereydim ki Pip öfkeli bir telaşla kapıya doğru koştu. Ya da belki paniklemişti. Bilmiyorum. Yangını nasıl söndüreceğimi de bilmiyorum.

"*Thorns*," diye fısıldayarak onun peşinden koşarken, elimle havlumu göğsüme sıkıca bastırıyorum.

Kapıyı açtığımda, Ghost'un kolunu menteşeye dayamış, başını eğmiş bir şekilde dışarıda durduğunu görüyorum. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye mırıldanıyor bana.

Gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

O iç çeker. "Senin en sevdiğin kelimenin 'gizem' olduğunu düşünmeye başlıyorum." Sonra başını kaldırıp mutfağındaki kaosu incelemek için bana bakar. Gözleri kısılır, sırtı düzelir. "Styx adına ne pişirmeye çalışıyorsun?" diye sorar, elleri aniden kalçalarımın konar ve beni yolundan çekip evime girer.

Pip tamamen ortadan kaybolmuş, beni bu deli peri ile baş başa bırakmış... Bu peri, bir gölgeyi kullanıyor gibi görünüyor...

Dudaklarım aralanarak Ghost'un etrafında dumanların kıvrıldığını izliyorum, kaynağı onun kollarından geliyor gibi görünüyor. *Dövmeleri*, diye düşünüyorum, aniden onun gömleksiz olduğunu ve sadece gri bir eşofman altı giydiğini fark ediyorum. Kollarındaki ve sırtındaki mürekkep değişiyor, bronz tenini geride bırakıyor.

Ve bir sürü kas.

Vay canına, bu erkek gerçekten muhteşem. Gerçekten mükemmel bir erkek örneği.

Fark ettiğimden değil. Ya da gözlemlediğimden.

Ya da dik dik baktığımdan. Hayır.

Hayır.

Sadece gölgeleriyle yangını söndürmesini izliyorum. *Bu nasıl mümkün olabilir ki?* Merak ediyorum, yarı yarıya rüya gördüğüme ikna olmuşum.

Çünkü bu kadar yakışıklı ve bu kadar güçlü başka bir erkek tanıdığım yok, ve o da sadece kafamın içinde var.

Şimdi kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya ve bu karmaşık durumda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Bir anda mutfağım ateşi ve dumanı yok oldu ve tek görebildiğim Ghost'un belirgin sırtı ve dövmelerinin yerine geri dönmesi. Döngüler büyüleyici, desenleri sanki derisinin her yerinde kafatasları oluşturuyor gibi.

"Vay canına," diyorum, bu büyüün hipnotize edici etkisine kapılmış olarak.

"Az söylemişsin," diye cevaplıyor Ghost. "Ne yapmaya çalışıyordun lan? Kömürden krep mi?" Bana doğru dönüyor ve kaslı vücudunun geniş manzarasını hayranlıkla seyretmeme izin veriyor.

O kadar çok

karın kası.

Çok belirgin.

Ama garip bir şekilde dövmesiz.

Hmm.

"Sera." Ağzından çıkan adım, gözlerimi ince bir çizgi oluşturan dudaklarına kaydırıyor. "Ne yapıyordun sen?"

Kaşlarım çatıldı. "Duş alıyordum." Sözler dudaklarımdan otomatik olarak çıkıyor gibi. Bu adamın vücudu beynimi geçici olarak kızartmış.

"Pankeklerin yanarken mi?" diye soruyor, kaşlarından biri yukarı doğru kalkıyor.

Sesindeki küçümseyici ton beni kaşlarımı çatmaya itiyor. Bu da yavaş yavaş beni sersemliğimden çıkarıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyu yavaşça soruyorum, zihnim hala hatalı hormonlarımı bastırmak için yüzeye çıkıyor.

Ghost yeni uyanmış gibi görünüyor, kalın, koyu saçları alnına dağınık dalgalar halinde dökülüyor. Çıplak ayakla. Gömleksiz, *tabii ki*. Ve... ve benim evimde.

"G ö r ünüşe göre, seni tüm köyü yakmaktan kurtarıyorum," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Kim tavada krepleri gözetimsiz bırakır ki?"

"Neden sürekli kreplerden bahsediyorsun?" diye patladım.

"Neden mi?" Her iki kaşı da kalkarken, geri adım atıp siyah ocağımı işaret ediyor. "*İşte bu yüzden.*"

"Oh." *Pip*. Doğru. Kafamı sallıyorum. "Yine bana kahvaltı hazırlamaya çalışıyordu." Savunmacı bir mırıldanma ile çıkıyor ağzımdan. Çünkü Pip iyi niyetli, ama o, şey, zorlanıyor.

Nerede o? Ghost tekrar ederken etrafa bakıyorum, "*O mu?*" Sesinde bir parça şüphe var. "Kim o?"

Yine onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Seni ilgilendirmez ama Pip. Ve sen neden buradasın?" Hayır, dur, daha iyi bir sorum var. "*Nasıl buradasın?*"

Ghost'un bana attığı bakış inanmazlık dolu.

"Yanık kokusuyla uyandım, sonra senin lanet olası bir banshee gibi çılgılık attığını duydum. Bu yüzden yataktan kalkıp kapını çaldım, seni çılgılık attıran her neyse onu korkutup kaçırmak için, çünkü akşamın bu saatinde şiddet kullanmak istemem. Ama sonra kapıyı açtın ve..." Bir kez daha mutfağımı işaret ediyor. "Bu arada, rica ederim."

Sadece ona bakakaldım. "Yardım çağırmadım."

Homurdanarak etrafına bakındı. "O kim?" diye sordu, sözlerimi görmezden gelerek.

Tabii, ben de onu görmezden geldim.

Şimdi de aynı şeyi yapmaya devam ediyorum: "Hala neden burada olduğunu anlamıyorum. Beni nasıl duydun?" Belki bu saçma bir sorudur. O bir peri. Hepsi benzersiz yeteneklere sahiptir.

"Çünkü yatak odam o duvarın hemen arkasında," diyor ve sobayı işaret ediyor. "Ama bunun bir önemi yok. Çığlığın kesinlikle duyuluyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Yatak odan mı?" diye tekrar ediyorum, alnımı kırıştırarak. "Bu imkansız. Tank yan dairede oturuyor."

Yine burnundan soluyor. "Tank neredeyse bir aydır evde değil." Altın rengi gözleri benimkileri yakalıyor ve tutuyor. "Sen taşındıktan hemen sonra onu tüm masrafları ödenmiş bir tatile gönderdim ve o da bana teşekkür etmek için beni kendi evinde kalmama izin verdi."

Kirpiklerim titrer. "Sen..." Ne cevap vereceğimi bilemeden sözlerim yarım kalır. "Sen komşumun evinde kalıyorsun." Sözlerim yapmacık, boş ve kafa karıştırıcı çıkar. "*Neden?*"

"Çünkü ben senin özel korumandım, gizemli kadın." Atletik vücudunu tezgaha yaslayıp kollarını tekrar kavuşturur. "Görünüşe göre aynı zamanda senin yeni işe alım sorumlusun da."

"İşe alım sorumlusu mu?"

"Evet, aynen öyle dedim," diyor bana, sonra iç çekip başını geriye doğru eğerek boynunu gerginleştiriyor. "Şimdi yanmış krepleri açıklayabilir misin, gizemli kişi?"

"Sana bir şey açıklamam gerekmediğini düşünüyorum," diye cevap veriyorum. "Dün gece bana nişanlandığımı söyleyen sendin. Şimdi de komşumun evini ele geçirdiğini söylüyorsun, çünkü benim korumam ve işe alım görevlimsin. Ve davet edilmeden kulübeme daldın."

Yavaşça başını ve boynunu düzeltir, yoğun bakışları doğrudan bana yönelir. "Ben zorla girmedim, Sera. Sen kapıyı açtın, ben ateşi gördüm ve yangını söndürmek için içeri girdim."

Ona tekrar baktım. Yanlış söylemiyordu, ama doğru da değildi. Onun yardımını ben istemedim. O bana zorla yardım etti.

Muhtemelen bunun için minnettar olmam gerekirdi, çünkü o sihirli alevi nasıl söndüreceğimi bilmiyordum.

Ama ona bunu söylemeye niyetim yok. Aramızda başka sorunlar varken olmaz.

"Senin de nişanlı olduğun söylenmiyor," diye ekliyor. "*Söylenmiyor* falan yok. Sen nişanlısın. Ve çok, çok uzun zamandır nişanlısın."

Ben gülerek, "Öyle mi? Ölümle, değil mi?" diyorum.

O benim alaycı eğlencemi paylaşmıyor. Bunun yerine, ciddi bir bakışla beni sakinleştiriyor. "Evet. Ölüm Tanrısı'na."

İçimdeki her şey soğur. "Ölüm Tanrısı mı?" diye fısıldayarak tekrarlarım, onu yanlış duyduğuma eminim, *umarım* öyledir.

"Evet," diye onayladı. "Hades."

Bölüm 5

Morpheus

SERAPINA'NIN ÇIĞLIĞI zihnimde yankılanıyor, bu ses az önce neredeyse onun evine girmeye neden olacaktı.

Ama Maliki daha hızlıydı.

Serapina çığlık attığı anda bir saniye içinde onun verandasına gölge gibi yapıştı ve yumruğuyla kapıyı kırmaya çalıştı. Uykulu haliyle, kaosun kaynağını gözden kaçırdı: küçük kışkırtıcı, şimdi Netherworld Courtyard'da uçuyordu.

Yolunu şaşırmış ruh, kaçarken varlığını gizlemek için ara boşluğu kullanarak Maliki'nin yanından hızla geçti.

Ya Maliki, Serapina'ya o kadar dalmıştı ki, kayan yarattığı fark etmedi, ya da onu görmedi. Ben ikincisini düşünüyorum.

Ama sorun çıkaran kişiyi gördüm.

Ve onun nişanlıma ne yaptığını bilmek istiyorum.

Serapina'nın güvende olduğundan emin olduktan sonra, kayıp ruhun peşine düşerim. Ruh hala o garip mavi pelerinle giyiniktir, hareketleri telaşlıdır ve başlığının altından dişlerinin takırdama sesi gelir. Sanki ruh konuşmaya çalışıyormuş gibidir.

Tuhaf. Başımı eğiyorum, kapüşonlu yaratık yenilgiye uğramış gibi başını eğmeden önce kollarıyla birkaç hareketli hareket yaparken meraklanıyorum. Hava, duyulabilir bir iç çekme sesiyle hareket ediyor, bu ses beni kaşlarımı çatmaya itiyor.

"Ruhlar genellikle nefes almazlar," derim, ara alemdeki ruhun yanında belirirken. Burası, yaşam ve ölüm arasında yer aldığı için pek sevmediğim ürpertici bir yer, ama bir Mythos Fae olarak burada kalmama izin var.

En azından bir süreliğine.

Kalın pelerinin başlığının altından mavi alev gibi gözler benimkilere doğru parlar, sonra yaratık birkaç adım geriye atlar. Ya da

yani, geriye doğru *süzülür*. Ruhun bir kısmı hayalet olduğu için ayakları tam olarak yere değmiyor.

Yine de yüzü kesinlikle sağlam kemiğe benziyor.

Bu anormal değil. Bu krallıktaki birçok ruh, hala bedensel özelliklerinin bir kısmına sahip. Ancak bu ruh, çoğundan daha sağlam görünüyor.

"Serapina'ya dokunmaya mı çalıştın?" diye soruyorum, kaşlarını kaldırarak. Bu, Maliki içeri girdiğinde aldığım yanık kokusunu açıklamaz, ama onun çığlığını açıklayabilir.

Bir dakika önce korkmuş gibi görünen ruh titriyor ve gözlerini kısarak bana beyaz dişlerini gösteriyor. Sonra yaratık parmağını kaldırıp bana uyarı işareti olarak sallıyor.

Küçük ruha bakıyorum. "Bana geri çekilmemi mi söylüyorsun?"

Ruh başını eğip bana doğru başını salladı. Sonra Serapina'nın evinin yönünü işaret etti.

"Ona geri dönmemi mi istiyorsun?" diye tahmin ediyorum.

Bu görünüşe göre yanlış bir çeviri çünkü küçük ruh tekrar agresif bir şekilde titriyor ve benim karşımdaki tarafa koşarak bir saniye önce işaret ettiği yer ile benim aramda duruyor. Sonra yaratık kollarını kaldırıyor ve pelerin gerçek bir hayalet gibi genişliyor.

Ama bunun onun niyeti olduğunu sanmıyorum.

Bunun yerine, bir bekçi köpeği gibi davranıyor: parlak gözleri yanan hilallere dönüşüyor, çenesi gözle görülür şekilde sıkılıyor.

"Bana Serapina'dan uzak durmamı mı söylüyorsun?" diye soruyorum yavaşça. Küçük ruh biraz gevşiyor, sonra tekrar başını sallıyor.

Ben gülerek, "Anlıyorum. Hades seni buna zorladı," diyorum.

Varlık gözle görülür şekilde geri çekiliyor, oyuk gözlerindeki mavi alevler genişliyor ve sanki Ölüm Tanrısı'nın bedenen ortaya çıkmasını beklemişçesine avluyu aramaya başlıyor.

Ruh titremeye başlayınca kaşlarım çatıldı. Köye, muhtemelen *Serapina'ya*, hüzünlü bir bakış attı, sonra açıkça korkmuş bir şekilde avluyu taramaya devam etti.

"Senden korkuyor mu?"

Ruh şimdi daha çılgınca bir enerjiyle başını salladı.

"Çünkü seni Serapina'yı izlemeye zorladı mı?" diye ekliyorum.

Ama yaratık şimdi başını sallıyor ve avluda zıplamaya başlıyor. Daha doğrusu, hareketlerinde tuhaf bir aksaklık var. Sanki ruhu arızalanmış gibi.

Ara alemden çıkıp tekrar maddi hale geldiğinde, merakla onu takip ediyorum.

Sonra, varlığın iskelet ağaçlardan düşen dallar olan bir grup kemiği yere dizdiğini izlerim.

"Pip?" Hiç anlamadan okurum.

Ruh göğsünü, sonra da kelimeyi işaret eder.

"Bana adını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Pip başını sallar.

Bu arada, ben gözlerimi kırıştırırım. "Ruhların ne zamandan beri isimleri var?"

Yaratık, neredeyse bir homurtuyu andıran bir ses çıkarır ve kemikleri yeniden düzenleyerek *Sera* yazısını oluşturur.

Kaşlarım çatıldı. "Serapina sana Pip adını mı verdi?"

Ruh başını sallar ve pelerini etrafında dönerek mutlu bir şekilde küçük bir dönüş yapar.

"Neden?" diye sorarım, artık tamamen kafam karışmış durumda.

Pip bir an hiçbir şey yapmaz, sadece yeri tarar ve çenesini okşar. Ben de, bu küçük yarattığı acele ettirmek için çok meraklı olduğumdan beklerim. Kemikli bir dal alıp siyah kum gibi toprağa çizim yapmaya başladığında, sessiz kalırım.

Harfler oluşur ve hızla kaybolur, obsidiyen madde bu yazma oyunundan hiç hoşlanmamıştır. Ancak, Pip kelimeyi çizmeyi bitirince, "Arkadaş" dediğimde işe yarar. "Sen ve Serapina arkadaş mısınız?"

Pip heyecanla dönerek coşkuyla başını sallıyor. Gözlerimi kısıyorum. "Eğer bu doğruysa, neden çılgılık attı?"

Başı bir kez daha eğilirken ruhundan bir iç çekiş daha çıkar. Sonra Pip iskelet çubuğuyla öfkeyle yazmaya başlar. Kelimelerin hiçbir anlam ifade etmediği için, bu varlığın bir cümle yazdığını anlamam birkaç saniye sürer. Ama Pip bitirdiğinde anlarım. "Ona kahvaltı hazırladın."

Yumuşak diş gıcırdatmaları yorumuma cevap verir, kemik tekrar kumlu zemine gömülür.

"Kahvaltı yandı," yaratık bitirdikten sonra tercüme ediyorum.

Pip yazmaya devam eder.

"Dokunduğun her şey ölür," diyorum, ruhun muhtemelen ne diyeceğini zaten bildiğim halde. "Bu yüzden yemek yapmaya çalıştığında, işler yolunda gitmiyor."

Başımı eğiyorum, aniden kıyafetin önemini fark ediyorum.

"Bu yüzden pelerin giyiyorsun, böylece Serapina'yı kazara öldürmezsin." Bir ruhun dokunuşu, özellikle bir insan için ölümcül olabilir, ancak bunun için doğrudan temas gerekir. "Onu senin özünden korumak için böyle giyindin."

Yaratık hızla başını sallayarak sözlerimi onaylarken, büyük mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Hades istediği için mi?" diye tahmin ediyorum.

Ruh irkilir, sonra başını sallar ve daha önce yaptığı gibi çılgınca etrafına bakar.

"O burada değil," diye küçük yaramaza söz veriyorum. "Ve onu çağırmayacağım." Kuzenimin adını yüksek sesle söylemek onu ortaya çıkarmıyor, bu krallıktaki varlıklar bunu anlamıyor gibi görünüyor. Hepsi Hades'e *efendim* veya *efendimiz* diye hitap ediyor. Bu çok saçma.

Ve Hades de bunu seviyor.

Korkulup saygı duyulmayı tercih ediyor; bu, kimsenin onu rahatsız etmeyeceği anlamına geliyor.

Ben ise karışmayı tercih ediyorum.

Bu yüzden şu anda bu krallıkta bulunuyorum.

"Seni Hades'e götürmeyeceğim," diye ekliyorum. "Ve seni Ruh Mezarlığı'na da geri götürmeyeceğim." Bu durumda çoğu peri böyle yapardı, çünkü yaratık açıkça kaçmıştı. Ama Serapina bunu bilmiyor ve anlamıyor.

Ve ona bir isim verdi. *Ona*, sanırım. "Kendini erkek olarak tanımlıyor musun?" diye soruyorum, emin olmak için.

Pip başını salladı.

"İlginç." Çoğu ruh böyle etkileşime girmez. Gerçi çoğu ruh, Soul Yards'tan kaçıp insanlarla arkadaşlık kurmaz

Yine de işte buradayız. "*Pip*, sanırım sen ve ben de arkadaş olmalıyız."

Ruh bana umutla bakar.

"Maliki geldiği anda Serapina'nın evinden kaçtığına göre, onu pek sevmediğini varsayıyorum," diyorum. "Ve Hades için çalışmıyorsun."

Pip gözle görülür şekilde titrer ama yine her yere bakmaya başlamaz. Bunun yerine, bakışlarımı tutar ve devam etmemi bekler.

Bu, benim varsayımlarımın tam olarak doğrulanması sayılmaz, ama onun benim ifadelerimi doğrulamasına gerçekten ihtiyacım yok. Maliki'ye verdiği tepki, bilmem gereken her şeyi bana anlattı.

Bu yüzden bir sonraki noktaya geçiyorum, ki bu basitçe, "Ben de Serapina'yı önemsiyorum."

Pip bakmaya devam ediyor.

"O halde onu birlikte korumalıyız," diyorum ona.

Yorumuma yine sessizlik eşlik ediyor. Şüpheyile dolu bir sessizlik.

Hmm. Bu ruhu seviyorum. Bana güvenmemekle akıllıca davranıyor. Ne yazık ki, bu konuda fikrini değiştirmem gerekiyor.

"İyi niyet göstergesi olarak, yarın akşam kahvaltısını ben hazırlasam nasıl olur?" diye öneriyorum. "Sonra mutfağa buharlaştırıp sana sunman için verebilirim."

Pip bunu düşünür, gözlerindeki alevler ateşli mavi hilallere dönüşür.

"Ona zarar vermeyeceğim," söz veriyorum. "Ruhlarımız birbirine yazgılı." Hades bunu kabul etmiyor, ama bu doğru. Persephone de benim eşim olacaktı. Belki de beni dinleseydi, Omega türü hayatta kalabilirdi.

Ama bu başka bir gün tartışılacak bir konu.

Ancak, bir tarih ders olabilir uygun şimdi.

Özellikle de Pip'i benimle ittifak kurmaya ikna etmeye yardımcı olacaksa.

"Bir hikayeye ne dersin?" diye öneriyorum. "Bitirdikten sonra, arkadaş olup olmayacağımıza karar verebilirsin, tamam mı?"

Pip biraz daha yaklaşır, hareketleri biraz daha az temkinlidir.

"Bunu, hikayemle ilgilendiğin şekilde yorumlayacağım," derim. diyorum. "Başlangıç olarak, kendimi tanıtmama izin ver. Ben Morpheus.

Muhtemelen beni Rüyaların Tanrısı olarak tanıyorsunuz."

Bu bilgi Pip'i şaşırttıysa da, bunu belli etmiyor.

Gülümserim. "Artık formaliteler bittiğine göre, başlayayım. Uzun zaman önce..."

Bölüm 6

Sera

HADES.

Bu isim, hem tanıdık hem de korkutucu bir şekilde zihnimde yankılanıyor. "Hades ile nişanlı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye Ghost'a soruyorum, kafamdaki karışıklığı çözmeye çalışırken sesim milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor. "Bu Alina yüzünden mi?"

Bu tek mantıklı açıklama. Kız kardeşim bir Omega.
Belki Hades benim de öyle olduğumu düşünüyor.

Ama değilim.

Alina'ya hiç benzemiyorum.

Bunu hakaret ya da alay etmek için söylemiyorum; sadece gerçek bu. Alina korkusuzdur. Rahat bir eşe sahiptir. Mutludur.

Hayatım boyunca çekingen, kırılgan, kolay etkilenebilir, *naif* olarak nitelendirildim.

Bu sıfatların hiçbiri doğru değil. Ama bu erkek, benim *nişanlı* olduğumu düşünen adam, şüphesiz kendi varsayımlarına sahip.

"Onun Orcus ile evli olduğunu biliyorum," diye devam ediyorum, düşüncelerim ağzımdan dökülüyor. "Ama bu, onun kardeşi için uygun olduğum anlamına gelmez." Kaşlarım çatılıyor. "Ayrıca, Hades'le hiç tanışmadım bile. Yani..." Ghost'un karın kaslarından gözlerimi kaldırıyorum - onun yüzünü aramaya başlayana kadar oraya baktığımı fark etmemiştim - ve "Sanırım beni başka biriyle karıştırdın" diyorum.

"Bunu dün gece de söyledin," diye cevaplar, kollarını kavuştururken kasları gerilir. "Ve o zaman da söylediğim gibi, kim olduğunu çok iyi biliyorum, Persephone."

Çenem sıkışır. *Yine o isim.* "Benim adım Sera." "Bunu da dün gece söylemiştin."

"O zaman belki de beni dinlemelisin," diye araya giriyorum, o devam etmeden ya da beni kızdıracak başka bir şey söylemeden. "Hades'le hiç tanışmadım. Onunla nişanlı değilim. Ayrıca Omega da değilim, yani Alina gibi değilim, ve gerçekten gitmeni istiyorum."

Kalçasını tezgahıma dayayarak, beni değerlendirir gibi bakıyor.

"Ya kalıp sana bildiklerimi anlatırsam?" diye teklif ediyor. "Örneğin, Hades'in senin bir Omega'nın ruhuna sahip olduğunu söylediği gerçeği gibi, ve bu sıradan bir ruh değil, onun geçmiş yaşamında eş olduğu ruh. Bu arada, onun adı Persephone'ydi. Bu nedenle..." Ben ona şaşkın şaşkın bakarken, o bana işaret ediyor.

Çünkü bu, birkaç kelimeyle aktarılacak çok fazla bilgiydi.

"Hmm, sonunda *seni* dinlemeye ikna ettim galiba," diye düşünür. "Sana da yemek vereyim mi?" Mahvolmuş ocağıma bakar. "Yoksa kömürleşmiş krepler mi yemek istiyordun?"

"Ben..." Midem guruldamaya başlarken, onun bakışını takip ederek yanmış kalıntılara bakıyorum. Dün geceki vardiyamdan beri hiçbir şey yemedim ve şimdi mutfağım mahvolmuş durumda. Seçeneklerim oldukça sınırlı: Bone Shack'e gidip hamburger yemek ya da Ghost'un teklifini kabul etmek.

Sabahın ilk saatlerinde et yemeyi pek sevmem. Bu yüzden ikinci seçenek daha iştah açıcı görünüyor. Ama...

"Ne tür bir kahvaltı hazırlayacaksın?" diye soruyorum ona, sesimdeki ihtiyatı gizleyemedim.

Gözleri üzerimde dolaşüyor, dudakları yukarı doğru kıvrılarak alaycı bir gülümseme oluşturuyor. "Giyin, sonra gel de öğren."

Kaşlarım çatılır, gözlerim hala göğsüme sıkıca tuttuğum havluya düşer. "Oh." Duş aldığımdan ve mutfaktaki tüm o fiyaskodan bu yana bir saat geçmiş gibi geliyor.

"Ve bana *onun* kim olduğunu söylemeye hazır ol," diye ekliyor Ghost. "O mu?" diye tekrar ediyorum, hiç anlamadan.

"Sana kahvaltı hazırladığı iddia edilen o," diyor.

"Oh," diye tekrar ettim, dudaklarım kıvrıldı. "Pip." Etrafa baktım. "Nereye gitti ki?"

"Pip de kim lan?" diye sorar Ghost.

"Bir ruh," diyorum, sonra başımı sallıyorum. "Bekle, neden sana kendimi açıklıyorum ki? Bana cevap borçlu olan sensin, tersi değil."

"Sana cevap borçlu muyum?" diye sorar, inanamıyormuş gibi.

"Evet," diye cevap veriyorum, ellerim kalçama düşüyor. "Sözde *fia*'m hakkında..."

Havlu çözülmeye başlar ve ben pamuğu yakalamak ve göğsüme bastırmak için çabalarken yorumum sona erer.

"Biliyor musun? Gidip biraz giyineceğim." "Ben de öyle önermiştim," diyor o yavaşça.

Ama onu görmezden gelip küçük yatak odasına doğru yola çıkıyorum. Uzak değil, kapı solumdan sadece iki adım ötede. Aslında, tüm odanın ön kapıdan yatak odamın arka duvarına kadar yaklaşık on beş adım kadar olduğunu düşünüyorum.

Death's Palace'da kaldığım odadan çok farklı.

Hades'in evi, sanırım.

Kız kardeşim ve arkadaşları devasa malikanenin bir kanadında yaşıyor ve ben bir yıl boyunca Hades'i hiç görmeden orada yaşadım. Yine de o bizim nişanlı olduğumuzu düşünüyor gibi görünüyor.

Hayır, daha da kötüsü, *arkadaş olduğumuzu düşünüyor*.

"Eğer bu doğruysa, neden hiç beni görmeye gelmedi?" diye mırıldanarak bir çift kot pantolon ve bir tişört çıkarıyorum.

Onları giymeye hazırlanırken, vazgeçip yerine siyah bir pantolon aldım. Pamuklu kumaş çok daha yumuşak ve uyumak için tasarlanmış, ama umurumda değil. Bu sabah rahatlık öncelikli. Özellikle de bugün mutfakta yapmam gereken onca işi düşününce.

Yıldızlar, ne güzel bir gün geçirdim. Neyse ki, bu gece Den'de sadece gece vardiyası var.

Pip geri döndüğünde, onunla çok uzun ve tek taraflı bir konuşma yapacağız.

Ama önce Ghost'tan bazı cevaplar alacağım. Ve umarım bu sırada yenilebilir bir şeyler de yerim.

Siyah tişörtü giyiyorum, içindeki spor sütyeni sayesinde rahat bir üst ve rahat pantolonla kombinleyebiliyorum. Sonra ıslak saçlarımı toplayıp dağınık bir topuz yapıyorum.

Görünüşe göre nişanlıyım.

Oturma odamda bekleyen seksi, gömleksiz periye cazip gelmeme gerek yok, değil mi?

Onu baştan çıkarmak istediğimden değil. Ya da kimseyi baştan çıkarmak istediğimden. Ya da bir eş bulmak istediğimden.

Ya da nişanlı olmak.

Sanki bir hafta önce Ghost ve Jack'e çiftleşme oyunlarıla ilgilenmediğimi söylemişim gibi geliyor. Oysa üzerinden sadece on iki saat geçti.

Delilik.

Derin bir nefes alıp mutfağa geri döndüğümde Ghost'un yine ocağımı incelediğini gördüm. "Evet, bu iş görür," dedi ve ben de etrafa bakındım. "Teşekkürler, Jerry."

Kaşlarım çatıldı. "Jerry mi?"

Ghost dönüp yuvarlak kulağını işaret ediyor.

Bir anlığına ona bakıyorum, kaşlarımı çatarak. *Tamam...* Eğer telefonda konuşuyorsa, ben göremiyorum.

"Kaç tane mürekkep olduğu umurumda değil dostum, sadece Bear'ı karıştırma." Kendi kendine başını sallar. "Güzel. İki saat, tamam mı?" Bir kez daha başını sallar. "Ben iletirim. Tekrar teşekkürler." Kafasına dokunur, gözleri üzerimde. "Kıyafetlerin bu isteği frenleyeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım."

Kaşlarımı çattım ama bana cevap verme şansı vermedi — zaten onun yorumuna ne cevap vereceğimi bilmiyordum — ve kapıya doğru yöneldi.

Eşiği geçtikten sonra durur ve bana bakar. "Pip bir Ölüm Perisi. 'Ruh' derken onu kastetmiştin, değil mi?"

"Hayır. O bir ruh. Yani hayalet gibi. Tabii ki sen değilsin." Kapıda onunla karşılaşıyorum. "Ama sanırım şu anda soruları senin cevaplayacağını kararlaştırmıştık, ben değil."

"Soruları cevaplamakla ilgili hiçbir şey söylemedim, sorunlu. Bildiklerimi paylaşmayı teklif ettim." Bir adım geri atar. "Ve sana yemek sözü verdim. Öyleyse beni takip et, *Pip'in* hazırladığı yemekten daha iştah açıcı bir şeyler yediririm sana."

"İyi niyetliydi," diye mırıldanıyorum, Ghost'un peşinden, duvarını paylaştığım kulübeye doğru ilerlerken. *Tank'ın evi.*

Ancak Ghost burada kalıyor gibi görünüyor, kapıyı çalmadan içeri girip doğrudan mutfağa doğru yürümesi bunu kanıtlıyor. Hiç duraksamadan bir sürü eşya çıkarınca, yalan söylemediğini anlıyorum, çünkü ihtiyacı olan şeyi bulmakta tereddüt etmiyor.

Kapıyı kapatıp, iki kişilik masaya oturarak ona katılıyorum. Hiçbir şey söylemeden hareket ediyor, açıkça görevine odaklanmış durumda.

"Bu arada, ben hayalet değilim," diyor sohbet eder gibi. "Ben birkaç perinin iğrenç bir karışımıyım, ama lm Perisi benim canavarca yapımda yok."

Ona kaşlarını çattım. "Sana hayalet demedim ki. Adından bahsediyordum."

Bıağıyla yaptığı şeyi bırakıp bana bakar. "Adım Maliki. Hayalet bir takma ad."

Burnumu kırıştırım. "Oh."

"Beğenmedin mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Uh, hayır." Boğazımı temizledim, bunun nasıl geldiğini fark ettim. "Hayır, demek istediğim, ben... Ben sana *Ghost diye* sesleniyordum. Yani, ben, um, alışmaya çalışıyorum?" Sesim geveze bir aptal gibi çıktığı için, bu sözlerim belirsiz bir şekilde ıktı.

Bu ben değilim.

Bu kadar gergin, kafası karışık, çılgın bir kadın değilim. Sanırım... bunalmış durumdayım.

Ve açım.

Karnım guruluyor.

Hayır, çok açım.

Lezzetli kokular havayı doldurmaya başladıkça bu his her saniye daha da artıyor gibi. Ghost'un, *yani Maliki'nin* ocakta bir şeyler pişirmeye başladığını fark etmemiştim. Ama şimdi, doğradığı şeyleri içine attığını fark ettim.

Mutfakta sanki sahibiymiş gibi dolaşıyor, ki bir dereceye kadar öyle de sayılır.

Çünkü Tank tatilde. En azından Maliki öyle söyledi.

Kaşlarını attım. "Tank'a zarar vermedin, değil mi?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Ama bu adamda bir şeyler bana tehlike sinyalleri veriyor. Ve şimdi Maliki'nin yan komşusu olmak için yaptığı arayışta bir periye zarar verilmiş olmasından biraz endişeleniyorum.

Hâlâ anlamadığım nedenlerden dolayı.

"Peki neden onun evinde kalıyorsun?" Tank'la ilgili soruma cevap vermeden önce soruyorum. Ama bu sorunun cevabını zaten biliyorum. "Beni korumak için mi?" Nedenini anlamadığım için bu bilgiyi bir soru olarak dile getiriyorum. "Neden?"

Maliki, başka bir şeyi doğradığı tezgahtan başını kaldırıyor. Koyu renkli saçları dağınık dalgalar halinde alnına düşüyor.

Altın rengi gözlerine değmesine rağmen görmezden geliyor gibi görünüyor.

"Neden Tank'a zarar vereyim ki?" diye soruyor bana. "Sana dokundu mu?"

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ne? Hayır. Otuz saniye kadar konuştuk. Burada ne yaptığımı sordu, ben de yeni taşındığımı söyledim, o da başını salladı, adını söyledi ve evine girdi." Bu krallığa taşındığımdan beri bir peri ile yaptığım en kolay konuşmaydı.

Ne yazık ki, bu etkileşim haksız bir standart oluşturdu. Tank, eş durumumu sormadı ya da benimle flört etmeye çalışmadı. Onu unutulmaz kılan şeylerden biri de buydu; bana egzotik bir hayvan gibi değil, normal bir insan gibi davrandı.

"O zaman neden ona zarar verdiğimi düşünüyorsun?" diye sordu Maliki.

Ona bakıyorum. "Çünkü onun tüm masrafları karşılanan bir tatilde olduğunu söyledin..." Sözlerim yavaşça dudaklarımdan dökülüyor, çünkü düşüncemi yüksek sesle nasıl tamamlayacağımı ya da zihnimin onun sözlerini başka bir anlama çevirdiğini nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

"*Sen korkutucusun*" cevabı dilimin ucunda.

Ve şiddet dolu bir havan var.

Evet, bu yorumlar çok iyi karşılanırdı, eminim.

"Ben lafımı sakınmayan biriyim, sorunlu," diyor bana. "Senin şerefine birini incitirsem, bunu bilirsin."

"Benim şerefime mi?" diye tekrar ediyorum. "Peki neden bana sorunlu diyorsun?" Bu, onun ikinci kez söylediği şey, ama ilk seferinde çok meşgul olduğum için yorum yapamamıştım.

"Çünkü sen belasın," diye cevapladı ve işine geri döndü. "Ve bir gizem."

"İkisi de değilim," diye söz veriyorum. "Ben sadece Sera adında bir insanım."

"Sen bir tanrıçanın ruhuna sahip bir insansın," diye düzeltir beni. "Bu hem heyecan verici hem de sinir bozucu. Güçlüsün, ama aynı zamanda gülünç derecede kırılgansın. Korumak ve şimdi de rehberlik etmek için sinir bozucu bir kombinasyon, görünüşe göre."

Son cümleyi fısıldayarak söylediği için, "Ne şekilde rehberlik?" diye sormak zorunda kaldım.

"Sunak'a doğru," diye yavaşça söyler ve tavasına daha fazla malzeme atarak havaya cızırtı sesi getirir. Garip bir melodi mırıldanır.

Bir tür marş gibi ses çıkaran bir nefes aldıktan sonra, "Ve şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Yoksa Tanrı ve Tanrıça mı demeliydim?" diye ekledi. Omuz silkti. "Sanırım bunu zamanla göreceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Ben kimseyle evlenmiyorum."

"Çünkü sen Omega değilsin ve Persephone de değilsin." Onun alaycı tonu hoşuma gitmedi, cümlesine eklemeye çalıştığı hafif kadınsı melodi de öyle. "En azından artık hafıza sorunun olduğuna inanıyorum."

"Hafızamdaki sorun mu?"

O başını sallar. "Hades senin rol yaptığını düşünüyor." Maliki bana bakar. "Eğer öyleyse, bravo, çünkü beni kesinlikle ikna ettin, küçük gizem."

O yemek yapmaya devam ederken, kaslı sırtına bakıyorum. "Hatırlamıyormuş gibi yaptığımı mı düşünüyor? Bir şekilde ruhumun farkında olduğumu mu düşünüyor?" Bunun ne kadar saçma geldiğini fark etmiyor mu?

"Evet, tüm bunların bir oyun ya da rol olduğunu düşünüyor," diye onaylıyor Maliki. "Ama buraya geleli on üç ay oldu ve bana gerçekten hiçbir şeyden haberdar değilmişsin gibi geliyor."

"Bu pek bir iltifat gibi gelmedi," diye mırıldanıyorum.

"Muhtemelen öyle." Tavada bir şeyi çeviriyor, ne pişirdiğini merak ediyorum. "Yine de, bunu hakaret olarak söylemedim. Daha önce de söylediğim gibi, lafımı sakınmam."

Dolaba uzanıp iki tabak çıkarır, sonra onları tezgahın üzerine koyar.

"Öyleyse, önceki soruna cevap vereyim," diye devam eder, "hayır, Tank'a zarar vermedim. O, erkek arkadaşıyla birlikte Midnight Fae Realm'de. Ve onun evini ödünç almak karşılığında ona üç aylık mürekkep parası verdim. Yani o iyi."

Tavayı eline alır ve içindeki bir şeyi bir tabağa, sonra diğerine kaydırır.

"Senin muhafızın olarak görevimin amacına ilişkin soruna gelince, Hades bana seni görev olarak verdi."

Maliki bir çekmeceyi açıp iki çatal aldı, sonra dönüp yemeği masaya getirdi.

Gözlerine bakıyorum, boğazım yutkunmakta zorlanıyor. Sadece şu anda ne kadar yoğun görüldüğü veya çekici görünüşü

cildinin çekici görüntüsü yüzünden değil, beni bir *görev* olarak nitelendirmesi yüzünden.

"Sen değerlisin," diyor Maliki, tabağı ve çatallardan birini önüne koyarken. "Aslında değerliden de ötesin. Sen eşsizsin. Ve ben seni korumak için buradayım. Gerçi, dün gecedan itibaren, seni Hades ile evlenmeye ikna etmek de benim görevim oldu."

Ona göz kırpıyorum. "Senin beni onunla evlendirmemi mi istiyor?" Sanırım Maliki, *zor yolu* seçtiğim ve bir sonraki görüşmemiz için onu suçlamamam gerektiği konusunda bir şeyler söylemişti.

"Hayır, *ikna etmek* dedim, *zorlamak* değil," diye tekrarlar Maliki. "Biri ikna etmeyi, diğeri zorlamayı ima eder. O yüzden önce her şeyi açıklayacağım, sonra devam ederiz. Ama önce bir şeyler yemelisin. Karnından gelen sesler bana Kan Nehri'nin akıntısını hatırlatıyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun da bir iltifat olmadığına eminim."

Karşımda otururken dudakları kıvrılır. "Sana iltifat etmeme gerek yok, sorunlu. Aslında, bunu yapmamamı tavsiye ederim."

Nefesimi verip, çatalımı alıp tabağımdaki sarımsı köfteyi dürttüm. "Neden tavsiye etmemeliyim?" diye sordum, onun hazırladığı yemeği incelerken sorumun yarısının farkında olarak. "Ve bu nedir?"

"Aynı anda iki soru sormayı seviyor gibisin," diye düşünür. "Nedir o diye sorarsan, omlete benzer bir şey. Neden sana iltifat etmemi istemediğini sorarsan, çünkü ben hayatta olmayı seviyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Omletin ne olduğunu bilmiyorum," diyorum ona, sonra ona bakıyorum. "Ve bana iltifat etmenin senin hayattan zevk almanla ne ilgisi olduğunu da bilmiyorum."

Bana şaşkın bir bakış atıyor. "Sen insansın ve hiç omlet yemedin mi?"

"Hayır."

O derin bir nefes alır. "Senin, insanların 1700'lü veya 1800'lü yıllarda takılıp kaldıkları alternatif bir boyutta büyüdüğünü sürekli unutuyorum. Elbette, omletlerin kökeninin Eski Pers'e dayandığından eminim, ama konudan sapıyorum." Çatalıyla tabağıma işaret eder. "Temelde yumurta ve sebze ile bir tutam peynirden oluşuyor. Dene bakalım."

Midem yine guruldadı, bu da onun bana keskin bir bakış atmasına neden oldu.

İç çekerek pes ediyorum ve *omleti* deniyorum. Ve anında inliyorum.

Çünkü *vay canına*. Tadı, sabahları genellikle yediğim mısır gevreğinden çok daha iyi. Sarayda yediğim hamur işlerinden bile daha lezzetli. "Bu gerçekten çok lezzetli," diyorum, ağzım doluyken, bunun muhtemelen kaba bir davranış olduğunu hiç umursamadan.

"Şaşırmış gibisin," diye mırıldanıyor. "Öyleyim."

"Neden?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Bir suikastçının yemek yapabileceğini düşünmemiş miydin?"

Bu kelimeyi duyunca boğazıma takılır ve Maliki masadan uzaklaşır. Gözlerimi kocaman açarak ona bakarken, o buzdolabını açar, bir sürahi su çıkarır, hemen bir bardağa doldurur ve bana uzatır.

Neredeyse almayacaktım ama yutmam gerekiyordu, bu yüzden aldım. Sonra "Suikastçı mı?" diye mırıldandım.

O homurdanır. "*Enforcer* terimini mi tercih edersin? Bu, Ölüm Perileri arasında en sevilen unvandır."

Sadece ona bakıyorum.

Bu da *suikastçının* iç çekmesine neden oluyor. "Seni korumak için burada olduğumu zaten söyledim, Sera. Açıkçası, bu sana zarar vermeyeceğim anlamına geliyor."

Cevap vermediğimde, sandalyesine yaslanıyor, tabağı benimki gibi unutulmuş durumda.

"Benden korkmana gerek yok."

"Sanırım korkmam gerek," diye karşılık veriyorum. "Sen, beni Ölüm Tanrısı ile evlenmeye *ikna etmek* için buraya gelen bir suikastçısın. Reddetmeye devam edersem ne olacak?"

Omzunu kaldırır. "O zaman muhtemelen başarısız olduğum için cezalandırılıyorum ve Hades seni ikna etmek için yeni bir yöntem bulur."

"Kulağa pek de iyi gelmiyor," derim, yutkunarak.

Ama Maliki sadece gülümsedi. "Aslında, bence sana kendini açıklaması gereken kişi ben değilim, o. Bu yüzden yolunu değiştirmek zorunda kalması onun için iyi olur."

Yine omuz silkiyor, tekrar öne eğiliyor ve yemeğe devam ediyor. Ona bakakalıyorum.

Birkaç dakika beni görmezden geldikten sonra şöyle diyor: "Ah, övgüler kötü olur çünkü flört etmek olarak yorumlanabilir. Ve Hades sahiplenici bir pisliktir. Yani seninle flört etmek ölüm cezasına eşdeğer olur. Dolayısıyla övgü yok. Şimdi omletini ye, yoksa sana zorla yediririm."

Bölüm 7

Maliki

SERA SADECE bana bakmaya devam ediyor.

Görünüşe göre, kendimi suikastçı olarak tanımlamamalıydım. Ama mesleğim sır değil ki. Ayrıca ona birkaç kez, onu korumak için burada olduğumu, ona zarar vermek için değil, söyledim.

Gerçi, cildini biraz kızartmak da fena olmazdı.

Tercihen kelepçelerle. Ve belki biraz da balmumu oyunuyla.

Hmm. Bu tehlikeli bir düşünce. Tabii ki, onu havluyla ve duştan çıkmış, ıslak halde gördükten sonra bunu düşünmemek zor. Cildi, ateşin ısısından dolayı hala hafif pembeydi, bu da bana yatakta seviştikten sonra nasıl görüneceğini tam olarak anlatıyordu.

Kıyafetlerin çekiciliğini artıracaklarını düşünmüştüm. Ama öyle olmadı.

Bu kadın çekici, esprili ve biraz asi. Hepsi de benim sevdiğim özellikler. Ama aynı zamanda çok da ulaşılmaz.

Bu da onu yasak bir arzu haline getiriyor.

Sinirden neredeyse kükreyecektim. Hades onu baştan çıkarabileceğimi söyledi, ama onu çok iyi tanıdığım için bu teklifi kabul edemedim. Sonunda bunu bana karşı kullanacaktır.

Ve Sera'ya da söylediğim gibi, yaşamaktan çok keyif alıyorum.

Bu yüzden, bu cazibeyi görmezden gelip işimi yapmam gerekiyor.

Bu, Sera'nın ihtiyaçlarını karşılamayı da içeriyor — örneğin açlığını. "Karnının gurultusunu hala duyabiliyorum, küçük gizemli kız," diyorum ona. "Lütfen ye." Çünkü onu beslemem gerekirse, ona dokunmam gerekecek. Ve bunu zevk almadan yapabileceğimden emin değilim.

Doğal olarak, beni görmezden gelmeye devam ediyor ve sadece bakıyor.

"Tamam." Tabağımı kenara itip kollarımı masanın üzerine kavuşturdum. "Evet, ben bir suikastçıyım. Ama sadece kaderlerini hak edenleri öldürürüm."

Ve senin Ölüm Tanrısını reddetmen kesinlikle benim ölümcül becerilerime layık bir şey değil."

Gerçi, ruhunun yaklaşık iki bin yıl önce yaptığı şey benim cezalandırma tarzıma uygun olabilir.

Ama bu bilgiyi yüksek sesle dile getirmeyi tercih etmiyorum.

Bana kalırsa, Sera masumdur. Ancak ruhu hala yargılanmayı bekliyor. Bu durum, özellikle Sera ve ruhunun ilk Omega kızgınlığı sırasında birleşmesi gerektiği için, durumu açıkça karmaşıktırıyor.

Eğer bu olursa, diye düşünüyorum, Hades'in onun kızgınlık döngüsünün zamanlaması hakkında söylediklerini hatırlayarak. Bu çoktan gerçekleşmiş olmalıydı. Ancak, Sera ile ilgili hiçbir şey plana göre gitmiyor gibi görünüyor.

Şu anda da dahil.

Çünkü hala yemek yemiyor.

"Sera," diyorum, elimden geldiğince yumuşak bir ses tonuyla. "Omega'ların Alfa'ları için ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?"

Kaşları biraz çatılır, bu da sözlerimin bir tür engeli aştığını gösterir. "Orcus'un Alina'ya nasıl davrandığını gördüm."

Başımı sallıyorum. "O zaman sana neden zarar vermeyeceğimi anlıyorsundur." "Alfa olduğun için mi?" diye fısıldayarak soruyor.

Göğsümde bir kahkaha yükselir, düşük bir gürültüyle kaçır ve ben cevap veririm, "Hayır. *Styx*, hayır. Ben birçok faenin birleşimiyim, bu da beni birçok açıdan iğrenç bir yaratık yapıyor. Ama içimde *Mythos Fae* yok."

Kaşları çatılır. "Oh."

"Demek istediğim, Hades bir Alfa. Ve o sıradan bir Alfa değil. O, senin Omega ruhunla kaderinde birleşmesi gereken kişi olduğunu iddia eden biri. Ve ben onun için çalışıyorum. Bu yüzden sana dokunamam. Ayrıca seni korumakla yükümlüyüm."

İnanmamış gibi görünüyor ve yutkunuyor.

"Başka bir açıdan düşün, gizemli kız," diyorum. "Ben bir suikastçiyim ve işimde çok iyiyim. Bu da demek oluyor ki, şu anda hiç olmadığın kadar güvendesin. Çünkü sana ters bakan herkesi öldürürüm."

Güzel mavi gözleri büyüdü. "Ne? Neden?"

Sadece ona bakıyorum. "Bunu zaten açıkladım." Sandalyeye yaslanarak ekliyorum, "Neredeyse bir yıldır seni koruyorum. Sen ilk geldiğinde, cehennem gibi bir sorguya çekiliyordum. Yasadışı bir geçit açarak Cehennem Perisi Kralını kızdırmıştım, aslında senin eski dünyana giden bir geçit. Ne yazık ki, bu başka bir gün anlatılacak bir hikaye."

Ve şu anda bu konuyu detaylandırmak istemiyorum, o yüzden yapmıyorum.

"Ama serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra, Hades beni senin koruma ekibine atadı ve o zamandan beri seni koruyorum." Masadan kalkıp kahve yapmaya başlıyorum. Kafein bana bir etkisi yok; sadece tadını seviyorum.

Döndüğümde, Sera'nın hala beni izlediğini görüyorum. Ancak, çatal yine elinde. *İyi.*

Bunu yorumlamak yerine - onu yemekten korkutmak istemiyorum - tarih hakkında konuşmaya devam ediyorum.

"Çoğunlukla sarayda takılıp, oraya girmemesi gereken kimsenin girmedikten emin oldum. Senin alanına girmeyi istemedim. Ama sen köye taşınmaya karar verdiğinde, sana yaklaşmak zorunda kaldım. Bu yüzden Tank'la evini kiralamak için konuştum."

Detayları halletmek yaklaşık bir hafta sürdü, bu da beni biraz tedirgin etti, çünkü her gece o uyurken köyün çevresini taramak zorundaydım. Ancak taşındıktan sonra işler daha kolaylaştı, çünkü artık onun çığlıklarını duyabilecek kadar yakındım.

Tabii ki hiç çığlık atmadı.

En azından bu sabaha kadar.

Ona tüm bunları, hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatıyorum ve hatta çoğu geceleri Death's Den'de, gölgelerin arasından onu koruduğumu da söylüyorum.

"Muhtemelen benim bir tür ürkütücü takipçi olduğumu düşünüyorsun ve sanırım öyleyim. Ama mahremiyetini ihlal etmemek için elimden geleni yaptım. Dün gece barda kendimi göstermiş olmamın tek nedeni, Hades'in seni saraya geri götürmemi istemesi idi. Aksi takdirde, gölgelerin içinde kalmaya devam ederdim."

Ve Jack gittikten sonra onunla hoş bir sohbet ederdim, sanırım, ama bu kısmı yüksek sesle eklemek istemedim.

Çünkü geçen ay çok fazla *sohbet* ettim. Bu kadın, flört sorunları için lanet olası bir mıknaştır.

Kahveme odaklanmak için bir ara veriyorum — öğütücü Styx kayalarından yapılmış, onu kanlı pencereden dışarı atmak istiyorum. Ne yazık ki, bu benim öğütücüm değil. Tank'ın öğütücüsü. Ama burada daha uzun süre kalmak zorunda kalırsam, ona hoş geldin hediyesi olarak yeni bir tane alabilirim.

Makine çekirdekleri öğütme işini bitirince, filtreyi çıkarıp kahve makinesini hazırlıyorum.

Ne kadar önemsiz bir iş.

Ama birçok ilginç yeteneğim olsa da, tezahür büyüğü bunlardan biri değil.

İç çekerek, küçük misafirimize dönüp, ağzındaki çatalı görünce gülümsüyorum. "Aferin benim kızım," diye onu övüyorum. "Sanırım miden daha sonra sessiz kalarak bana teşekkür edecek."

Yanakları kızarır, bu da benim gülümsememi daha da genişletir. O gerçekten çok güzel. Hades'in ondan uzak durmayı tercih etmesi bir muamma.

Aslında değil.

Onun iki bin yıl önce kendisine ihanet ettiğini düşünüyor.

Ve o ihanetin tüm ayrıntılarını bildiğine de inanıyor.

Sandalyeme geri dönüp üzerine çöküyorum, gözlerim Sera'nın üzerinde. "Hades, eski dünyanda çılgın bir Alfa tarafından kaçırıldığını söyledi. Bu doğru mu?" Doğru olduğunu biliyorum, ama ona bu konu hakkında konuşmak isteyip istemediğine dair bir seçenek sunmaya çalışıyorum.

Dudakları incelik, bakışları uzaklara dalmış gibi görünür, sonra tekrar bana döner. "Onun deli olup olmadığını bilmiyorum ve açıkçası, bana hepsi bir rüya gibi geliyor. Ama evet, sanırım doğru. Sadece, o da beni kurtardı sayılır."

"Kurtardı mı?" diye tekrar ettim.

"Canavarlar Gecesi'nden," diye açıklıyor.

"Ah, evet, o." Onun boyutundaki kötü şöhretli çiftleşme oyununu biliyorum, canavarların yılda bir kez sokaklarda dolaşıp gelinlerini seçtikleri oyun.

Hades bir keresinde bu yıllık etkinliğin ona Cadılar Bayramı'nı hatırlattığını söylemişti. Nedenini hâlâ tam olarak anlamış değilim. Elbette, bazı canavarlar kostüm yarışmasına katılmış gibi görünüyorlar, ama tek benzerlikleri bu. "Kız kardeşin eşleriyle bu şekilde tanıştı," diye ekledim, Sera'nın başını salladı. "Bu gelişmeden oldukça memnun görünüyor."

"O şanslı," diyor Sera. "Arkadaşları ona saygı duyuyor ve değer veriyorlar." "Hades'in sana yapacağı gibi," diyorum, sonra acaba az söyledi.
önce

Çünkü birkaç kez onu kırmaktan bahsetmişti.

Onun ru h undaki anılara ihtiyacı var. Ve onları serbest bırakmanın tek yolu Onları serbest bırakmanın tek yolu, Sera'yı içindeki Omega ile birleşmeye zorlamaktır.

Ya da her neyse, bu işe yarayacak.

Neyse ki, kahve makinesi hazır olduğunu işaret ettiği için bu konuyu düşünmekten kurtuldum. *En azından makine düzgün çalışıyor*, diye düşünüyorum ve kendime bir fincan kahve dolduruyorum.

Sera'ya da bir fincan ikram ediyorum, ama o burnunu kırıştırıp reddediyor.

Bunun yerine, "Bana sorularını söyle" diyorum. Paylaşabileceğim çok fazla bilgi var. Ancak, onu bunaltmak istemiyorum.

Ki bunu açıkça çoktan yaptım.

Çünkü ben mutfağı temizlemeye başladığımda hiçbir şey söylemiyor. Çalışırken kahvemi yudumluyorum, sonra masaya geri dönüp boş tabağımı alıyorum. Onunki neredeyse boş, bu yüzden "Bitirdin mi?" diye soruyorum.

O da başını sallıyor, ben de tabağı lavaboya götürüyorum.

"Neden sen?" diye soruyor, bu da kaşlarımı çatmama neden oluyor. Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden burada bana nişanlımın Hades değil de ben olduğumu söylüyorsun? Neden son on üç aydır benden kaçıyor? Yani, bir yıl boyunca onun sarayında yaşadım. Eğer sözde nişanlıysak, neden benimle konuşmaya gelmedi? Ya da, bilmiyorum, kendini tanıtmadı? Ya da benim Persephone olduğumu düşündüğünü ya da başka bir şey söyleyebilirdi?"

Yine bana soru yağmuruna tutuyor. Ama ben yorum yapmıyorum. Bunun yerine, ona kapsamlı bir cevap vermeye çalışıyorum.

Ama çok fazla bilgi vermeden.

Çünkü Hades'in onu hem sevdiğini hem de nefret ettiğini söylemek... şu anda onu muhtemelen çok etkileyecektir.

"Dediğim gibi, sana evliliği kabul etmen için beni ikna etmemi istedi. Kadınlarla aramın iyi olduğunu düşünüyor galiba."

Cinsel konularda gerçekten de öyleyim. Ne yazık ki, bu durum burada geçerli değil.

Ancak, bu konuda yorum yapmıyorum.

Bunun yerine, şöyle devam ediyorum: "Sizin yanınıza kendisi gelmedi çünkü sizin onu zaten tanıdığınızı ve her şeyi hatırladığınızı düşünüyor."

"Hatırlamıyorum," diye araya girer. "Onu hiç hatırlamıyorum."

"Yine de, Persephone ismini tanıdığınızı biliyorum," diye işaret ediyorum. Çünkü dün gece ona öyle seslendiğimde verdiği tepkiyi gördüm. Yani bir parçası bir şeyler biliyor.

Şu anda solgun yüz rengi bunu doğruluyor.

Ancak, ardından söylediği sözler beklediğim gibi değil. "O ismi rüyalarımda duyuyorum."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Rüyalarında mı?"

Ama bir saniye sonra, anlıyorum. *Morpheus*. O, Rüyaların Tanrısı ve Sera'ya da hakkı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. *Kahrolası müdahaleci*.

"Evet, o öyle diyor..." Sesi kesilir ve başını sallar. "Boş ver. Hades'in benim *her şeyi hatırladığımı* düşündüğünü söyledin... Her şey derken neyi kastediyorsun?"

"Birlikte geçirdiğiniz geçmişinizi," diyorum belirsiz bir şekilde. "Bu... bu Persephone olarak mı?"

Başımı salladım. "Evet."

Kaşlarını çattı. "Ama ben hiçbir şey hatırlamıyorum." "Daha önce de söylediğim gibi, bunun doğru olduğunu sanıyorum."

"Şüphelenilecek bir şey yok. Bu doğru," diye ısrar etti. "Ona bunu söylemelisin. Ve ona onunla evlenmek istemediğimi de söyle."

"Tamam, ona hiçbir şey söylemek zorunda değilim," diye düzeltiyorum. "Ama bana nazıkçe sorarsan, bu iki konuyu onunla paylaşmayı düşünebilirim."

Kaşlarını çatıyor. "Ya da ona buraya gelmesini söyleyebilirsin, böylece yüzüne karşı söyleyebilirim." Yanakları biraz daha kızarıyor, bu da bana kızgın olduğunu gösteriyor. "Bu adam kendini ne sanıyor, beni hatırladığımı düşündüğü için benimle evlenmemi mi istiyor? Ama kendisi benimle görüşmeye gelme gereği duymuyor mu?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ne alfa adam ama."

Kaşlarımı kaldırırım. "Ona da bu bilgiyi vereyim mi?"

"Tabii," diyor, küstahça. "Belki o zaman, her şeyi onun yerine yapması için *adamını* göndermek yerine, kendisi gelip benimle konuşur." Masadan kalkıyor, gözleri kısılıyor. "Eğer benimle evlenmemi istiyorsa, kendisi gelmek zorunda. Ve o zaman bile, yine hayır diyeceğim."

Kapıya doğru yürüdü, sonra eşiğe ulaştığında durdu.

"Kahvaltı için teşekkürler." Sözleri yapmacık geliyor, ama bunları söyleme ihtiyacı hissetmesi sevimli.

"Ne zaman istersen, sorunlu kız," diyorum ona. "Ama, şey, birkaç gün burada kalmak isteyebilirsin..."

Ben konuşmamı bitirmeden kapıdan çıkıp gitti.
daha birkaç dakika geçmeden kapıdan çıkmıştı.

İç çekip yıkadığım bulaşığı bırakıp, onun peşinden gittim ve tam da o sırada onun artık meşhur olan çığlıklarından birini duydum.

Kulübesinin girişinde onunla karşılaştığımda, Jerry'yi mutfağın ortasında ellerini havada dururken buluyorum. "Ö-özür dilerim, hanımefendi." Derin, boğuk sesine göre kekemeliği biraz garip geliyor. "Ben, şey, tamiratı neredeyse bitirdim."

"Onarım mı?" diye tekrarlar, ona bakarak ağzı açık kalır.

"Ona gelip burayı sihirle düzeltmesini istedim," diye açıklıyorum, omzum duvara değecek şekilde rahatça yaslanıp onun tepkisini gözlemliyorum. "Her şeyi değiştirmekten daha hızlı ve kolay olur diye düşündüm."

Gözlerini kırptırdı, sonra Jerry'nin değneğiyle tüm yanık izlerini silmesini hayretle izledi. Ardından koku da kayboldu.

"O... o ne?" diye yüksek sesle fısıldayarak sorar.

"Bir Gece Yarısı Perisi," diye düşünürüm. "En azından kısmen Gece Yarısı Perisi. Ölüm Kanları ve Ölüm Perileri oynamayı severler, bu yüzden Tank şu anda sevgilisiyle birlikte Gece Yarısı Perileri Diyarında."

Jerry yanıt olarak homurdanır, bu da dudaklarımı seğirtir. "Tank ve Jerry'nin bir geçmişi var," diye sahne fısıltısıyla söylerim.

"Şu anda sana bir iyilik yapıyorum, Ghost," diye hatırlatır Jerry. "Senden daha fazla para alabilirdim."

"Ama o zaman adını Hades'e vermeyeceğim," diye karşılık veriyorum. "Ve bu çok yazık olur, değil mi?"

Adam, sanki Ölüm Tanrısı yakınlarda belirmesini beklermiş gibi, gergin bir şekilde etrafına bakınır.

Bu aptalca bir batıl inanç. Keşke öyle olsaydı. Adı anıldığında ortaya çıksa, işlerim çok daha kolaylaşırdı.

Jerry çenesini sıkar ve işini çabucak bitirir. Sera ise hayranlıkla dudaklarını aralayıp onu izler. Öne eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum ve fısıldarım, "Hades'in başka bir erkeğe öyle bakarken görmesine izin verme, yoksa zavallı ruhu öldürmemi ister."

O zıplar ve bana bakar. "Yapmayacaksın."

"Haklısın. Muhtemelen yapmayacağım. Ama Hades kesinlikle yapacak." Duvarın yanındaki yerime geri dönerek ekliyorum, "Reaper ile tanıştın, değil mi?"

Kız başını sallar, sonra gözleri yuvarlanır, çünkü ne demek istediğimi anladığı kesindir. "O psikopat."

"O zekidir," diye düzeltiyorum. "Ve eminim, kız kardeşini eş çemberi dışındaki bir erkeğe bakarken yakalarsa ne yapacağını biliyordur. Ya da en azından o erkek ona bakarsa ne yapacağını."

"Onların kemiklerinden bir buket yapar," diye mırıldanır Sera, titreyerek.

Ben aynı tepkiyi göstermiyorum, çünkü bu hediye grotesk olmaktan çok eğlenceli ve uygun buluyorum. "Bu harika bir hediye olurdu."

Bana bir bakış attı. "Siz Ölüm Perileri çok garipsiniz."

"Ölüm Perisi değilim," diye bilgilendiriyorum onu. "Annem bir Ceset Perisi Kraliçesi. Babam ise karışık kanlı, ama bildiğim kadarıyla onda Ölüm Perisi kanı yok." Onu çok iyi tanıdığımdan değil. Zaten ona soru sorabileceğim bir durumda da değil. "Neyse, senin vardiyanı başlamadan önce halletmem gereken bazı işler var. Sorun olur mu?"

Uzun kirpikleri titrer. "Benimle işe geliyor musun?" Bu bir soru olarak söylenir, ama ihtiyatlı teslimiyeti bana cevabı zaten bildiğini gösterir.

Bu da demek oluyor ki, az önce beni dinliyordu.

Aferin sana, diye düşündüm.

Yüksek sesle, "Kaçırmam" diyorum. Geçici evime doğru bir adım geri atıp duruyorum. "Aslında, kaçıraramam, sadece nöbet görevim olduğu için değil, aynı zamanda düğün davetiyeleri bugün gönderileceği için. Bu gece çok popüler bir kadın olacaksın, Serapina Everheart." Gülümsüyorum. "İyi şanslar, baş belası."

Dudakları açılır, kaşları saç çizgisine kadar yükselir.

Doğal olarak, yürümek yerine mutfağıma geri dönerim. Ve onun "Thorns" diye homurdandığını duyduğumda sırtırım.

Ne kadar sevimli bir küfür.

Belki bir gün, sırf eğlence olsun diye ona bir gül veririm.

Hades bir hediye için beni suçlayamaz, değil mi?

Oh, kimi kandırıyorum? Tabii ki yapabilir. O bir tanrı. Ne halt isterse yapabilir.

Sera'yı kırmak da dahil, diye düşünüyorum, kaşlarımı çatarak.

Son birkaç aydır sık sık aklıma gelen bir düşünce bu ve giderek daha da rahatsız edici hale geliyor.

Çünkü Sera'nın onun öfkesini hak ettiğini düşünmüyorum. Ama ne zaman onun masumiyetinden bahsetsem, alay ediyor.

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltıyorum.

Benim kaderim değil. Benim işim değil. Benim kadınıym değil.

Onu koruyacağım.

Onu Hades'e isteyerek gitmeye ikna et.

Ve bu görevi bitir.

Sonsuza kadar.

Bölüm 8

Hades

"BU NE LAN?" diye bağırarak küçük kardeşim ofisime girip masama yumruğunu vurur.

Elindeki ateşli kağıda bakmadan bile onun neden günümü bölerek geldiğini biliyorum.

"Düğün davetiyesi," dedim, sıkılmış gibi davranarak. "Bu arada, şahidim olmanı istiyorum."

"Şahidin mi?" diye tekrarlar, sesi inanmaz gibi.

Kardeşim geldiğinde üzerinde çalıştığım mesajı küçülttüm ve yarı saydam ekranımdan başımı kaldırıp onun karanlık bakışlarıyla buluştum.

"Aynen öyle dedim, kardeşim," diyorum ona düz bir sesle. "Eğer bu görevi üstlenmek istemiyorsan, Maliki'ye sorarım."

Orcus bana bakıyor. "Hades, Alina'dan önce bunu bulduğum için şanslısın." "Bunu" derken davetiyeyi kaldırıyor, bu da benim kaşlarımı çatmamı sağlıyor.

"Şanslı mıyım?" diye tekrar ediyorum, onun mantığını anlamadan.

"Onun bunu onaylamasını bırak, izin vereceğini bile düşünemezsin," diyor ve ateşli kağıdı masamın üzerine bırakıp karşımdaki sandalyeye çöküyor. "Hades..."

"Neden eşin benim işlerime karışsın ki?" diye sorarak sözünü kesiyorum. "Ve neden umursasın ki? Bu onun için sürpriz olmaz herhalde?"

Bana attığı bakış, şu anda yüzünde görmek istediğim bir bakış değil.

Çünkü pişmanlık, vicdan azabı ve belki de biraz suçluluk hissi var.

O ifadenin nedenini anladığımda, gülünç olmayan bir kahkaha attım. "Ona geçmişimizi anlatmadın."

"Sera'ya anlattın mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Onun adı Persephone. Ve bizim geçmişimizi çok iyi biliyor."

"Persephone, evet," diyor Orcus. "Ama Sera bilmiyor. Sen onunla konuşmadıkça bilemez, ki sanırım konuşmadın."

"Neden onunla konuşarak zamanımı boşa harcayayım ki?" diye soruyorum, konuyu saptırarak.

Çünkü evet, onunla konuştuğumu itiraf etmek istemiyorum. Bir kez. Ve o beni tanımıyor gibi davrandı.

O görüşmedeki masumiyeti hala sınırlarımı bozuyor. Gerçekçiydi. *Fazla* gerçekçiydi.

"Hades, Sera'nın içinde Persephone'yi hissettiğini biliyorum, ama ben ondan sadece potansiyel bir uğultu hissettim. Ve gözlemlediğim tek şey masumiyetiydi. O... o çok insancıl."

Buna homurdandım.

Maliki de benzer şekilde düşünüyor, Serapina Everheart'ın bilgisizliği hakkındaki iddialarını neredeyse her tartıştığımızda dile getiriyor.

Ve görünüşe göre Persephone, Orcus'u da manipüle etmiş.

Ama ben eşimi tanıyorum.

O, özünde kurnazdır. Üstün yetenekli bir aktris. *Etrafındaki herkesi ve her şeyi manipüle eden bir baştan çıkarıcı.*

Parmaklarımın şıklatmasıyla, uzun zaman önce ortaya çıkardığım, netherit kaplı kitap olan Netherworld Fae Registry'yi çağırıyorum.

Kitap geldiğinde, Orcus'un kaşlarını çatmasına neden olacak bir gürültüyle yere düşer.

Onu görmezden gelip, görmesi gereken sayfayı açarım. *Dört bin yedi.* Sonra kitabı çevirip, kelimeleri kendisi okumasını sağlarım.

"Eğer benim kurnaz küçük arkadaşım bu oyunu oynamak istiyorsa, öyle olsun," diyorum ona. "Onu tüm krallığın önünde sahiplendikten sonra ne diyeceğini göreceğiz."

Orcus bana, gözleri her zamanki obsidiyen rengine dönerken, acıma sınırında bir bakış attı. "O oyun oynamıyor, Hades. Sera senin kim olduğunu bilmiyor. Ve o bekâr. O çok insan."

"Dışarıdan bakıldığında, evet," diye onaylıyorum. "Ama ruhu tamamen Omega."

"Ruhuna katılıyorum, çünkü ben de hissediyorum, ama Omega mirasının hiçbir dışsal belirtisini göstermemiş olması sana garip gelmiyor mu?"

"Hepsi onun oyunlarının bir parçası."

O burun kıvrır. "Hades, Omegalar kızgınlıklarını saklayamazlar. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Yani, lanet olsun, o yuva kurmuyor bile."

"Muhtemelen bir tür bastırıcı ilaç aldığı içindir," diyorum. "Onu nereden aldı?"

"Tabii ki annesinden," diyorum ona. "O sefil kaltakla iki yıl geçirdi. Persephone'nin gerçek doğasını gizlemesine yardım etmek için ne yaptı kim bilir?" Bu, son on üç ayda birkaç kez aklıma gelen bir düşünce.

Çünkü mantıklı olan tek şey bu. Demeter kızına bir şey yaptı.

Ve bunu düğümümle ve ısırığım ile bozacağım.

"Düğün on bir gün sonra planlandığı gibi yapılacak," diye devam ediyorum. "Orada destek olmak için bulunabilir ya da daha sonra haberini alabilirsin. Ama kararımı verdim ve değiştirmeyeceğim."

Orcus bana dik dik bakıyor, Alfa enerjisi etrafında titreşiyor.

Ama ben daha yaşlı ve daha güçlüyüm, o da bunu biliyor.

Bu konuda benimle tartışamaz.

"Onu korumak senin görevin değil," diye hatırlatırım, sesimde yumuşak bir uyarı vardır. "Persephone'yi kız kardeşin olarak gören bir kadınla eşleştiğini saygıyla karşılıyorum, ama ikimiz de onların gerçekte akraba olmadıklarını biliyoruz. Seninle benim gibi değil. Ve bizim dünyamızda kan bağı her şeydir."

En azından geriye kalanlar, parmaklarım yumruk haline gelmek üzereyken, diye düşünüyorum.

Çünkü Persephone ve onun Alfa annesi bizim türümüzü yıkıma uğrattı.

Bütün bir krallığı yok ettiler.

Peki ne için?

Omegaları Alfalarından saklamak için.

Bu düşünce beni hala öfkeliyor, belki de o zamankinden daha fazla. Çünkü iki bin yıldır öfkemi besledim

öfkemi beslemek için iki bin yılım vardı. Sonuçlarını düşünmek için. Tam olarak ne olduğunu ve Persephone'nin beni nasıl kullandığını anlamak için.

Hayır, ona bir daha asla güvenmeyeceğim. Herkesin masum olduğunu düşündüğü bu haliyle bile.

Oh, o hala benim hayranlık ve tapınma nesnem olabilir. Ama aynı zamanda cezalandırmam gereken de benim.

Ve onu cezalandıracağım.

Saygı ve sabırla.

Sadece Alfa ve Omega'nın anlayabileceği bir şekilde.

O benim sonsuza kadar seveceğim kişi. Mutlulukta ve ihanette. Ve benim sevgili küçük eşim bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayacak. *Yakında.*

"Pişman olacağını bildiğim bir şey yapmadan önce, onunla konuşmayı dene," diyor Orcus, ses tonunda neredeyse tadabileceğim bir hakimiyet var. "Omega'lara böyle saygısızlık yapılmaz, Hades."

"Krallığın önünde onu sahiplenmek saygısızlık değildir, kardeşim."

"Omega gelin istemiyorsa, saygısızlıktır."

Onun sözlerinin ima ettiği anlamı beğenmediğim için yüzümü buruşturuyorum. "O zaten benim eşim olmayı kabul etti."

"Hayır, Persephone kabul etti. Sera etmedi."

"Onlar aynı varlık."

"Değiller," diye vurguladı kardeşim. "Ve onunla birkaç saniyeden fazla zaman geçirmiş olsaydın, sen de bunu bilirdin."

Gözlerimi kısarak, bir yıl önce, onun buradaki ilk gecesindeki kısa karşılaşmamızı bilip bilmediğini merak ettim.

Ona bunun bir rüya olduğunu

düşündürdüm. Ama değildi.

Ama bu oyunun ne kadar süreceğini görmek istedim ve görünüşe göre arkadaşım zeki olduğu kadar inatçı da. Persephone'nin dünyamı alt üst etmeden önce fark etmediğim iki özelliği.

Ne yazık ki, o kader olayından sonra acımasız küçük arkadaşım hakkında çok şey öğrendim.

Orcus iç çeker. "En azından düğünden önce onunla görüşmeyi düşünmeni rica ediyorum. Onu zorla o koridora çıkarsan, bu hayatının en büyük hatası olacak. Şimdi, izin verirsen, eşime kalbini kıracağını söylemem gerek."

Bu uğursuz sözler ve kalıcı bakışıyla kardeşim ortadan kaybolur ve beni onun yorumları üzerinde düşünmeye bırakır.

Maliki de son birkaç haftadır benzer endişelerini dile getiriyordu, eşime olan bağlılığı her geçen gün artıyor gibiydi.

Bu çok ilginç.

Sinir bozucu.

Heyecan verici.

Maun masamın üzerinde parmaklarımı tambur gibi çalarak seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Bu düğünü bir amaç uğruna seçmiştim. Persephone sürekli düğün günümüzden bahsederdi, hayatının en güzel anı olduğunu söylerdi. Belki bunu yeniden canlandırıp eski aşkımızı yeniden alevlendirebiliriz diye düşündüm.

Ancak onu katılmaya zorlamak, amacın tersine sonuç verir. Bu yüzden Maliki'den onu gönüllü olarak katılmaya ikna etmesini istedim.

Ama belki de bu konuda tamamen yanlış bir yol izliyorum.

Belki de kırılgan bir insan kılığına girmiş bu kadınla konuşmanın zamanı gelmiştir.

Parmağımla masayı tıklatmaya devam ederek mırıldanıyorum.

Ya da belki de benim istediğim gibi, kendi isteğiyle bana gelir. Çünkü davetiyeler resmi olarak gönderildi.

Davetiyeyi gördüğünde, onun küçük oyununu anladığımı anlayacaktır. Ve kendi şartlarıyla benimle yüzleşmek zorunda kalacak, böylece kendi isteğiyle bana gelecektir.

Evet.

Bu işe yarayacak.

Ancak, işe yaramazsa, ben ona gideceğim.

Ve ona benim eşim olmanın ne demek olduğunu hatırlatacağım...

Bölüm 9

Sera

Death's Den'e girdiğim anda, Maliki'nin uyarısının gerçek olduğunu anladım.

Çünkü *herkes* bana bakıyor.

Barın arkasına ilk adım attığım gün gibi, ama bu daha da kötü çünkü bar fae'lerle dolu.

Bir vardiyada ortalama otuz ila kırk müşteri geliyor. Ve bu yoğun bir gecede.

Ama bu? Şu anda? Evet, burada en az yüz peri olmalı.

Ve hiçbirisi konuşmuyor. Sadece bakıyorlar.

Dikenler.

En azından müzik çalıyor. Aksi takdirde, burası ürkütücü bir sessizlik içinde olurdu.

Dişlerimi sıkarak bara doğru ilerliyorum ve Gnarl's'ın kızıl kafası barın arkasından çıkınca irkiliyorum. Beni görünce yeşil gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Sera," diyor, bakışları arkama, sonra da arkamdaki hayretle bakanları süzmek için etrafa kayıyor.

"Gnarl's," diye selam veriyorum, zorla gülümsüyorum. "Bu gece burada olacağını beklemiyordum."

"Bunu ben sana söylemeliyim," diye cevapladı. "Ee, Majesteleri?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Leydim?" diye tekrar dener. "Ya da, ya da... Üzgünüm, ama Ölüm Tanrısı'nın seçtiği eşine nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum." Gözleri yuvarlaklaşır. "Oh, tanrım, bu işi batırıyorum, değil mi?"

Ona göz kırpiyorum, kelime seçimleri... tuhaf. "Uh, şey, hayır. Sen iyisin. Ve ben onun seçtiği eş değilim. Bir yanlışlık var."

Gnarl's'ın kırmızı kirpikleri soluk elmacık kemikleri üzerinde titriyor. "Eh, hayır, davetiyeyi gördüm." Ben de onunla birlikte barın arkasına geçerken, o bir şey ararken etrafımızdaki seyircileri fark etmemiş gibi görünüyor.

Ateşle kenarları yakılmış bir parşömen ortaya çıktığında, bir adım geri çekilirim, ama o parşömeni bana doğru uzatır ve bu hareket, sayfadan altın yaprakların fışkırmasına neden olur — kelimenin tam anlamıyla fışkırmasına. Bu sihre hayretle bakarım, sonra büyüyen yaprakların altındaki yazıyı okumaya başlarım.

Yoksa bu bir çiçek mi? Sapın ucunda parıldayan yapraklar açarken merak ediyorum. *Vay canına, çok güzel.* Neredeyse dokunmak için elimi uzatıyorum, ama bakışlarım siyah mürekkeple yazılmış ismime takılıyor.

*Sizleri, Hades C. Netherworld ve
Hades C. Netherworld ve
Serapina P. Everheart*

Kaşlarım çatılır. "Benim ikinci adım yok." Ama *P'nin* ne anlama geldiğini tahmin edebiliyorum. "Ve tüm bunlar sadece büyük bir yanlış anlaşılma. Hades ile çiftleşmeyeceğim."

Sözlerime şaşkınlık dolu nefesler eşlik ediyor, bu da bana dinleyicilerimizi hatırlatıyor. "Sera," Gnarl's uyarıcı bir ses tonuyla fısıldıyor. "Eğer onun adını söylersen, ortaya çıkar."

"Öyle mi?" diye soruyorum, merakmış gibi davranarak. "Peki o zaman, *Hades. Hades. Hades!*" Etrafıma bakıyorum, birinin ortaya çıkmasını ya da öne çıkmasını bekliyorum.

Sorun şu ki, Ölüm Tanrısı kendini ortaya çıkarsa bile, onu tanıyamayacağım.

Çünkü biz hiç tanışmadık bile!

Bu sözleri neredeyse yüksek sesle haykırmak üzereydim, ama bunun yerine kafamın içinde yankılanmalarına izin verdim, sonra derin bir nefes alıp Gnarl's'a döndüm. "O burada değil. O yüzden şunu açıklığa kavuşturayım: Ben nişanlı değilim. Davetiyeler yanlışlıkla gönderildi. Ben sadece Netherworld Krallığı'nda hayatta kalmaya çalışan sıradan bir insan kızım, tamam mı?"

Yüzündeki ifade, bana inanmadığını açıkça gösteren bir şüpheyile dolu.

İç çekiyorum. "Bak, bu gece vardiyamı yapmama izin ver, tamam mı? Sonra gidip... bu işi halledeceğim."

Solumdan gelen bir homurtu sesiyle, bara oturan Maliki'ye bakıyorum.

Gnarls gözle görülür şekilde soluyor ve "Kraliçemize, bizi tanımak için yaptığı her şey için minnettar olduğumuzu söylemek üzereydim, ama tabii ki artık çalışmasını beklemiyoruz." diyor.

Derin bir nefes alıyorum, sinirlerim birden geriliyor. "Gnarls, lütfen yapma..."

"O içki hazırlamayı ve perilerle konuşmayı seviyor," diye araya girer Maliki. "Hades'e, onun zevkini elinden aldığını söyleyeyim mi, Gnarls?"

Müdürümün gözleri büyür. "Hayır, ben..."

"Ayrıca, burası Hades'in yeri, değil mi?" Girişe doğru bakarak, "Yani, dışarıda bir tabela yok ama burası *Death's Den*, değil mi?"

"Öyle. Onun yeri. Biliyorum..."

"Öyleyse nişanlısı burada çalışmak istiyorsa," Maliki tekrar sözünü keser, "ona izin vermek akıllıca olabilir, değil mi?"

Gnarls, Pip'in kemikli yüzünden bile daha solgun, yeşil gözleri eskisinden daha da cansız. "Elbette," diyor, sesi hasta gibi. "Ona bir şeyi yapmamasını asla söylemem, özellikle de hoşuna gidiyorsa."

Maliki başını sallar, sonra bana odaklanır. "Bu gece bana örümcek birası hazırlamak ister misin, yoksa kendim mi yapayım?"

Bu tartışmaya karışmasından rahatsız olarak dişlerimi sıkıyorum.

Evet, tamam, o yardım etti.

Ama onun yardımı olmadan da bu işi halledebilirdim. "Kendi içkini kendin alabilirsin," diyorum ona.

Dudakları kıvrıldı. "Tabii, sorun değil."

O ortadan kaybolur ve ben arkama bakma zahmetine girmiyorum çünkü onun orada durduğunu zaten biliyorum.

Boynumda onun sıcak nefesini hissediyorum, "Bu gece her zamanki gibi gölgelerde takılacağım. O yüzden müşterilerle flört etmeye çalışma, baş belası. Tabii kanlı bir düğün istemiyorsan."

Dudaklarının nabzımın üzerinde kaymasını hissedince dönüp bakıyorum.

Ama o birkaç metre geride durmuş, kendine içki dolduruyor ve ben de o okşama hayal mi ettim diye merak ediyorum.

Bana göz kırptığında, gözlerimi kısıyorum.

Ve o ortadan kayboluyor.

Ancak, dün geceden farklı olarak, taburesine geri dönmüyor. Bunun yerine, gizli kalmaya devam ediyor. Yine de, bana baktığını neredeyse hissedebiliyorum.

Ya da belki de odadaki diğer herkesin bakışlarını hissediyorum. Çünkü evet, hepsi hala bana bakıyor.

"Hades ile evlenmeyeceğim!" diye hepsine bağıriyorum, ama bu sözler özellikle Maliki'ye yönelik. "Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma," diye devam ediyorum. "Ama içki içmek isterseniz, siparişinizi verin. Ben barda çalışacağım."

Birkaç peri birbirlerine bakışır, sonra grup halinde bana doğru ilerlerler, bu da beni korkuyla bir adım geriye çekilmeye zorlar.

Siparişler arka arkaya gelmeye başlar, ben de yetismeye çalışırken gözlerim korkuyla büyür.

Sanki herkes davetimi kabul etmiş ve yıllardır içki içmemiş gibiler.

"Yardım ister misin?" diye sorar Gnarl's, sesinde bir parça belirsizlik vardır.

"Evet," diyorum, sormasına bile şaşırarak. "Sen o tarafla ilgilen," sağ tarafı işaret ediyorum, "ben sol tarafla ilgilenirim."

"Elbette, Leydim," diye cevaplar ve hafifçe eğilir.

"Hayır, yapma," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Ben sadece Sera'yım. Senin kraliçen ya da bana ne demek istiyorsan o değilim. Sera. Anladın mı?"

"E-evet, şey, Sera."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece içecekleri hazırlamama yardım et, Gnarl's." Hevesle başını sallıyor ve işe koyuluyor.

Ne zaman ben patron, o da astım oldu, emin değilim, ama bunu sonra değerlendiririm. *Bütün bu içki siparişlerini aldıktan sonra...*

Görünüşe göre bu iş hiç bitmeyecek.

Bir grup bitirir bitirmez, başka bir grup ortaya çıkıyor.

Ve yemin ederim ki, şu anda barda yüzden fazla müşteri var. Sanki bütün köy gelmiş ve hepsi de susamış gibi.

Kemik saate bakıyorum ve birkaç dakika gibi geçen sürede iki saatin geçtiğini görünce şok oluyorum. Yine de ayaklarım ve ellerim zamanın acısını kesinlikle hissediyor.

Bu ağrı her siparişle daha da kötüleşiyor, o kadar ki, o kadar çok çeşit bira ve shot doldurmaktan parmaklarım kramp girmeye başlıyor.

"Uh, üç örümcek birası alabilir miyiz?" diye soruyor dreadlocklu bir peri, isteği bir siparişten çok bir soru gibi geliyor.

"Emin misin?" diye soruyorum.

"Er, hayır. Beş. Biz... beş tane istiyoruz?"

Ona bakıyorum. "Az önce bir düzine web shot içmedin mi?"

Kaşları kalkıyor. "Onlardan daha fazla sipariş etsek mi?"

Gözlerimi kırıştıyorum. "Ben..." Kaşlarım çatılıyor. "İçki istiyor musun ki?" "Muhtemelen hayır," diyor Maliki, yanıma gelerek ani varlığıyla beni irkiltir. "Ama hepsine içki sipariş etmelerini söyledin, o yüzden içki sipariş ediyorlar."

Ona bakarken kaşlarım daha da çatılır. Ancak o bana hiç aldırış etmez, sadece içkisini tekrar doldurur. Onunla hiç karşılaşmadım, ama bu gece ilk kez içkisini doldurduğunu sanmıyorum.

"Onlara hiçbir şey yapmalarını söylemedim," diyorum Maliki'ye.

"Bu doğru değil, sorunlu," diye mırıldanıyor, bardağını döndürerek içindeki dumanlı maddeyi tutmaya çalışıyor. "Onlara gelip siparişlerini vermelerini söyledin. Dolayısıyla..." Barda bulunan peri sürüsünü işaret ediyor.

Ona bakıyorum. "Bu saçmalık."

"Oh, katılıyorum, ama emri veren ben değilim." "Ben kimseye emir vermedim."

Yüzü buruşarak cevap veriyor, "Evet, verdin. Ve Ölümün Gelini olarak, hepsi sana itaat etmek için atlادılar."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Hayır, yapmadılar."

Kaşlarını kaldırdı, sonra başını kalabalığa doğru eğdi ve bana "*Ama öyle olmadı mı?*" der gibi bir bakış attı.

"Oh, dikenler," diyorum nefes alırım, farkına vararak fark haklı haklı "Sarhoş olana kadar içiyorlar!"

"Öyleler," diye yavaşça konuşur, dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrılır. "Neyse ki hepsi ölümsüz ve bununla başa çıkabilirler."

Bu derin sözlerle, tekrar ortadan kaybolur. Ben homurdanırım.

Bu gırtlaktan çıkan bir ses, yakınlarda bulunan birkaç peri bir adım geri atıyor. Ve bir kez olsun, umurumda değil.

Çünkü bu iş kontrolden çıktı. "Gnarls," diye tıslarım.

O anında yaptığı şeyi bırakır ve göz açıp kapayıncaya kadar yanımda belirir. "Evet, şey..." Boğazını temizler. "Nasıl yardımcı olabilirim, Sera?"

Sabırım kalmadığı için yanağımı ısırırım. Ama onun çabaladığını anlayabiliyorum.

Çünkü benim bir tanrı ile nişanlı olduğumu düşünüyor. Ve sıradan bir tanrı değil, *onun* tanrısı.

Bu nasıl benim hayatım olabilir? Hayret ediyorum, burnumun köprüsünü sıkma dürtüsü düşüncelerimi bastırıyor.

Yine de bir şekilde hissetmediğim bir sakinliği koruyarak kibarca "Bu akşamın geri kalanında izin istiyorum" diyorum.

"Tabii ki, Sera. Bu gece çok çalıştın."

Aslında bu gece oldukça sıkı çalıştım, bu yüzden onun sözlerini kabul etmeye ve bunların içten mi olduğunu yoksa beni yatıştırmak için mi söylediğini sorgulamamaya karar verdim. "Teşekkür ederim," dedim ve kalabalığa baktım. "Lütfen gecenizin tadını çıkarın ve ne yapmak istiyorsanız onu yapın." Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en aptalca sözdü. Ancak, barda rahatlama hissedilir derecede belirgindi.

Çünkü artık içki sipariş etmek zorunda hissetmiyorlar.

Tanrım, bu delilik. Tamamen delilik. Ben sadece...

Düşüncemi bile tamamlayamıyorum. Sadece gitmem gerekiyor. Ve nereye gitmek istediğimi de biliyorum.

Ama daha sonra.

Köy uykuya daldıktan sonra...

Bölüm 10

Morpheus

Köy yolunda durmuş, Serapina'nın kapısını açıp sola, sonra sağa bakmasını izliyorum.

Kaşlarım yukarı doğru kalkıyor. *Yatakta olman gerek, tatlım.* Ama o gizlice dışarı çıkıyor gibi görünüyor.

Mmm, yaramaz küçük hayalperest.

Gücüm anında çevreyi tarar, birkaç uyuyan zihne dokunur. Ama hiçbiri Maliki'ye ait değildir.

Çünkü o tamamen uyanık.

Ve muhtemelen Serapina'nın hareketlerinin çok farkında.

Bunu düzeltebilirim, karar veriyorum, yeteneğim ölümcül suikastçının etrafında dönüyor ve onu benim alemime çekiyor.

İlk başta yavaşça çalışıyorum, varlığımı fark etmemesi için dikkatliyim.

Ancak o sinir bozucu derecede güçlü ve saniyeler içinde beni hissediyor.

Tabii ki öyle.

Hades seni iyi seçmiş, diye düşündüm, ona ağır bir uyku büyü yapmadan önce.

O buna direniyor, sinirli homurtusu ruhumun derinliklerinde duyuluyor ve hissediliyor.

O benimle nadir görülen bir zihinsel savaşa girerken, gölgeler görüşümü kaplıyor, bu savaş beni hem meraklandırıyor hem de sinirlendiriyor.

Fae genellikle benim etkime karşı koyamaz. Ama Maliki sıradan bir düşman değil.

Daha iyi bilmesem, Hades'in onu bir şekilde büyülediğini söyleyebilirdim.

Ancak kuzenimin bu varoluşta tek bir eş bağı var ve o da Persephone.

Bu da Serapina'nın, onun bir zamanlar eşleştiği Omega olmadığı için adil bir av olduğunu gösteriyor. O sadece onun geçmişinin ruhuna sahip.

Belki bu gerçekte biraz abartılıdır, ama ben iyi bir teknik ayrıntıyı severim.

Ve bu durum bunlarla dolu.

Bir güç dalgası boğazımı sarar ve beni Serapina'dan uzaklaştırır, zorla rüya dünyasına çekilirim.

Hazırlıksız yakalanıp sendelerim, sonra yüzüme yumruk atılmaktan kıl payı kurtulurum.

"Ne halt ediyorsun?" diye sorar Maliki, kabuslarımı silip süpürür. Çünkü bu soruyu ona sormam gereken benim.

Ya da daha doğrusu, *bunu nasıl yapıyorsun?*

Çünkü bu benim dünyam. Benim gücüm. *Benim varlığım.*

Ve o beni gerçeklikten koparıp, onun için yarattığım rüyaya sürükledi.

Büyüleyici.

Ancak burada olmak, uyanık dünyada Serapina'yı aktif olarak koruyan kimse olmadığı anlamına geliyor, bu da kalamayacağım demek. "Yakında konuşuruz," diye Maliki'ye söz veriyorum.

Ya da belki de bu bir tehdittir.

Bunu göreceğiz, çünkü ona yeteneğimin tüm gücüyle saldırıp onu siyah yosunlarla kaplı denize doğru uçuruyorum.

Deniz yosunu benzeri doku, benim emrimle onu yakaladı ve ateşli bir öfke dalgasıyla onu dibe çekti.

Onun yanıt olarak çıkardığı hırıltı karanlık manzarada yankılanıyor ve onu serbest bıraktığımda bunun bedelini ağır ödeyeceğimi söylüyor. Ama aslında bu benim hatamdan çok onun hatasıydı. Eğer sadece uyusaydı, bu yöntemlere başvurmam gerekmezdi.

Ne yazık ki, güçlü periler güçlü rüyalarla karşılanır.

"Bir ara geri döneceğim," diyorum ona, sonra Netherworld Köyü'ne geri dönüp Omega'mı avlamaya başlıyorum.

Bu zor bir görev değil, onun kokusu beni vahşi bir şekilde cezbediyor. Çok tatlı. Çok günahkar. *Çok bağımlılık yapıcı.*

Henüz ona gerçekten kendimi kaptırmama izin vermedim, çünkü uzaktan onu gözlemlerken bu gerçekliğe alışması için ona zaman vermek istedim.

Ama kendini bekar olarak işaretlemesi her şeyi değiştirdi.

Artık *izlemek* istemiyordum. Hak *talebinde bulunmak* istiyordum. Yine de kuzenime kırk beş günlük bir uyarı verdim.

O da buna, Serapina Everheart ile evleneceğini duyurarak yanıt verdi.

Ona *bu durumu düzeltmesini, onu zorlamamasını* söyledim.

O piç, ilk buluşmada ona en kötü kabusu olacağını söyleyip tehdit ettikten sonra, onunla konuşmaya bile çalışmadı.

Ne kadar acımasız bir söz.

Öfkeli, evet. Haklı olarak. Ama Serapina ruhunun günahlarından sorumlu mu? Bence değil.

Tıpkı onun düğüm atıp nişanlısıyla konuşması gerektiğini düşündüğüm gibi, Maliki'yi onu baştan çıkarmak için göndermemesi gerektiğini düşünüyorum.

Oh, eminim onun sevgili suikastçısı nişanlımızı memnun etmek için harika bir iş çıkaracaktır ve ben de bunu izlemekten kesinlikle rahatsızlık duymam. Ancak Hades de onu hak etmelidir. Ve eğer onun için savaşmaya istekli değilse, onu kaybedecektir.

Bana.

Kokusu güçlendikçe gülümsüyorum, parfüm beni kendine çekiyor. Ama onu korkutmak istemiyorum, bu yüzden adımlarımı yavaşlatıp her zamanki gibi onu sisin içinden gözlemliyorum. Maliki'nin gölgelerde gizlenme yeteneğine benziyor, ancak benimki daha çok sis gibi işliyor.

Onu siyah parke taşlı yolda takip ederken, Netherworld Courtyard'a çok iyi uyum sağlayan bir sis. Bir rüzgar iskelet ağaçların arasından esip geçerken, etrafımızda gıcırta sesleri yankılanıyor, kemikler de buna karşılık olarak tıkırdamaya başlıyor.

Serapina rahatsız görünmüyor, gözleri önündeki bir şeye odaklanmış. Bir ağacın yanında durduğunda yumruklarını sıkıyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye soruyor ve ilgimi çekiyor.

Bana seslendiği mümkün değil. Etrafta konuşabileceği başka kimse yok. Pip bile yok.

Yani açıkça retorik bir soru soruyor, ama yine de diz çöküp bir avuç kömür rengi toprağı alıyor.

Ne yaptığını anlamaya çalışarak ona yaklaşıyorum, o da sevimli bir homurtu çıkararak kumlu toprağı "Hmph" diyerek geri atıyor.

Gözlerimi kısarak, omzunun üzerinden eğilip az önce attığı toprağı inceledim. Normal Netherworld toprağına benziyordu.

Neden onu rahatsız etti? Merak ediyorum. Soğuk olduğu için mi?

Serapina cebinden bir şey çıkarır, bakışları çantanın üzerindeki etiketi taramaya çalışır. Yakındaki iskelet ağacın gölgesinde olsak da etiketi kolayca okurum.

Etikette "*Kırmızı Güller*" yazıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O tohumlar hiçbir işe yaramayacak çünkü bu krallık yaşamla değil, ölümle ilgili."

Serapina çığlık atar ve ayağına kalkar, sonra tam bir daire çizerek dönerek avluyu gözleriyle tarar.

Ah, doğru, ben hala sisteyim.

Kendimi ona gösteririm, bu da onun hızla ağacın kemikli kütüğüne doğru geri çekilmesine neden olur.

"Oh!" diye nefesini keser, kalbi düzensiz bir ritimle atar—bir an dinledikten sonra masumiyet işareti olarak avuçlarımı kaldırırım.

Onu korkutmak niyetim değildi.

Ama konuşmadan önce bunu hatırlamalıydım.

Ancak, onun bahçe projesini görmek beni yorum yapmaya teşvik etti. "Sana zarar vermek istemiyorum, küçük hayalperest," diye söz veriyorum ona.

Birkaç kez yutkunur, avucunu gergin bir hareketle ince boğazına doğru kaydırır, bu hareket bana ona uzanıp teselli etmek istememi sağlar.

Fae, ona asla zarar vermem. Ama onun *için* kesinlikle acı çekerim.

Onun güvenliğini sağlamak için binlerce yanan kömürün üzerine uzanır ve çıplak tenimin üzerinde yürümesi için izin verirdim. Ve ona zevk verecekse, düzinelerce Strigoi ısırığına katlanır ve Ghoul'ların rüyalarını yemesi için izin verirdim.

O bir Omega.

O başka bir eş seçse bile, ben bir Alfa olarak ona hizmet etmek için yaşıyorum.

Bu, Mythos Fae olarak doğamızda var.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye ekledim, ellerimi indirerek. "Sadece bir tavsiye vermek istedim."

Gözleri kısılr. "Ne tür bir tavsiye?" diye sorar yavaşça, yüzünde şüphe belirir. Neyse ki benden korkmuyor gibi görünüyor. Ama bana güvenmedi de açık.

Bu normal. Hiç tanışmadık ve o benim kim ya da ne olduğumu bilmiyor.

"Öncelikle, o tohumlarla zamanını boşa harcıyorsun," konuşma havasında ona söylüyorum. "Onlar İnsanlar Diyarı için, Ölüler Diyarı Krallığı için değil."

"Biliyorum. Onları takas dükkanlarından birinden aldım," diyor bana, Netherworld Köyü'nde alemlerden gelen malları satan dükkanları kastederek. "Ama dükkan sahibi bana güllerin burada yetişeceğini söz verdi."

"Dükkân sahibi yalan söylemiş," diyorum düz bir sesle. "Hangisiyle konuştun?" Bunu kibar bir soru olarak değil, bir talep olarak söylüyorum. Çünkü nişanlımı kandırdığı için o kişiyle kesinlikle sert bir konuşma yapacağım.

Serapina bir isim mırıldanıyor, ben de onu hafızama kazıyorum. Sonra eğilip siyah toprağı kazmaya başlıyor. Elini bir ıslık sesiyle çekince irkiliyorum, muhtemelen toprağın dokunduğu yer soğumuş.

"Eğer tohumlarını oraya ekmişsen, çoktan ölmüşlerdir," diye ona yumuşak bir sesle söylüyorum. "Ama yenilerini edinmene yardım edebilirim."

Beni süzer, ama gölgelerin içinde beni iyi göremiyor. Gözlerini kısarak baktığından anlıyorum. *Çok insani bir davranış.*

"Neden bana yardım edesin ki?" diye soruyor, sonra ellerini beline koyuyor. "Aslında, hayır, bırak da tahmin edeyim."

"Lütfen tahmin et," diye araya giriyorum, merakla.

"Bunu yapmak zorunda hissettiğin için, değil mi? Düğün yüzünden?"

"Hmm, hayır," diyorum. "Düğün yüzünden mecbur hissetmiyorum."

Belki de ona değer verdiğim için mecbur hissediyorum. Ancak, onun tahmini bu değildi. Bu yüzden devam etmesine izin verdim.

"Oh, tamam. Yani diğer tüm fae erkekleri gibi bana Den'de yardım ediyorsun ve sonra beni korumak için benimle çiftleşmeyi teklif edeceksin." Gözlerini deviriyor — gölgeler

onun güzel yüz hatlarını benim ölümsüz bakışlarımdan saklayamıyor. "Hayır, teşekkürler."

Onun kolayca reddetmesine dudaklarım kıvrıldı. "İtiraf edeyim, kadınların beni bu kadar çabuk reddetmesine alışkın değilim, özellikle de düğümümü teklif etmeden önce."

Geri dönmeye başlar, ama durur, kaşları çatılır. "Bağlanmak mı?"

"Mmm," diye mırıldanırım, o kelimenin dilinde yankılanmasından zevk alarak. Keşke

beni takip etseydi. "Yeniden başlayalım mı?" diye öneriyorum, yakındaki iskelet ağaçların gölgesinden çıkıp ay ışığının içine adım atarak. "Ben Morpheus."

Beni gördüğünde –gerçekten gördüğünde– gözleri büyüdü ve dolgun dudakları aralandı. "M-Morpheus?"

"Sadece Morpheus," diyorum ona. "Tek M."

Birkaç kez gözlerini kırıştırır. "Tanrı gibi..." Yutkunarak duraksar. "Rüyaların Tanrısı."

"Korkarım ki, aynen öyle." Başımı eğip ona en güzel gülümsememi gösteririm. "Merak etme, küçük hayalperest. Sen gayet uyanıksın." Ortaya çıktığımda bana en sık sorulan soru budur: *Bu bir rüya mı?*

"Neden buradasın?" diye fısıldar.

"Seninle tanışmak için," diye dürüstçe cevap veririm.

Bir an bakıp kaşlarını çatı. "Düğün yüzünden benimle konuşmayacağını söylemiştin."

"Hayır, düğün yüzünden sana yardım etmek zorunda hissetmediğimi söyledim," diye düzeltiyorum. "Ama düğün yüzünden de seninle konuşmuyorum. Sadece senin için buradayım."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Çünkü benim bir Omega olduğumu düşünüyorsun." "Öyle olduğunu düşünmüyorum; öyle olduğunu biliyorum."

İkiz sarı kaşları kalkar. "Ama ben değilim. Ben bir insanım."

"Omega'nın ruhuna sahip bir insan, evet," diye onaylarım.

O, sinirli bir şekilde içini çekti. "Sürekli bunu duyuyorum." "Çünkü doğru."

"Hmm." Bana bakar. "Tamam. Peki şimdi ne olacak?" Kaşlarım aşağı doğru çekilir. "Bu gece mi?" diye sorarım.

"Hayır. Benim sözde ruhumdan bahsediyorum. Bir noktada kontrolü ele geçirecek mi? Beni bir Omega'ya mı dönüştürecek? Bana onun tüm geçmiş anılarını mı verecek?" O kaşlarını çatı. "Bu süreçte ben ölecek miyim?"

"Umarım hayır," diye cevap veriyorum. "Kız kardeşin ölmedi."

"Kız kardeşim benim gibi belirli bir ruha sahip değildi," diye tersler. "Hades'in benimle hiç konuşmadan bana ait olduğumu düşünmesini sağlayan bir ruh."

"Ah, evet, o. O inatçıdır. Bu muhtemelen bin yılın en hafif tabiri."

"Ve sanırım seni benimle konuşman için buraya gönderdi?" diye devam ediyor, sanki ben konuşmamışım gibi. "Eğer öyleyse, ona, kendi adına elçi gönderen perilerle ilgilenmediğimi söyle. Gerçek bir tanrı benimle konuşurdu."

Gülümsüyorum. "Tamamen katılıyorum."

"Ve gerçek bir Tanrı..." Bekle, ne? "Sen... sen de aynı fikirde misin?" Sanki benim varlığımı yeni hatırlamış gibi bana göz kırptı.

"Kesinlikle. Gerçek bir Tanrı, Omega'sıyla konuşur. Mesela, uzun gümüş saçlı bir Tanrı olabilir mi? Mavi-yeşil gözlü. Gece yarısı saatlerinde hayalini kurduğumuz türden bir yüz?"

Bana bir bakış attı, sonra şüpheci bir ifadeyle bana baktı. "Morpheus adında gerçek bir Tanrı mı?"

"Bazıları onu oldukça rüya gibi bulur, biliyor musun?" diye mırıldandım, eğlenerek.

"Eminim öyledir," der, yüzünde hiçbir ifade yok, küstahlığı beni heyecanlandırır. "Ama ben Omega değilim."

"Öyle iddia ettin."

"Ve sen bana hiç yardım etmedin," diye mırıldanır, bu da kaşlarımdan birinin yukarı kalkmasına neden olur.

"Sana yardım etmemi ister misin, Serapina?"

"Sadece Hades'in neden ve nasıl benim Omega olduğumu düşündüğünü bana açıklayan biri olsun istiyorum. Benimle hiç konuşmadı bile. Alina'nın kardeşi olduğum için mi böyle varsayımlarda bulunuyor? Yoksa başka bir şey mi var?"

"Daha fazlası var," diyorum ona. "Çok daha fazlası."

O iç geçirir. "Elbette var. Hades'in deliliğini benimle paylaşmaması ne yazık."

"Bu delilikten çok takıntı." *Tehlikeli bir takıntı.* Ama bu kısmı yüksek sesle söylemiyorum. Bunun yerine, gerçek tanrılar hakkında konuşmadan önce tartıştığımız konuya odaklanıyorum. "Alina'ya gelince, sence o değişti mi?"

Serapina bana bakar, bu konuya geri döndüğüm için açıkça şaşırmıştır. Ancak bunun bir amacı var.

Ruhundan ya da içsel Omega'sını kucakladığında neler olabileceğinden korkmasını istemiyorum. Ama onun şüpheciliğini de suçlayamam. "Geçmişle ilgili herhangi bir anısı var mı?" diye ısrar ediyorum. "Ruhunun önceki yaşamına dair herhangi bir ruhu hakkında herhangi bir ipucu var mı?"

Yutkunur ve başka yere bakar. "Bilmiyorum."

"Onunla bu konuyu konuşmadın mı?"

Serapina başını sallar. "Aslında hayır. Sadece... yaratılışçılık ve güçle olan bağlantısı hakkında konuştum. Ama fazla kurcalamak istemedim."

Biraz anladığımı belirtircesine başımı sallarım. "Bir Omega'nın eşleriyle birlikte olduğu yuva kutsaldır," diye mırıldanırım. "Çok fazla soru sormaman senin için içgüdüselidir. Ama sanırım istersen kız kardeşin sana yol gösterir."

Alina ile tanışmadım ama Omegaları iyi tanırım. Aile ilişkileri onlar için çok önemlidir. Serapina onunla kan bağı olmasa da, onu hala yakın çevresinin bir parçası olarak görüyor olabilir.

"Bununla birlikte, Mythos Fae hakkında başka birinden daha fazla bilgi edinmek isterseniz, size biraz tarih anlatmaktan memnuniyet duyarım. Hatta Persephone hakkında da bilgi verebilirim."

Konuşurken gölgeler görüş alanıma giriyor, bu da Maliki'nin rüyasını beklediğimden daha hızlı bir şekilde kontrol altına aldığını gösteriyor.

Neredeyse iç çekiyordum. Suikastçı, sinir bozucu olduğu kadar çekici de. Bir anlığına görüşüm karardı, bu beni şaşırttı.

Görünüşe göre Maliki sessizce yosunlu tuzağından kurtulmaya çalışıyordu ve şimdi saldırıya geçiyor.

Tamam. Bunu bitireceğim, diye düşünüyorum, sözlerimin onun rüyasına ulaşip zihninde yankılanmasını sağlayarak.

Zihninden gelen hırıltı, mesajın alındığını ve reddedildiğini bana bildirir.

"Şimdi karar vermek gerekmiyor," diyorum, zihnimde Maliki ile boğuşurken Serapina'ya odaklanarak. "Ama daha fazla bilgi istiyorsan, yarın gece yine burada olacağım. Aynı saatte. Aynı yerde. Eğer gelirsen, ilgilendiğini anlarım."

Bir adım geri çekilirim ve Maliki şakağıma bir darbe indirdiğinde yüzümü buruştururum. Bu gerçek değil. Kafamın içinde. Ama yine de acıtıyor.

Dişlerimi sıkarak, rüyasına felç edici bir büyü gönderirim ve tekrar konuşmadan önce ses tonumu düzeltmek için derin bir nefes alırım.

"Ah, lütfen Pip'i de getirin. O çok eğlenceli biridir." Bu küçük ruhla akşamın erken saatlerinde tanışmıştım, ama kısa tanışmamız onu anında sevimli kılmıştı. Ne yazık ki, avluda yaptığımız bu yürüyüşe onunla birlikte gelmemişti.

Ne yazık ki, ona bunları anlatacak vaktim yok.

Bu yüzden ona hafifçe eğilip "Bir dahaki sefere görüşmek üzere, küçük hayalperest" diyerek vedalaşıyorum.

Ondan ayrılmak için büyük bir irade gerekiyor, ama Maliki bana fazla seçenek bırakmıyor. Onun ısrarı takdire şayan ve sinir bozucu.

Onun odasına gidip, uyanır uyanmaz yumruğumu yüzüne indiriyorum.

Sonra dışarıdaki sokağa ışınlanıyorum. Bir suikastçıyla onun evinde savaşmanın iyi bir fikir olmadığını çok iyi biliyorum.

Ayrıca Serapina yan dairede oturuyor. Onun evine zarar verme riskini göze alamam. Ellerimi arkama saklayarak, volta atmaya başlarım.

Ve Maliki'nin dışarı çıkıp oynamaya başlamasını bekliyorum.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sorar ortaya çıkar çıkmaz, dağınık saçları bana yatak odasında erkekleri eğlendirdiğim zamanları hatırlatır.

Hmm.

Başımı eğiyorum. "Kesinlikle hayır," diyorum ona, eğlenceli bir cinsel oyun fikrinden çok, sorusuna atıfta bulunarak. Serapina benim kalbimi ve ruhumu ele geçirdi. Eğer Maliki ile onun için bir gösteri yapmamı isteseydi... buna karşı çıkmazdım.

"Aslında seni oldukça seviyorum, Maliki. Mythos Fae ile savaşacak kadar cesur ruhlar pek fazla yok, ben bir yana."

"Beni lanet bir rüyaya hapsettin."

"Evet." İnkâr etmenin anlamı yok. "Bir dahaki sefere daha eğlenceli bir fantezi ister misin? Belki de belli bir sarışın Omega'nın dahil olduğu bir fantezi? Çünkü bunu ayarlayabilirim, tabii ben de izleyebilirim."

Maliki tehditkar bir adım atar. Ancak ben yerimden kıpırdamam.

O ölümcül bir varlık, ama ben bir tanrıyım. Ve şimdiye kadar ona karşı yumuşak davrandım.

"Dikkatli ol, Ghost," diye mırıldanıyorum, onun kötü şöhretli lakabını kullanarak. "Havamdayım. Kazanamayacağın bir kavgaya girerek bunu mahvetmek istemezsin."

"Ben de tam olarak kaybetmeyeceğim," diye cevaplar.

"Belki de," diye onaylıyorum. "Ama bence düşman olmaktansa arkadaş olsak daha iyi olur."

"O zaman kafamdan çık git," diyor bana.

Gülümsüyorum. "Söz vermeyi seven biri değilim, özellikle de tutmaya niyetim olmayan sözleri."

Altın rengi gözleri parlar.

Sonra iç geçirir ve parmaklarını asi saçlarının arasında gezdirir. Üzerinde sadece eşofman altı vardır. Ayakkabı bile giymemiştir. "Bunu Hades'e anlatmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye sorar, sesinde pes etmişlik vardır.

"Seni gerçekten rahatsız eden kısım bu mu?" diye merakla karşılık veriyorum. "Aklında oynamamdan daha mı fazla?"

Bana attığı bakışta şiddetli bir niyet var. "O senin değil, Morpheus."

"Henüz değil, hayır," diye onaylıyorum. "Ama henüz tam olarak Hades'in de değil, değil mi?"

Maliki cevap vermedi.

Benimle aynı fikirde olsa da şaşırmazdım. Hades onu Omega'yı etkilemek için tüm zor işleri yapması için buraya gönderdi ve Maliki'nin onu tatmasına bile izin verilmiyor.

"Bilgin olsun, eğer o da isterse onu seninle paylaşırım," diyorum. "Çünkü senin efendinin aksine, ben tek eşlilikten ziyade eş çemberlerine inanırım."

Maliki homurdanır. "O benim efendim değil."

"Odaklanmak istediğin kelimeler bunlar mı?" diye soruyorum, eğlenerek. "Öyle olsun o zaman, küçük evcil hayvan. Ama Hades'e rapor vermeyi dert etme. Onunla ben konuşurum."

Maliki oynamak istemiyor gibi görüldüğüne göre, gerçek bir rakiple kavga etmeye gideceğim.

"Hades'in beklemekten bıktığımı bilmesi gerekiyor," diyorum
Maliki'ye. "Görüşürüz."

Bölüm 11

Maliki

Küçük yaşam alanımda, uyuyamayacak kadar heyecanlı bir şekilde volta atıyorum. Özellikle de Morpheus o rüyayla zihnimi karıştırdıktan sonra.

Lanet olası Tanrı.

Onu pek tanımıyorum, etkileşimlerimiz her zaman kısa sürmüştür. Ve daha önce beni hiç gücüne boğmamıştı.

Bu geceye kadar.

Titriyorum, keskin sarmaşıkların hala cildimde kayıp durduğu hissi var. Bir saat süren duşum da işe yaramadı. Köyün etrafında yaptığım koşu da. Ve sonrasında aldığım buz banyosu da onun kabusunun bıraktığı rahatsızlıktan kurtulmama yardımcı olmadı.

Hırlayarak yüzümü ovuşturup tekrar volta atmaya başladım.

Kendimi sarhoş etmeye çalışabilirdim, ama bu durumda Sera savunmasız kalırdı.

Bu bir seçenek değil.

Kulübesine döndükten kısa bir süre sonra "Pip" diye seslendiğini duydum. Ve hala o piç kurusu faenin gelmesini bekliyorum ki onunla birkaç kelime konuşabileyim.

Şu ana kadar hiçbir şey olmadı.

Ve Sera şimdi uyuyor.

Bunu biliyorum çünkü ortalık sessizleştğinde onu kontrol etmek için uğradım — bu meşhur "Pip"i bulmayı umuyordum. Sonra Morpheus'un rüyalarına karışmadığından emin olmak için orada kaldım. Emin olduktan sonra koşuya çıktım.

Ama şimdi dinlenemiyorum.

Bu "Pip" pisliği ve Morpheus arasında, küçük gizemimi bakmakla meşgulüm.

Ensenin arkasını avucumla kavrayıp sıkıyorum, kaslarım sinirden gergin.

Cildime bıçak batırılmış gibi hissetmek beni titretir.

Ben de.

Birçok periye işkence ettim. Belki Morpheus bunun benim hakkımda olduğunu düşündü.

hak ettiğimi düşündü. Ya da belki de bu tuzağı zihnimin karanlık bir köşesinden çıkardı.

Her ne olursa olsun, bu deneyimden nefret ediyorum. Ve Morpheus'tan da nefret ediyorum.

"Sparring yapmaya hazır görünüyorsun," der derin bir ses, Hades kişisel alanıma girmeden önce.

Ona doğru döndüm. "Beni azarlamak için geldiysen, boşuna uğraşma. Hiç havamda değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır, çok farklı bir ruh halinde görünüyorsun. Genellikle karanlık kararlar ve lezzetli anlaşmalara yol açan bir ruh hali."

"Bu gece senin için kimseyle yatmayacağım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Eğer tatmin olmak istiyorsan, oynamak için başka *bir evcil hayvan* bul."

"Vay canına, görünüşe göre kuzenim seni iyice kızdırmış."

Ona öfkeyle bakarım. "Ciddiyim, Hades. Siktir git." Bir tanrıya saygısızlık etmemem gerektiğini biliyorum, hele ki benim krallığının tanrısına, ama çok uzun ve kanlı bir gece geçirdim, o rüyanın anıları hala derimde yanıyor ve neredeyse bir yıldır yasak meyveyi bakmakla uğraşıyorum.

Evet, kötü bir ruh halindeyim.

Ve bir köle gibi muamele görmekten gerçekten bıktım. Bir oyuncak gibi. Emirleri yerine getirip, umursamadan bir kenara atılabilecek bir peri.

Hades'i Tank'ın kanepesinde otururken görmezden gelerek, tekrar volta atmaya başladım. Sahte deriden yapılmış küçük bir aşk koltuğu. Ölüm Tanrısı muhtemelen üzerinde gülünç görünüyor, 193 cm boyu ve kaslı vücudu şüphesiz bu küçük mobilyayı aşıyor. 188 cm boyumla zar zor sığıyorum ve ondan biraz daha az iriyim.

Umarım o da rahatsızdır.

Ama Morpheus'un beni attığı lanet yosun yosunu gibi bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Maliki," diyor Hades sakın bir sesle.

Homurdanıyorum. Ona gitmesini söyledim. Kalmak onun tercihi, benim suçum değil. "Seni cezalandırmayacağım," diye ekliyor.

Burun kıvırıyorum. Çünkü umursamıyorum, kollarımdan geçen elektrik akımı yüzünden. Sanki yılan balıkları tarafından elektrik çarptım gibi. Buna bıçak batması hissi de eklenince, burada rüya gibi bir hayat yaşıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Birkaç saniye sessizlikten sonra - Hades izlerken ben ileri geri dolaşıyorum - sonunda şöyle diyor: "Morpheus'un büyüünün geri kalanını kaldırmaya yardımcı olabilecek bir şeyim var. İster misin?"

Yavaşça durup ona doğru döndüm. "Geldiğinde bunu neden söylemedin?"

"Senin bu gergin tarafını seviyordum. Netherworld Fae'nin benimle eşitmişim gibi konuşması her gün olan bir şey değil."

Onun kullandığı terime bakışlarım daralır. *Netherworld Fae*, Death Fae ve Corpse Fae dahil olmak üzere tüm krallığı kapsar. Bu, türden çok konumla ilgili bir terimdir.

Ve o, benim birkaç türün birleşimi olduğumu çok iyi biliyor. En azından babamın tarafında.

"Ben *sıradan* bir Netherworld Fae değilim," diyorum ona.

Gülümser. "Hayır, değilsin. Sen oldukça sıradışı birisin, Maliki." Elini kaldırır. "Al."

Avuç içindeki sade altın parayı gösterirken ona bakıyorum. "Bunu yemem mi gerekiyor?"

Neşesiz bir kahkaha atıyor. "Hayır. Sadece bileğine koy."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu bir tuzak gibi geliyor."

"Çünkü beni iyi tanıyorsun. Ama söz veriyorum, bu Morpheus'un etkisini ortadan kaldıracak ve bir daha seni rahatsız etmesini engelleyecek."

Onu uzun bir süre inceledim.

"Bu değil ben sen bir dönmek dön bir fırsatı fırsatımı rıldanıyor.

Haksız değil. Ama şu anda kendimi pek kendim gibi hissetmiyorum.

Belki de ihtiyacım olan şey bu moral verici olaydır. Ya da belki de durumu daha da kötüleştirir.

Styx, diyorum ve madeni parayı alıyorum.

Enerji anında cildimde uğuldamaya başlar ve Morpheus'un zihin oyunlarının bıraktığı tahrişi ortadan kaldırır.

Ancak bunun bedeli çok açık: altın sikke, tıpkı gölgeleri ortaya çıkarmak için kullandığım dövmelemlerim gibi, derime nüfuz ediyor.

Kanım ısınırken çenem titriyor, Hades'in varlığı beni her hücrelerinde hissedebileceğim görünmez bir sisle sarıyor.

Onun dipsiz karanlık gözlerine bakarken iç çekiyorum. "Bana ne yaptığını bilmek istiyor muyum ki?"

Omuzlarını silkiyor. "Muhtemelen hayır."

Kafamı sallıyorum. "Bunun bana maliyeti ne olacak?"

"Sadakatten başka bir şey değil," diyor. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Kanepeden kalkıyor.

Yolundan çekilmediğim için göğüs göğüse geliriz. Ona eğilmek çoğu peri için doğal bir tepkidir. Ama benim için değil. "Sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır."

"İyi. Çünkü kendi eşinle başa çıkabilseydin, bana verdiğin panzehir gerekmezdi."

O başını sallıyor. "Haklısın."

Kaşlarımı kaldırırım. "Öyle mi? Bu, sonunda onunla konuşacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayatımdaki herkesin tavsiyesi bu gibi görünüyor. Sen, Orcus, Morpheus." Yüzünü buruşturur. "Ona ne yaptığını biliyor musun?"

Orcus, Sera'nın kulübesine taşınmasına yardım ettikten sonra buraya hiç gelmediğinden, sanırım Morpheus ve Sera'dan bahsediyor. "Ne konuştuklarını bilmiyorum, ama anladığım kadarıyla sadece avluda buluştular."

Hades mırıldanır. "Biliyor musun, bu geceki ziyaretinde bana pek bir şey söylemedi. Morpheus için garip bir durum, çünkü o sohbet etmeyi sever. Ama bana üç şey söyledi."

Ona bakarak, ayrıntıları anlatmasını bekledim.

"İlk olarak, gelinime kendini tanıttığını söyledi. Sonra benim olgunlaşmamı beklemekten bıktığını belirtti. Ve ben bu hakarete tepki gösteremedim, senin bizim eşler grubumuz için mükemmel olduğun için seni öldürmememi söyledi."

Karanlık gözleri benimkilere bakıyor, hakimiyeti beni boyun eğmeye zorlayan bir aura oluşturuyor.

Üçüncü maddeyi söylerken ses tonunda ve ifadesinde beliren öfkeyi kaçırmadım. Eş çevrelerini iyi bilirim. Hades'in kardeşi Orcus da dahil olmak üzere birçok periye eş çevreleri vardır.

Tek bir dişi etrafında erkek eş çemberinin oluşması alışılmadık bir durum değildir. Bizim dünyamızda erkekler kadınlardan daha fazladır.

Ama Hades, eş çemberi oluşturacak kadar sahiplenici değildir. İki bin yıldan fazla bir süredir Persephone'ye ve sadece Persephone'ye sadık kalmıştır.

Oh, oyunumu izler, röntgencilik eğilimleri ihtiyaçlarını karşılamaya yeter. Ama asla dokunmaz. Hiçbir zaman ilişkiye girmez. Bu benim için sorun değil. Ben kadınları tercih ederim. Ayrıca başkaları için gösteri yapmaktan da hoşlanırım. Bu bizim için uygun.

Ancak, onun sahiplenici tavırlarının dalgalar halinde yayıldığını hissediyorum. Benim onun eş çemberinde olmamdan hoşlanmıyor.

Ya da belki de Morpheus'un "*bizim*" kelimesini kullanması, sadece birinin zaten var olduğunu değil, Morpheus'un da bu işin içinde olduğunu gösteriyor.

"Bana sormak istediğin bir şey mi var, Hades?"

"Hayır. Madeni param bana bilmem gereken her şeyi söyledi," diye gizemli bir şekilde cevaplar. Gözlerimi biraz kısarım. "Yani bu bir sadakat testi miydi?"

"Daha çok sadakat ödülü gibiydi," diye mırıldanır, ceketini düzeltirken. O kadar yakın duruyoruz ki, parmak eklemleri göğsüme değiyor.

Normalde geri adım atardım. Ama ona boyun eğmeyeceğim. En azından bugün değil.

"Bu eski bir kalıntı, sana uzun zaman önce vermem gereken bir şey," diye ekliyor, her zamanki gibi gizemli bir şekilde. Sonra hemen konuyu değiştirerek, "Morpheus'u tekrar gördüğünde, Persephone'nin benim olduğunu hatırlat ona," diyor.

"Senin iddianı umursayacağını sanmıyorum." "Yine de söyle."

Omuz silkiyorum. "Peki."

Bana yoğun bir bakışla bakar. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Maliki?" diye sorar uzun bir sessizlikten sonra.

"Söylersen ne fark eder ki?" diye karşılık veriyorum. "Serapina hakkındaki düşüncelerimi birkaç kez dile getirdim, ama sen benim fikrimin önemi olmadığını açıkça belirttin. O senin eşin. Durumu nasıl uygun görürsen öyle halledeceksin."

"Öyle yapacağım," diye kabul eder. "Ama düşüncelerin konusunda yanılıyorsun. Benim için çok önemli."

Buna alaycı bir şekilde güldüm. "Eğer bu doğru olsaydı, Netherworld Köyü'nde beni ilk kez ziyaret ediyor olmazdın."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı doğru kalkar. "Bunun ilk ziyaretim olduğunu kim söyledi?" Etrafına bakınır. "Ayrıca, burada görülecek pek bir şey yok. Konaklama yerleri oldukça sıkıcı."

"Tank iç dekorasyona pek meraklı değildir," dedim ciddi bir ifadeyle. "Tank mı?"

"Senin eşini izleyebilmek için rüşvet vermek zorunda kaldığım Ölüm Perisi," diye mırıldanıyorum ve yorgunluk hissetmeye başlayınca nihayet ondan bir adım uzaklaşıyorum. Uyuyamayacağım - *teşekkürler, Morpheus* - ama en azından rahatlayabilirim.

Onun etrafından dolaşarak, aşk koltuğuna oturuyorum.

Hades ayakta kalır ama bana doğru döner, bakışları beni değerlendirir. "Bu görevi sevmedin mi?" diye sorar, bir süre sessizlikten sonra.

Yanımdaki masadan kumandayı alıp kanepenin karşısındaki tabloya doğrultuyorum. Çiçekli cephe eriyip yok oluyor ve evrenin çeşitli alemlerindeki kanallara erişim sağlayan bir ekran ortaya çıkıyor.

Doğal olarak, İnsan Alemini seçiyorum. Onların suikastçı filmleri tüm dünyalar arasında en iyisidir, çünkü kan ve vahşetten çekinmezler.

Hades tekrar hareket eder, ekrana bakar ve gözlerini devirir. "En azından çekim başlamadan önce soruma cevap verebilir misin?"

"Hala cevabımı düşünüyorum," diyorum ona, film başladığında dikkatim ekrana kayıyor. "Sera'yı seviyorum." Bu yetersiz bir ifade. Onu sevmekten daha fazlasını hissettiğimden eminim, ama şu anda bu konuya girmek istemiyorum. "Onu korumak sorun değil."

"O zaman sorun nedir?" diye ısrar ediyor.

"Bunun cevabını zaten biliyorsunuz, *lordum*." Bu resmi hitabı söylerken, silahla zamanlaması mükemmel mermiler ateşlenir ve dudaklarım hafifçe kıvrılır.

Uygun, diye düşünüyorum.

Sonra yüksek sesle ekliyorum, "Onunla evlenmek istiyorsanız, daha fazla çaba sarf etmeniz gerekecek. Bana inanmıyorsanız, bu gece Den'de ne olduğunu sorun."

Henüz haberi duymadığını sanıyorum; sarayının duvarları dışında kimseyle nadiren konuşur.

Duvara gömülü hoparlörlerden bir patlama sesi geliyor ve ses seviyesini kısıyorum. Film tutkumla Sera'yı korkutmak istemiyorum.

"Anlat bana," diyor Hades.

Onun kaynayan bakışlarıyla karşılaşp, "O, tüm Den'e seninle çiftleşmeyeceğini duyurdu. Senin adını kullandığında, onun ortaya çıkabileceğini söylediler, o da bağırmaya başladı." dedim. Bu bana çok komik geldi. Ama bu kısmı yüksek sesle söylemedim. Gerek yoktu. Ses tonumdan ne kadar eğlendiğim açıkça belliydi.

Ona, kadın çalışmakta ısrar ettiği ve hepsinden içki sipariş etmelerini istediği için müşterilerin kendilerini sarhoş ettiklerini, onun sözlerini bir rica değil, bir emir olarak algılayacaklarını fark etmediklerini anlatmaya devam ediyorum.

Ve sonunda ne yaptığını anladığında zavallı adamları bu durumdan kurtardığını.

"Daveti gördü mü?" diye sessizce sordu, ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Evet. Neden?"

"Nasıl tepki verdi?" Yumuşak ses tonu, bu sorunun onun için önemli olduğunu gösteriyor.

Ben de ona açıkça cevap veriyorum. "Orta adı olmadığını söyleyerek ve herkese seninle çiftleşmeyeceğini söyleyerek."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Hiçbir ipucu yok mu?"

"Şey, sanırım senin adını tanıdı, eğer kastettiğin buysa. Ama onun dışında, hayır. O... Sanırım kızgındı. Ya da belki bıkmıştı?" Omuz silkiyorum, dikkatim tekrar ekrana kayıyor. "Duygu ne olursa olsun, çok ateşliydi. Bana kesinlikle bir kraliçeyi hatırlattı."

Gnarls bir ara ona öyle seslendi — gecenin bir başka eğlenceli anı.

"Bundan zevk alıyorsun," diyor Hades.

"Sana söyledim, Sera'yı seviyorum. Bu yüzden onu korumakla görevlendirilmek sorun değil. Ama onu seninle evlenmeye ikna etmek, çok berbat bir iş."

Hades sessizleşir.

Sonra etrafımda dolaşmaya başlar.

Buzdolabının açıldığını duyduğumda nihayet ona doğru bakarım.

"Alt rafta bir paket kan birası var," diyorum ona, bunun en sevdiği içecek olduğunu bilerek. Buraya ilk taşındığımda, belki ziyaret eder diye düşünerek almıştım.

O bir tane alır, benim için de bir örümcek birası alır, sonra sağımdaki küçük koltuğa oturur.

İkimiz de konuşmuyoruz, sadece filmi izliyoruz.

Arkadaşlığımız, ya da her neyse, anormal. Ama o, kişisel alanıma girmesine izin verdiğim birkaç fae'den biri. Genelde sessizliğe olan ihtiyacımı saygıyla karşılar.

Filmin sonuna kadar konuşmaz, sonunda "Bu korkunçtu" der.

Ben gülererek "Daha fazlasının ölmesini istedin, değil mi?" diyorum.

"Evet." Düz bir cevap.

Hala gülererek başımı sallıyorum. "Devamı daha iyi."

"Sanmıyorum."

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Herkesin zevki kendine, lordum."

"Bana öyle deme."

Onun kitabından bir sayfa alıp basitçe "Hayır" diye cevap veriyorum.

Çenesi sıkılır, öfkesi komik bir tablo çizer, özellikle de o küçük koltukta gülünç derecede büyük görünürken hala o takım elbiseyi giymiş olduğu için. "Onunla konuşacağım," der.

"Kiminle?" diye sorarım, aptal rolü yaparım.

Bana attığı bakış, çoğu erkeği yerinde eritir.

Ben sadece gülümserim. "Nihayet, *lordum*. Lütfen yakında olacağını söyle."

Bana sert bir bakış attı ve ayağa kalktı. "İyi geceler, Maliki." Ben cevap veremedim ortadan kayboldu.

"Demek bu gece olmayacak," diye mırıldanıyorum. "Harika."

Bahsettiğim devam filmini açıp oynat düğmesine basıyorum.

Ruhumu sakinleştirmek için kan banyosundan daha iyi bir şey yok...

Bölüm 12

Sera

Kulübeme girdiğimde PIP sağımda belirir, heyecanla daireler çizerek dönerken pelerini hışırdar.

Dün gece gizlice dışarı çıktığımdan beri onu görmemiştim. Ona burada kalmasını söylemişim, çünkü tohumlarıma dokunmasını istemiyordum — ki bu görünüşe göre önemli bir şey değildi.

Çünkü dükkân sahibi dediği gibi güller burada yetişemiyor.

Sinirlenerek gözlerimi kısıyorum. Haftalardır bir gül yaratmaya çalışıyorum. Gül, memleketimde en sevdiğim çiçektir ve özellikle kış gecelerinin soğuğuyla birleştiğinde yaydığı tatlı kokusunu özleyorum.

Ne kadar tuhaf, bu kadar spesifik olması. Yine de serada çok fazla gül yetiştirdim ve her kış, çekici kar yağışıyla birlikte gelen keskin hava ile karıştığında bu kokunun tadını çıkarmak için dışarı çıkardım.

Netherworld Kingdom'da hava genellikle soğuk olduğu için, belki burada da aynı şeyi yaratabilirim diye düşündüm.

Ama kar yok.

En azından buraya geldiğim yıldan beri.

Ne yazık ki, toprak görünüşe göre ölü olduğu için bu imkansız.

En azından rüyaların tanrısı Morpheus'a göre öyle.

Fae, dün gece ortaya çıktığında, dilimi yutmak üzereydim. Bu krallığın tüm varlıkları yakışıklıdır, ama Morpheus standartları yepyeni bir seviyeye taşıdı.

Neden bir fantezi aleminin başında olduğunu anlayabiliyordum. O, aslında hiç var olmamalıydı. O inanılmaz mavi-yeşil gözleri, mükemmel dudakları ve belirgin elmacık kemikleriyle.

Kulağıma biraz fazla rüya gibi gelen bir iç çekişle ayakkabılarımı çıkarıp Pip'e doğru yöneldim.

Şu anda mutfakta dolaşıyor ve bu beni biraz geriyor. Dün gecedan beri aklımdan çıkmayan bir soru var: Morpheus'u nereden tanıyor? Ama eve döndüğümde Pip yoktu ve bugün de onu hiç görmedim.

En azından şimdiye kadar.

Ancak, yaptığı endişeli küçük dans, beni yeni bir endişeyle meşgul ediyor. "Lütfen bana yine yemek yapmaya çalışmadığını söyle."

Pelerinde başını salladı, sonra zıpladı.

Gözlerimi kısarak, neyle karşılaşacağımı merak ediyorum.

Tek gördüğüm bir saksı olduğunda, dikkatlice ona doğru eğildim. "Oraya bir şey mi ektin?" diye sorarak, kahverengi toprağı dikkatle inceledim.

Pip şiddetle başını sallar, bu hareketiyle başlığının neredeyse düşmesine neden olur. Hızla başlığını düzeltir, mavi gözleri iri iri açılır.

Neden o pelerine bu kadar takıntılı olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama beni korumakla bir ilgisi olduğunu anladım. Çünkü her neredeyse düşecek gibi olduğunda, beni kontrol ediyor, sanki iyi olduğumdan emin olmak ister gibi. Şu anda da birkaç metre uzakta olmasına rağmen aynı şeyi yapıyor.

"Yani sadece kir mi?" diye soruyorum,

kaşlarımı çatarak. O başını sallar.

Sonra duvarın içinden kaybolur.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Hey, dün mutfakta olanlar hakkında hâlâ konuşmadık ve Mor hakkında sana sormak istediğim bazı sorular var..."

Kapının çalınması sözümü keser.

Gözlerimi kısıyorum. Kimse beni ziyaret

etmez. En azından son birkaç güne kadar.

"Maliki," diye mırıldanarak, tencereyi yere bırakıp, takipçi komşumun benden ne istediğini görmeye gittim. Ama kapıyı açtığımda, orada duran Maliki değildi. Gülleri satın aldığım takas dükkanındaki peri vardı.

Alnında ter damlaları belirirken bana bir çanta uzatıyor. "Ben... özür dilerim, Majesteleri," diye kekeleyor. "Ben... fark etmedim.

Yani, ben, şey, ben." Başını eğiyor. "Size daha fazla tohum getirdim. Bulabildiğim her renkten. Ve bana, sizin zaten

İhtiyacın olan kir. Ama sana daha fazlasını bulacağım. Yapabilirim. Söz veriyorum. Onu temin etmek için İnsan Diyarına kendim gideceğim. Sadece senin için. Eğer sen... eğer sen...

Görünür şekilde titrediğini görünce ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum endişeyle.

O başını sallar. "Evet, Majesteleri." Bana bakar ve sonra sanki bana bakması yasakmış gibi gözlerini kaçırır. "Çok üzgünüm, Majesteleri..."

"Sera," diye araya giriyorum, *Majesteleri* ifadesini tekrar duymak istemiyorum. "Ben sadece Sera'yım. Ve tohumlar için teşekkür ederim. Ama toprakla ne demek istiyorsun?"

Bana bakar. "İnsan Diyarına gidip..." "Hayır, pardon, ihtiyacım olan şeyin toprak olduğunu mu söyledin?"

"Evet." Gözleri büyüdü. "Bekle, sende var, değil mi? Bana sende olduğunu söyledi. Ben de biraz getireyim dedim ama o zaten halledildi dedi."

"Kim?" diye sorarım.

Etrafına bakıp bana doğru eğildi. "Biliyorsun. O." "Ben..."

Hayır. Kimden bahsettiğini bilmiyorum. Maliki mi?"

Kafasını sallar. "Hayır, hayır. O. Dedi ki... bir kurye sana bir tencerede toprağı getirecekmiş. Geldi mi?"

"Bir kurye..." Yavaşça tekrar ediyorum, sonra mutfağıma bakıyorum. "Ben, evet. Bir saksım var..."

"Oh, iyi," der takas dükkanındaki peri, rahatlamış bir sesle. "İyi, iyi. Sana daha fazla getireceğim. Söz veriyorum, Majesteleri. İhtiyacın olduğu kadar İnsan Diyarı toprağı." Eğilir. "Beni affedene kadar her gün. Yemin ederim."

"Buna gerek yok," dedim. Tabii, önce sinirlenmişim.

Ama şimdi, farklı nedenlerden dolayı sinirliyim.

"Bu çok gerekli," diyor, kapımdan uzaklaşarak. "Tanrıları kızdırdığım için tövbe etmeliyim."

"Tanrılar mı?" diye tekrar ediyorum, kaşlarımı çatarak. Sonra ne olduğunu anlıyorum.

Bir kurye, *Pip*, bana toprağı getirdi. O

Morpheus'u tanıyor.

Ve Morpheus, dükkân sahibinin bana güllerin burada yetişeceğini söylediğini biliyordu.

"Rüyaların Tanrısı seninle konuşmaya geldi," diyorum, sesimdeki inanamama duygusunu gizleyemeden.

Ama takas dükkanındaki peri, cümlemi bitirmeden ortadan kaybolur, sanki sadece bu unvanla onu korkutmuşum gibi.

"Ben yaptım," diye derin bir ses bana haber veriyor, Morpheus birkaç metre ötede beliriyor. "Sana yalan söylediği için telafi etmesini istedim. Mythos Fae arasında bu tür davranışlara müsamaha gösterilmez. Omegalar aldatılmak veya işkence görmek için değil, tapınılmak ve övülmek için vardır."

Maliki'nin, *pardon*, *Tank'ın* evinin kapısı açılır. "Persephone'nin Hades'e ait olduğunu sana hatırlatmam gerekiyor," der Maliki yavaşça. "Ve şimdi görevimi tamamladığım için bunu yapabilirim."

Gözlerim büyür, bir bıçak havada süzülür, ama Morpheus onu göz açıp kapayıncaya kadar yakalar. Gümüş bıçağı inceler, bir o yana bir bu yana eğirir. "Böyle güzel bir zanaatı boşa harcamamalısın, Maliki."

"Harcamadım."

Morpheus kaşlarını çatır, sonra tıslar ve bıçağı düşürür.

"Salyangoz zehiri çok kullanışlıdır," diye ekler Maliki sohbet edercesine. "Ama merak etme. Bu his kalıcı değil. Tıpkı senin lanet rüya yosunun gibi."

Ona ve sonra Morpheus'a bakakaldım, Morpheus'un dizleri çöktü ve çok pahalı bir takım elbiseyle yere düştü.

En azından benim dünyamda pahalı olurdu.

Yine de, benim alıştığım modaya göre biraz daha şık ve seksi.

Takım elbisesinin önemi yok.

Alfa Tanrı titriyor, gümüş rengi başı eğik. "Ne yaptın?" diye fısıldayarak soruyorum, Morpheus'a doğru koşarken elimden çanta düşüyor.

Maliki, gölgeli bir ışıkla önümde belirir, büyük vücudu bir ton tuğla gibidir ve ben yanlışlıkla ona çarparak koşarım.

Geriye doğru sıçradığımda elleri kalçalarımı tuttu, çıplak ayaklarım birbirine takıldı ve dengemi kaybettim.

Ama düşmüyorum.

Çünkü Maliki beni kendine doğru çekiyor.

Ve birdenbire deri ve duman kokusu ile çevriliyim. Erkek 'in sarhoş edici kokusu. Güç 'in kişileştirilmiş hali. *Lezzetli*

erkek.

Neredeyse göğsüne burnumu sürtüyorum, ki şimdi fark ediyorum ki göğsü çıplak.

Çok sıcak. Bu düşünceyle irkiliyorum, gözlerim hızla kırışıyor.

Neden bu kadar sersemlemiş hissediyorum?

"İyi misin?" Maliki, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak sorar.

"Ben..." Az önce ne olduğunu anlamıyorum.

"Morpheus'a dokunmak üzereydin," diyor Maliki, kafamdaki karışıklığı yüksek sesle dile getirmiş miyim diye merak etmeme neden oluyor. Kendime sakladığımı sanıyordum, ama şimdi emin değilim.

"Salyangoz zehiri yayılıyor."

"S-sümüklü böcek zehiri mi?"

"Ölümler Deresi'nden geliyor," diyor. "Salyangozlar çürümüş kafataslarında yaşıyor ve dokunan herkesi elektrik çarpmasıyla öldüren bir çamur bırakıyorlar. Evreninde hiç gördüysen, zehirli tırtıllara benziyorlar."

Başımı sallıyorum.

Çünkü o renkli yaratıkları ve dikenli tüylerini iyi tanıyorum.

"Tırtıllar kafataslarında çamur bırakmazlar," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak ve başımı geriye eğerek ona bakıyorum.

Maliki gülümser. "Hayır, ama bazı türleri dokunduğunda acı veren veya elektriksel bir his bırakır. Sümüklü böcek zehiri de buna benzer, ama milyonlarca denizanası tarafından sokulmak gibi bir his verir."

Beni bırakır, sadece omuzlarıma kolunu dolayarak beni evime doğru yönlendirir.

"Morpheus yakında iyileşecek. Bu arada, çantanın içindekileri göster bana." Çantayı alır ve beni açık girişten içeri çeker.

Kapı arkamızda sihirli bir şekilde kapanıyor gibi görünüyor. Ama bunu neredeyse fark etmiyorum çünkü son birkaç dakikayı kafamda tekrar tekrar oynatıyorum.

Maliki'nin sıcaklığı yavaşça benden uzaklaşıyor ve onun bana sadece elleriyle değil, aynı zamanda... o dövmelemin adı her neyse, onlarla da dokunduğunu fark ediyorum. Onların vücudumdan çözülüp onun cildine geri sızmasını izliyorum, kalın enerji şeritleri cildimde karıncalanma hissi bırakıyor.

"Kurbanlarını hipnotize mi ediyorsun?" diye soruyorum yavaşça, az önce olanları anlamaya çalışarak. Çünkü hâlâ sersemlemiş hissediyorum ve nedenini anlamıyorum.

"Hayır. Ama onları felç etmekten zevk alıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Demek bu muydu?"

Bana bakarken kaşları çatılır. "Neneydi?"

"O," derim, derisinin üzerinde yeni dövmelemler oluşturmak için yayılan mürekkepli dumanı işaret ederek.

Aşağıya bakar, kaşları daha da çatılır. "Gölgelerim seni felç mi etti?"

"Onlara öyle mi deniyor?"

"Evet. Bazıları için. Çoğu için." Başını sallar. "Onlar yüzünden felç olmuş gibi hissettin mi?" diye tekrarlar.

"Hayır, sadece... sadece kendimden geçmiş gibiydim. Sanki hipnotize edilmiş gibi."

Bana, sonra kollarına bakar. "Onlara seni sakinleştirmelerini söyledim. Belki de çok iyi işe yaradı?"

"Sakinleştirmek mi?"

"Evet. Onlar..." Sesi kesilir ve elini ensesine koyar. "Reaper'ın gölgeleriyle neler yapabildiğini gördün mü?"

"Şahsen görmedim, ama silahlar yaptığını duydum. Sen de yapıyor musun?"

Yine başını sallar. "Hayır. Ama benim gölgelerim de benzer şekilde işliyor, çünkü benim de onlara bağlı benzersiz bir gücüm var. Temelde zihnimin bir uzantısı olarak çalışıyorlar ve çevremdeki şeyleri manipüle edebiliyorlar. Ayrıca duyuları da etkileyebiliyorlar, sakinleştirici etkiler gibi... ya da acı."

Kaşlarımı kaldırırım. "Oldukça geniş bir yelpaze."

Omuzlarını silkiyor, son mürekkepli saç telleri koluna kayboluyor. "Ben buyum, gizem. Sana yalan söylemedim. Ben bir suikastçiyim. Ama şu anda *senin* suikastçinim. Bu da seni tüm alemlerdeki en güvenli insan yapıyor. Şimdi, çantanın içindekiler hakkında konuşacak mıyız?" Çantayı görmem için kaldırıyor ve hafifçe sallıyor.

"Tohumlar," diye cevap veriyorum. "Güller için."

Kaşlarını kaldırır. "Dikenli çiçek gibi mi?" "Evet."

"Peki onları nereye ekliyoruz?" diye sorar.

Kaşlarımı çatıyorum. "*Biz*" — çantayı ondan alıyorum — "hiçbir şey dikmiyoruz." Ne yazık ki sadece birkaç metre uzaklıktaki mutfağa doğru yürüyorum ve Pip'in bana bıraktığı saksıyı almak için eğiliyorum. Tabii ki yine ortalarda yok.

Saksıyı ve çantayı tezgahın üzerine koyup, bir çatal bulmaya gidiyorum, sonra geri dönüp toprağı dikkatlice karıştırıyorum. Pip bunu halletmiş, yani muhtemelen tehlikeli bir şey.

Ancak, saksıyı kazarken tek bulduğum şey taze toprak. Hatta biraz nemli ve kokusundan da yakın zamanda gübrelenmiş olduğu anlaşılıyor.

Gülümseyerek, takas mağazasındaki periden çantayı alıp tohum seçeneklerini incelemeye başlıyorum. Sonbahar Damask gülleri için tohumlar bulduğumda gülümsüyorum. "Eskiden köyümüzün bahçelerinde bunlardan yetiştirdim," diyorum, Maliki'nin hâlâ burada olduğunu bilerek. "Sanırım çeşitli parfümlerde kullanılmak üzere Elite City'ye gönderiliyorlardı. Ya da belki dekorasyon amaçlı."

Elite City'yi hiç ziyaret etmediğim için aslında bilmiyorum. Nightingale Köyü'nde büyüdüm, Monsters Night'a giden bir trene bindim ve sonra bir rüyada buldum kendimi.

Ya da bir serada, sanırım.

"Elite City, Chicago gibi bir yer, değil mi?" diye sorar Maliki.

Omuz silkiyorum. "Bu şehir adı bana tanıdık gelmiyor, ama Alina'nın arkadaşları ona öyle söylemiş, evet." Konuşurken Maliki'ye bakmıyorum, dikkatimi küçük saksıya ve uygun sayıda tohum saymaya veriyorum. "Bu tohumlar filizlenmeye başladığında çok daha büyük bir arsaya ihtiyacım olacak."

"Ölüm Sarayı'nda oynayabileceğin kilometrelerce uzunluğunda bahçeler var," diyor bana.

Buna burun kıvırıyorum. "Orada tekrar yaşamayacağım." Orcus'un kanadında bir yıl kaldım ve devasa konağın yüzde onunu bile görmedim. "Hades ile çiftleşmeyeceğim."

"Öyle demiştin," der derin bir ses, tüylerimi diken diken eden bir ses.

Çünkü bu ses Maliki'ye ait değil.

Bu ses, rüyalarımındaki adama ait.

Tüm varlığım boyunca beni rahatsız eden rüyalar.

Asla gerçek olamayacak rüyalar. Yine
de, az önce onun sesini duydum...

Ve Maliki hala burada, tezgahın karşı tarafında duruyor, bakışları
arkamdaki bir Şeye odaklanmış.

Hayır, bir Şeye değil.

Birine.

Dönüp, hayal gücümün ürünü olan uzun boylu kişiye gözlerimi
kocaman açıyorum.

Yoğun koyu renkli irisleri benimkilere bakıyor, baskın aurası beni çok
tanıdık bir kucaklamayla sarıyor.

Ancak acımasız gülümsemesi hiç de tanıdık gelmiyor, "Merhaba,
Persephone" diye mırıldanıyor.

Bölüm 13

Hades

EŞİM, benim burada olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyor. "Hades," diyor.

Gülümsüyorum. "Bu sefer beni yabancıymışım gibi davranmayacak mısın?"

Yutkunuyor, mavi gözleri eskisi gibi kahverengi gözleri kadar beni büyülemiyor. Eşimin her iki hali de güzel, ama tamamen farklı şekillerde.

Bu haliyle kokusu bile benzersiz, ama yine de son derece büyüleyici. *Çiçek açan ateş zambakları gibi*, diye düşünüyorum, derin bir nefes alıyorum.

"Rüya gerçektir," diye fısıldadı, bu sözleri kaşlarımı kaldırdı. "Buraya geldiğim ilk gece bana geldin ve adının Hades olduğunu söyledin. Ben... bunun bir rüya olduğunu sandım. Neden bunun bir rüya olduğunu düşünmeme izin verdin?"

Konuşurken sesi güçleniyor, güzel gözleri mavi bir alevle parlıyor ve içimdeki Alfa'yı heyecanlandırıyor. Bu enerjik tavrını oldukça beğeniyorum. Bu yeni bir özellik, beklenmedik bir şekilde tahrik edici.

"Demek sen Hades'sin." Beni değerlendirir gibi bu sözleri söylüyor. Gözleri üzerimde dolaşüyor, dudakları büzülüyor. "Hmm."

Arkasını dönüp tezgâhtaki bir şeye odaklanarak beni etkili bir şekilde başından savıyor.

Maliki bana eğlenceli bir bakış attıktan sonra ortadan kayboldu. Onun kalmasını beklemiyordum ama gitmeden önce hiçbir şey söylememesi beni biraz şaşırttı.

Her neyse, bu artık benim görevim.

"Yani yine birbirimizi tanımıyor gibi davranacağız, öyle mi?" Sanırım, rüya hakkındaki sözleri, adımı nasıl bildiğini açıklamak için pek de akıllıca olmayan bir yoldu. "Bu oyundan sıkılmadın mı, Persephone?"

"Benim adım Sera," diye cevapladı bana bakmadan. "Ve rüya gibi davranan ben değilim, o yüzden beni oyun oynamakla suçlama."

"Ben hiçbir şey numara yapmadım, küçük dostum. Sen bir varsayımda bulundun, ben de bunu düzeltmemeyi tercih ettim." Tabii ona inandığımı varsayarsak.

Ama inanmıyorum.

O bana değil de tezgaha daha fazla ilgi göstermeye devam edince, yanına geçip, onun ilgilendiği saksıya kaşlarımı kaldırarak baktım.

Yanındaki paketi elime alıp, gülün cinsini okudum ve alaycı bir şekilde gülümsedim. "Beni ya da geçmişimizi tanımıyor gibi davranacaksan, belki de bizim dünyamızdaki en sevdiğin çiçeğe bu kadar benzeyen bir çiçek seçmemelisin."

Elleri hareketsiz. "Hangi çiçek?"

Profilini incelerken, göz kırpmayı bıraktığını fark ettim. "Ateş zambakları, düğün davetiyelerimizde kullandığımız gibi." Sanırım bu yüzden birdenbire benzer bir bitki yetiştirmek istedi.

Bu kokuyu açıklıyor, diye

düşünüyorum. Burada her yerde var.

Ve belli ki sadece ondan gelmiyor.

Ancak, onun küçük kulübesinde başka çiçekler görmüyorum. Persephone, Mythos Fae sarayımızda her zaman etrafında hayatın yeşermesine ihtiyaç duyduğu için bu garip bir gelişme.

Onun kaybolmasından kısa bir süre sonra asmaları ve çiçekleri öldü.

Onun ihanetine rağmen, onlara bakmaya çalıştım. Ama ben ölümüm, o ise hayat. Sonuç olarak, canlı nesneler benim ilgim altında solmaya meyillidir.

Ve o gittikten sonra korkunç bir şekilde soldular.

Eminim ki kalbim de onun değerli zambaklarıyla birlikte kuruyup öldü.

"Bu bir sonbahar damask gülü, zambak değil," diyor bana. "Çok farklı türler."

"Belki," diye onayladım. "Ama o gülün kokusu ateş zambağıyla aynı, bu da onu bir amaç için seçtiğini gösteriyor."

Maliki, yanında tereyağı kokusu taşıyarak tekrar ortaya çıktı.

Yorum yapmak yerine, mutfağın hemen yanındaki küçük yemek masasındaki gıcırdayan eski ahşap sandalyeye oturur ve ikramını yemeye başlar.

"O popcorn mu?" diye soruyorum.

"Evet, öyle," der ve bir lokma alır. "Lütfen devam et ve ben burada yokmuşum gibi davran."

Yüksek sesli çiğneme sesleri duyulur ve bu, imkansız bir görev haline gelir. "Siktir git, Maliki."

"Affedersiniz," Persephone, söz konusu erkek cevap veremedi araya girer. "Burası *benim* evim. Davetsiz gelip misafirlerime gitmelerini söyleyemezsiniz."

Maliki sırtarak bana küstahça bakar.

Gözlerimi kısıyorum. "Sen beni Den'e çağırdığında davet edilmiştim." Elbette onu duymadım. Ama Maliki bana bundan bahsetmişti ve şimdi bu bilgiyi kullanmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Yaptığının farkında olduğu için, yüzündeki kendini beğenmişlik biraz azalır.

"Sen benim iddiamı alenen kınadığında ben de *davet* edilmiştim." *Birden fazla kez*, diye eklemek üzereydim, o lanet kayıt aklımdan geçiyordu. Onun *bekar olması*, beni harekete geçiren katalizör olmuştu.

Kendisini *eşsiz* ilan ederek krallığa yalan söyleyene kadar onu izlemekten zevk alıyordum.

"Ayrıca, sen benimsin," diye hatırlatırım ona. "Bu nedenle, ben *her zaman* senin özel odana davetliyim."

Maliki artık gülümsemiyor. Bunun yerine, gergin görünüyor.

Nedenini bilmiyorum. Persephone'ye zarar vermek niyetinde değilim. O benim sevip taptığım birisi. Ve aynı zamanda cezalandırdığım, evet. Ama benim cezalandırma tarzım acımasız değildir. Hatta, oldukça zevkli bile olabilir.

"Ben senin değilim," Persephone bana o kadar zehirli bir şekilde bağıırıyor ki, neredeyse bir adım geri atacağım. Onu hiç böyle görmemişim. O her zaman çok uysal ve yumuşaktır, öfkesi neredeyse hiç yoktur.

Ama şimdi kızgın.

Hatta öfkeli bile diyebilirim.

Yine de nedenini bilmiyorum. Söylediğim hiçbir şey yanlış değil. Benim olmadığımı iddia ederek hata yapan kişi o.

"Yüzlerce peri önünde benim iddiamızı reddettiğini bilmek nasıl bir his, biliyor musun?" diye soruyorum ona, sözlerimin içimde uyandırdığı acı ve öfkeye rağmen sesim yumuşak. "Senin ihanetine rağmen sadık kaldım, ama sen bu cesareti gösterip Alfa'na böyle davranıyorsun?"

"Seni tanımıyorum bile!" diye bağırıyor. "En azından rüyalar dışında. Rüyalar gerçek olmadığı için sayılmaz. Ne anlama geldiklerini ya da ne olduklarını bile bilmiyorum, sadece... ilk geldiğimde beni bir hayal ürünü olduğunu düşünmeme izin vererek benden faydalandığını *biliyorum*."

Rüyalar, diye düşünüyorum, gözlerimi kısarak.

İlk görüşmemizde, beni rüyasında gördüğünü söylemişti. Haklıydı da. Tanıştığımız andan itibaren onu durmadan rüyamda görüyordum. Ve iki bin yıl ayrı kalmış olsak da bu hiç değişmedi.

Onu kullandığım yönündeki suçlamasından da hoşlanmıyorum. "Sana dokunmadım bile." Uyuduktan sonra alnına verdiğim yumuşak bir öpücük dışında. *Bunu yaptığımı biliyor mu acaba?*

"Ve ne *ihaneti*?" diye devam etti, sanki ben konuşmamışım gibi davranarak. "Sana *ihanet etmek* için seni *tanımam* gerekir, ve eğer biri birine ihanet ettiyse, o da sensin, benim iznim veya rızam olmadan tüm krallığa sözde nişanımızı duyurarak *bana* ihanet ettin."

Patlamış mısırın çıtırtısı yoğunlaşıyor, bir an için dikkatimi dağıtırken Maliki'yi cezalandırmak istememe neden oluyor. Yardımsever olabilir, ama şu anda kasıtlı olarak sinir bozucu davranıyor. Ona baktığımda altın rengi gözleri eğlenceden parıltıyor.

Çoğu peri beni kızdırmamayı bilir. Ne yazık ki Maliki çoğu peri gibi değil.

"Dün gece Den'de ne olduğunu biliyor musun?" diye devam ediyor eşim. "Periler, içki sipariş etme isteğimi bir talep olarak algıladıkları için neredeyse kendilerini erken mezara sokacaklardı. Ve bana sürekli *Majesteleri* diye hitap ettiler. Hatta biri bana kraliçesi dedi." Kollarını kavuşturuyor ve bakışlarım göğüslerine kayıyor.

Bu otomatik bir tepki.

Bu tepki, içgüdülerimden anında pişman olmamı sağladı, çünkü onun öfkesi beni zaten tahrik etmişti ve şimdi de onun dar tişörtünün içinde şişkinleşen göğüslerinin manzarasının tadını çıkarıyordum.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu.

"Seni duymamak imkansız, sevgilim," diye mırıldandım. "Şu anda köydeki herkesin seni dinlediğinden eminim."

Umurumda değil. O benim Omega'm. Bağırarak istiyorsa, bağırırsın. Gerçi, bu öfkeyi hak edecek ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Eşimin bu kadar öfkelenebileceğini de bilmiyordum.

Kaşlarını çatıyor, bu ifade olması gerekenden daha sevimli. "Sen sinir bozucusun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neredeyse hiç konuşmadım ki."

"Biliyorum!" diye bana ters ters cevap veriyor. "Yine de, bir tür ruh bağı yüzünden benim sana ait olduğumu mu düşünüyorsun?" Sorduğu soruya öfkeyle tepki gösteriyor. "Seni tanımıyorum, Hades. Sen de beni tanımaya çalışmadın. O yüzden seninle evlenmeyeceğim."

"Düğün, krallığa senin benim olduğumu bildirmek için bir formalite," diyorum ona. "Ama aslında biz zaten evliyiz, *karım*."

"Başka bir hayatta," diye cevaplar. "Hatırlamadığım bir hayatta."

"Yine bu oyuna mı döndük?" diye iç çekerek soruyorum. "Tamam, hayatım."

Ellerini havaya kaldırıp Maliki'ye bakar. "O her zaman bu kadar imkansız mıdır?"

"Evet," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Patlamış mısır ister misin?" Bana bakmadan ona patlamış mısır uzatır.

Çenem titrer. "Neden kendimi dışlanmış hissediyorum?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevaplar, sık sık *en iyi arkadaşım* olarak gördüğüm erkek. "Sen de patlamış mısır ister misin?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Maliki, herkes gibi benim de Persephone ile konuşmamı istiyordu. Ve şimdi bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissettirecek mi?

"Seni tanımıyorum, Hades," Persephone tekrarlar, sözleri çok samimi geliyor. Çok çalışılmış. Çok *gerçek*.

"Seni seviyorum Persephone, ama sana inanmıyorum," diye itiraf ettim ve gözlerimi bir kez daha açarak onun benim için yeni olan bakışlarıyla buluştum. Onunla ilgili her şey fiziksel olarak farklıydı. Yine de ruhunu hissedebiliyordum.

beni inciten ruhunu hissedebiliyorum. Beni neredeyse yok eden ruhunu. Ve tüm Mythos Fae türünü mahveden ruhunu.

Günahları için cezalandırılması gerekiyor. Ne yazık ki bu cezayı uygulamak benim görevim ve ona zarar verme ihtimalinden kesinlikle nefret ediyorum.

"Sen, sözde benim içimde var olan bir ruhu seviyorsun," diye cevaplar, sesi daha yumuşak bir tona geçer, neredeyse yenilmiş gibi.

Bunu umursadığımı sanmıyorum. Yine de, bu bana bir zamanlar tanıdığım Persephone'yi hatırlatıyor. *O zamanlar beni manipüle etmek için bu tonu mu kullanıyordu?* Merak ediyorum. *Şimdi yine mi yapıyor?*

Binlerce yıl boyunca, eşimin niyetini nasıl yanlış hesapladığımı, onun motivasyonlarını ve aldatıcı davranışlarını nasıl gözden kaçırdığımı anlamaya çalıştım.

Ama artık dikkat ediyorum.

Çünkü bir daha kandırılmayacağım.

"Kız kardeşim geçmişle ilgili hiçbir ayrıntıyı hatırlamıyor," diye devam ediyor. "Bana inanmıyorsan, Orcus'a sor."

"O senin kız kardeşin değil," diyorum ona. "İnsan formunda bile değil." Biyolojik ebeveynleri farklıydı; sadece aynı anne ve baba tarafından büyütölmüşlerdi.

Onun İnsan Alemi versiyonu benzersizdir, oradaki deneyimi *karanlıktır*.

Onun dünyasındaki çocuklar, canavarlarla çiftleşmek için üretiliyor. Bunu yapmak için, birçok insan yavrusu klinik ortamda genetik olarak yaratılıyor.

O dünyanın ölümlüleri bunu pek bilmiyor, ama Persephone'nin farkında olduğunu biliyorum.

Çünkü Alina gerçeği biliyor.

İkisi, bakıcıları olarak tasarlanmış bir çift insanla yapay bir evde büyüdüler. Onları ebeveynleri sandılar.

Ta ki yakın zamana kadar.

Alina, bildiği her şeyin yalan olduğunu öğrendiğinde.

Elit Şehir, insanların üremesini kontrol eder ve onları köylere dağıtır.

Eşim ve onun "kız kardeşi" de bu operasyonun bir parçasıydı.

"Bunu zaten biliyorsun," diye devam ediyorum. "Bunun dışında, senin soluk tenin ve onun daha koyu teni de bunu açıkça gösteriyor."

Persephone'nin gözleri kısılr. "Bu sadece büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu bilmen için daha da fazla neden var. Alina gerçek bir Omega. Ben değilim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İlginç bir değerlendirme. Açıkla."

"Açıklayayım mı?" diye tekrarlar. "Neyi açıklayayım? Benim sadece bir insan olduğumu mu? Beni başka biriyle karıştırdığını mı?"

"Ben hata yapmam. Bunu biliyorsun."

"Hayır, tanımıyorum," diyor bana, sabırsızlığı yeni bir özelliği. Benim Persephone'im sabrın vücut bulmuş hali. Mucizevi aldatmacasından da anlaşılacağı gibi. "Seni tanımıyorum." Tekrar tekrar aynı kelimeleri yavaşça ve kesin bir şekilde söylüyor, sanki bir ahmakla konuşuyormuş gibi.

Maliki artık sırttmıyor ve patlamış mısırını yemiyor. Aslında biraz endişeli görünüyor. Belki de elimdeki yumruğu fark ettiği içindir.

Bu öfkeden değil, başka bir duygudan kaynaklanıyor. Göğsümü sıkıştıran bir duygu. Tanımlamayı reddettiğim bir his.

"Bak, ben Omega bile değilim. Ve senin de belirttiğin gibi, Alina benim öz kardeşim değil. Yani tüm bunlar sadece bir tür yanlış anlaşılma." Kollarını açıyor, yüzünde aniden doğal olmayan bir yorgunluk beliriyor. Yoksa gördüğüm şey üzüntü mü? Belki de kıskançlığın bir izi?

Anlamıyorum.

Onun açıklamasını da anlamıyorum. "Sen bir Omega'nın ruhuna sahipsin. Daha spesifik olarak, Persephone'nin ruhuna."

"O zaman neden kızgınlık dönemine girmedim?" diye sorar bana, kaşlarını kaldırarak. "Mythos Fae hakkında çok şey bilmiyor olabilirim, ama Alina bana bazı temel bilgileri öğretti. Ve onun gibi bir şey yaşamadım. Yani belki de yanıyorsunuz."

"Değilim."

Bana bakıp başını salladı. "Sen bir tuğla duvar gibisin."

Garip yorumunu anlamadığım için kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

O burun kıvrıp benden uzaklaşarak bitkisiyle uğraşmaya devam ediyor. "Boş ver. Denemeye değmez. Sadece şunu bil ki

seninle evlenmeyeceğim."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Sen zaten benimle evlisin, bu yüzden basit bir törenin senin için neden sorun olacağını anlamıyorum."

Cevap verme tenezzülünde bulunmaz. Bunun yerine, saksısını alır ve onu oturma odasına götürür, tek başına duran pencerenin yanına koyar. Perdeleri düzenlemesini izlerim, sonra dışarıya bakıp kaşlarını çatar. "Burada güneş yok."

"Bu kasıtlı bir tasarım," diyorum ona, kendimle gurur duyarak. "Bu krallık ölümü kucaklar." Bunu iyi bilirim, çünkü krallığın kurulmasından sonra çeşitli özelliklerini ben etkilemişimdir.

Hepsi Persephone'yi düşünerek.

Çünkü onun burada mutsuz olmasını istedim.

Yaklaşan hapis cezası için uygun görünüyordu.

Birçok Alfa, Omegaların sonsuza dek kaybolduğuna inanır. Bu teoriye hiç katılmadım, çünkü sadece Persephone'nin ruhunu değil, annemin ruhunu da hissedebiliyordum.

Bu yüzden, birçok kardeşimin yaptığı gibi kendimi acıya kaptırmak yerine, aramaya karar verdim. Ve ararken, sevgili eşim için yeni bir yuva buldum.

Onu yoksun hissettirecek bir ev. Yalnız.

Soğuk.

Tıpkı onun gittiği andan beri benim hissettiğim gibi.

Birini sevmek ve nefret etmek karmaşık bir duygudur. Ama Persephone ile çelişkili duyguları ustaca idare etmeyi öğrendim.

Çünkü onu nefret ettiğim kadar çok da seviyorum.

Onu hem taparcasına sevmek hem de yok etmek istiyorum.

Onu sevmek ve cezalandırmak. Onu öpmek ve ısırarak.

Ona henüz bahşetmeye bile başlamadığım o kadar çok karmaşık ihtiyaç var ki.

Söylediklerimi görmezden gelerek, sadece iç çekip bitkisini donuk bir ampulün altına koyuyor. "Bir ısı lambası bulmam gerekecek," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. "İyi şanslar." Bu krallığın kemiklerine kadar soğuk olmasının bir nedeni var. O bundan kaçamaz. Bunu ben sağladım.

Omuzları biraz çöküyor, bu hareket benim artan eğlencemi öldürüyor.

Onu incitmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama yaptığı yanlışları telafi etmesi, geçmişi kabul etmesi, *özür dilemesi* gerekiyor.

Ancak günahlarını kabul etmek yerine, onları hatırlamadığını iddia etmeye devam ediyor.

Eğer söyledikleri doğruysa bunun ne anlama geldiğini düşünürken çenem yine seğirmeye başladı.

Ama bu fikri bile kabul edemiyorum. *Persephone bana yalan söyledi. Kalbimi kırdı. Dünyamızı mahvetti.*

Ona en ufak bir güven duymak benim için naiflik olur.

Hayır. Onun gerçekten hafızasını kaybetmiş olabileceği fikrini kabul edemem. Yapamam.

O benim Persephone'im.

Eşim.

Karım.

"Haftaya o koridordan yürüyeceksin," diyorum ona. "Bana ve türümüze yaptıklarından sonra en azından bunu bana borçlusun."

Omuzları gerginleşir, bu da bir dakika önce çöktüğü halinden daha iyi bir durumdur. Gözlerinde yeniden alevlenen ateş daha da büyüleyicidir.

"Ve Morpheus'tan uzak dur," diye devam ettim, onun yakın zamanda burada olduğunu bilerek. Havada onun varlığının izlerini hissedebiliyordum, burnumu kıvırtan kokusunu. Ama ben onu eşimin yanında konuşurken yakalayamadan oradan ayrıldı.

Yazık.

Onu *eşimin* önünde aşağılamaktan zevk alırdım. Persephone'nin

"Onunla bir daha konuşma," diye ekliyorum, ona tüm kurallarımı bilmesini sağlamak gerektiğini hissederek. Ben onun Alfa'sıyım. *Kocasıyım.* "Bana affedilemez bir şekilde saygısızlık ettin, Persephone. Kötü kararlar alarak kendine daha kötü bir ceza kazandırma."

Dudakları aralanır. "*Anlamadım?*"

"Hayır," diyorum, oturma odasında durduğu yere doğru yürüyerek. "Yaptığın hiçbir şeyi affetmeyeceğim. Özellikle de

Hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davran. Bu oyun şimdi bitiyor." Onun kişisel alanına girmek için son bir adım atıyorum, ama ona dokunmuyorum.

Çünkü dokunursam, durduramayacağımı düşünüyorum.

Ancak, ona hakimiyetimin ağırlığını hissettiriyorum. Ben bir Alfa'yım.

O bir Omega.

Bu nedenle, boyun eğecek.

Burun delikleri genişliyor, gözleri büyüyerek onun hakkında bildiğim her şeyi doğruluyor. Omega olmadığını iddia ediyor, ama her tepkisinde bu yazıyor. Nefes alış şekli, ardından gelen titreme, göz bebeklerinin büyümesi ve her geçen saniye güçlenen tatlı kokusu.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum ona. "Benimim. Benimim. Benim."

"Sen bir canavarsın," diye nefes nefese söylüyor.

"Öyleyim," diye onaylıyorum. "Ama ben senin canavarını, *karım*."

Ve seni bırakmak dışında, benden istediğin her şeyi yaparım, diye düşünüyorum, gözlerimi onunkilere dikip, yüksek sesle söylemek istediğim ama söyleyemediğim kelimeleri düşünürken. *Seni affedeceğim bile, sevgilim. Aslında, bir parçam çoktan affetti bile.*

Aksi takdirde, bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi yeniden yaratmak için bu kadar uğraşmazdım.

Düğünün her detayı onu düşünerek tamamlandı. Ona aşkımızı, ilk kez yeminlerimizi ettiğimiz günü hatırlatmak ve bir Alfa'nın Omega'sına nasıl değer verdiğini göstermek istiyorum.

Alpha'sının kalbini kıran bir Omega olsa bile.

Seni seviyorum, ona söylemek istiyorum. *Seni, senin anlayabileceğinden çok daha fazla seviyorum. Ve yaptıkların için senden nefret ediyorum. Ama izin verirsen, bunu düzeltmene yardım edeceğim.*

Elim, yanağını okşamak, onu öpmek ve dilimle affetmek için kaşınıyor.

Ama bu dürtüye kapılmak yerine, sadece "Haftaya görüşürüz, Persephone. Düğünümüzde." diyorum.

Sonra ortadan kayboluyorum.

Ve beni sarayıma kadar takip eden şaşkınlık dolu nefesleri görmezden gel.

Planlamam gereken bir düğün var.
Eşimi geri kazanacağım bir düğün.
Sürünmek zorunda kalsam bile.

Bölüm 14

Sera

Nefes almayı hatırlamak biraz zamanımı aldı.

Hades'in aurası, *varlığı* o kadar yoğunlu ki, boğucu bir etki yaratıyordu.

Rüyalarımındaki erkekle hiç benzemiyordu, beni kucaklayan ve daha önce hiç deneyimlemediğim yerlerden öpen erkekle.

Bu nasıl mümkün olabilir? Yutkunuyorum. Hayallerimi Hades'in gerçekliğiyle nasıl uzlaştırabilirim?

"Sera," diye mırıldanıyor Maliki, hala burada olduğunu hatırlatarak. Her şeyi gördüğünü. Hades sadece varlığıyla beni domine ederken, o *popcorn* yediğini.

Ama şimdi suikastçıya baktığımda, popcornunu hiçbir yerde göremiyorum. Yüzünde eğlence izleri de görmüyorum.

"İyi misin?" Yumuşak sözler samimi geliyor. Hatta şefkatli.

Ancak, Maliki hakkında bildiğim her şey, bu deneyimde ona güvenilmez kılıyor. Beni Hades ile evlenmeye zorlamak için burada. Bana eşlik etmek için. *Her neyse.*

O, ruhumun ihaneti için beni cezalandırmakla tehdit eden canavarın emrinde çalışıyor. "Persephone'nin onu bu kadar kızdıracak ne yaptığını bile bilmiyorum," diye fısıldıyorum, Maliki'den çok kendime. "Neler olduğunu anlamıyorum. Neden benden bu kadar nefret ediyor? *Ben onu... onu tanımıyorum bile.*"

En azından rüyalarımın dışında.

Ama kaç kez söylesem de fark etmiyor. Hades bana hiç inanmadı. Sürekli oyun oynadığımı söyleyip durdu.

"O ne yaptı?" diye tekrar soruyorum, sadece bir soru olarak dile getiriyorum. "Persephone ne yaptı?"

"Bana ayrıntıları sorma, çünkü ben bilmiyorum. Ancak şunu biliyorum..." Maliki bir an durakladı, altın rengi gözleri biraz ışığını kaybetmiş gibiydi. "Persephone'nin annesine

tüm Omega türünü yok etmesine yardım ettiğini biliyorum. Ve bunu yaparken Hades'i kullanıp ihanet etmesinin bir ilgisi vardı."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. *"Ne?"*

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, bundan fazlasını bilmiyorum."

"Ama ben biliyorum," birkaç adım öteden aksanlı bir ses mırıldanır.

Hades'inkine benzeyen, ama bir şekilde daha asil bir aksan.

Daha az derin, ama yine de çok otoriter. "Morpheus,"
diye fısıldarım.

"Burada," diye cevaplar Rüyalar Tanrısı, kapı açıkken omzunu ön girişime dayayarak. Açıkça içeri girmiş ama eşiği geçmemiştir. "Maliki'yi hallettikten sonra, Persephone'nin Hades'e tam olarak ne yaptığını seve seve anlatırım."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Maliki'nin dışarıda Morpheus'a sümüklü böcek zehriyle ne yaptığını neredeyse tamamen unutmuştum.

Sanki Hades geldiği anda hafızamı silmiş, beni sadece onun hakimiyeti ve etkileyici varlığının gerçekliğine hapsedmiş gibi.

Bana söylediği son şeylerden biri Morpheus'tan uzak durmamdı.

"Kötü kararlar vererek kendine daha kötü bir ceza kazandırma."

Hades'in tehdidi aklımdan çıkmıyor, titriyorum. Kızgındı. Çok, çok kızgındı. Onun yanında aldığım her nefeste bunu hissedebiliyordum, beni boğacakmış gibi görünen sıcak dalgalar halinde ondan yayılan öfkeyi.

"Sera," diyor Maliki, ciddi sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Hades ruhuna ne kadar öfkeli olursa olsun, sana asla zarar vermez."

Yutkunuyorum, zihnimi ne kadar iyi okuduğunu görünce sinirleniyorum.

Ya da belki de onun yorumu benim titrememe bir tepkiydi.

Ben... Titrememi durduramıyorum.

Aslında, durumun daha da kötüye gittiğinden eminim.

Ruhum, birisinin tüm Omega türünü yok etmesine yardım etti.

Bunu nasıl telafi edebilirim?

Masum olduğumu iddia edebilir miyim? Orada değildim. Ben yapmadım. Yine de, bu suçtan sorumlu ruh benim içimde.

Bu yüzden Hades beni cezalandırmayı planlıyor.

Nasıl? Ne yapacak?

"Serapina," diye mırıldanıyor Morpheus, aksanlı sesini tuhaf bir titreşim vurguluyor. Konuştuktan sonra da bu ses uzun süre devam ediyor, sanki derime nüfuz ederek titrememi yatıştırıyor.

Bu... bu çok hipnotik. Garip bir şekilde rahatlatıcı. Varlığımın her santimetresinde hissettiğim ritmik bir uğultu.

Gözlerim kapanmaya başlar, ancak koluma bir el değdiğinde açılır. Maliki endişeli bir ifadeyle bana bakar. "Hades inatçı bir pisliktir," der. "Ama söylediğimde ciddiye dim

— sana zarar vermeyecek. Bu onun doğasında yok."

"O haklı," diyor Morpheus, bana yaklaştıkça o çekici titreşim artıyor. "Alfalar, Omegaları rahat ettirmek ve korumak için varlar, onlara zarar vermek için değil."

Yankılar göğsünden yayılıyor gibi. "Bu uğultu sesi de ne?" diye soruyorum, içimi kaplayan çelişkili duygular yüzünden biraz sersemlemiş bir halde.

Maliki'nin Persephone hakkında anlattıkları beni dehşete düşürdü. Hades'in bana yapmayı planladığı şey beni korkuttu.

Ve o hipnotik uğultu beni rahatlatıyor.

"Bu bir Alfa'nın mırılaması," diye cevaplar Morpheus. "Omegalar doğuştan bu sesle sakinleşirler."

Vızıltı yoğunlaştıkça titriyorum, onun yakınlığı dizlerimi titriyor.

Ya da belki de Maliki'nin eli kolumu yukarı aşağı okşuyor.

Hâlâ gömleksiz. Morpheus ise yeni ütülenmiş gibi görünen bir takım elbise giyiyor, bu da sümüklü böcek zehri olayından sonra üstünü değiştirdiğini gösteriyor.

Her ne olursa olsun, giyim tercihleri sınırlarımı yatıştırmaya yardımcı olmuyor. Yakın olmaları da öyle.

Onların yakınlığı beni... heyecanlandırıyor. Ama o mırıldanma beni sakinleştiriyor da.

Bu beni çelişkiye düşürüyor. Başım dönüyor. Yönümü şaşıyorum.

Ve garip bir şekilde güvende hissediyorum. Kendimi güvende hissediyorum.

Bu gece öğrendiklerimi düşününce bu delilik. Tanıştığım *kişiyi* düşününce. Hades.

Rüyalarımın ürünü.

Beni gerçekten etkileyen tek adam. Ve bu gerçek bile değildi.

Sadece bir dizi rüya.

Şimdi merak ediyorum, acaba o rüyaları bir şekilde gerçekleştirdi mi?

Yoksa Morpheus'tan bunu yapmasını mı istedi? Gözlerimi kırıştıtararak merak ediyorum. *Bu yüzden mi benim Rüya Tanrısı ile konuşmamı istemiyor?*

Omurgamdan bir ürperti geçer, ama etrafımı saran Alfa'nın mırıldanmasıyla bu ürperti yok olur.

Ama düşünce hala kafamda, beni bu sahte rahatlıktan çıkaran kimseye güvenemeyeceğimin farkındayım. "Rüyalarımı manipüle ediyor musun?" Morpheus'a soruyorum, sesim istediğimden daha uykulu. Ama en azından soru net bir şekilde çıktı.

"Manipüle mi?" Morpheus tekrarlar, gümüş rengi kaşları aşağı doğru eğilir. "Ne şekilde?"

"Bana Hades'i hayal ettirmek için," diyorum.

O alaycı bir şekilde gülümser. "Onu bıçaklamakla ilgili bir fantezi olmadığı sürece, sana asla Hades'i hayal ettirmeyeceğim." Kollarını kavuşturur. "Senin zihninde oyun oynadığımı mı iddia etti, Serapina? Çünkü eğer öyle olsaydı, dün sadece ismimi değil, daha fazlasını da tanıyacağını garanti edebilirim."

Ses tonundaki ima yüzünden boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılır. "Rüyalarımı gördün mü?" Bu soruyu zihnimde düşünmek istemiştim, ama kelimeler ağızımdan çıkıverdi.

Çünkü eğer rüyalarımı izlediyse, o zaman rüyalarımda Hades ile ne kadar samimi olduğumu bilir.

Morpheus bir anlığına beni inceler, mavi-yeşil gözleri evimin loş ışığında parıldar. "Evet, bazı kısımlarına şahit oldum. Sen rüya gördüğünde her zaman farkındayım çünkü ruhlarımız birbirine bağlı, tıpkı senin Hades'e bağlı olduğun gibi. Ancak, seni rahatsız etmemek ve sana çekildiğim anda oradan ayrılmak suretiyle mahremiyetine saygı göstermeye çalışıyorum."

Ona bakıyorum, söylediklerine inanıp inanamayacağımı bilemiyorum. Ama o mırıldanma, her kelimesine güvenmek istememi sağlıyor.

Bu tehlikeli bir titreşim, beni yapay bir rahatlık haline sokan bir titreşim. Bunun farkındayım, ama yine de sadece rahatlamak ihtiyacıyla gerçekten mücadele edemiyorum. "Alfa mırıldanman beni hipnotize ediyor, tıpkı Maliki'nin dövmeleleri gibi."

Morpheus diğer adama bakarak kaşlarını kaldırır. "Onu dumanlı dallarınla tanıştırdın mı? Beni izlemeye davet etmedin mi?" Tsk tsk. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Maliki."

Suikastçı homurdanır. "Dün o rüyada bana işkence ederken de böyle mi düşünüyordun?"

Kaşlarını çatıldı. "Hangi rüya?"

"Seninle parkta eğlenebilmek için beni içine çektiği rüya."

"Eğlenmedik," diye araya girer Morpheus. "Sadece İnsan Diyarı'nın güllerini tartıştık. Bu da aklıma getirdi" —dikkatini bana geri verir

— "Pip'ten çömleği almışsın. Güzel. Yarın uygun bir lamba getirteceğim."

"Pip kim?" Maliki, ben cevap veremeden sorar. "O senin Ghoullarından mı, yoksa Strigoi'lerinden mi? Bu yüzden mi adını tanımıyorum?"

Morpheus gülümser. "Hayır, o benim krallığımın bir parçası değil. O tamamen Ölüler Diyarı'nın bir yaratığı."

Maliki kaşlarını çatır.

Boğazımı temizleyerek, "Saksı ve tohumlar için teşekkür ederim. Ama lütfen benim adıma dükkân sahiplerini bir daha korkutma." derim.

Rüyaların Tanrısı, unvanına yakışır bir gülümsemeyle bana bakar. "Nasıl istersen, küçük hayalperest. Başka isteğin var mı?"

"Mırıldanmayı keser misin?" diye soruyorum.

Gülümsemesi biraz kaybolur, ama titreşimler anında kesilir. "Daha iyi mi?"

Hayır, diye düşünüyorum, yatıştırıcı sesi hemen özlüyorum. Yine de beynimi geri almak istediğim için kendimi zorla başımı sallıyorum. Bu iki erkek dikkatimi dağıtıyor. Ve bunu biraz fazla seviyorum.

Onlardan bir adım geri çekilince Maliki'nin eli düşüyor.

Ne yazık ki, bu hareket kafamdaki baş dönmesini gidermeye yetmiyor. Hatta, iki adam da bana dikkatle bakarken durum daha da kötüleşiyor.

"Başka ne istiyorsun?" diye soruyor Morpheus. "Persephone hakkında daha fazla bilgi mi? Diğer soruların cevapları mı? Belki de Mythos Fae hakkında bir ders mi?"

Bana sunduğu seçenekleri değerlendiriyorum. Nedense, son teklif en güvenli seçenek gibi geliyor. Alina'dan Mythos Fae hakkında zaten çok şey biliyorum. Bu, Morpheus'un samimiyetini test etmek için iyi bir yol olabilir. Eğer yalan söylediğini yakalarsam, o zaman söylediği diğer her şeyin de güvenilmez olduğunu anlarım.

Ayrıca, Hades bana Morpheus ile konuşmamamı söylemişti. Tam tersini yapmak isyan etmek için iyi bir yol gibi geliyor.

"Mythos Fae hakkında bir ders iyi olur," diyorum ona.

Dudakları kıvrılır. "Tamam." Maliki'ye bakar. "Sen de geliyor musun, yoksa burada mı kalıyorsun?"

"Nereye geliyorum?" Maliki, sesinde şüpheyile sorar.

Rüyalar Tanrısı omuz silker. "Ne fark eder? Ya koruma görevini sürdürürsün ya da sürdürmezsin. Seçim senin."

Maliki gözlerini kısar. "Sen..." "Beş saniye," diye araya girer Morpheus.

"Şey," diye başlıyorum.

Ama Maliki homurdanır, "Hayır, Morpheus."

"Dört saniye," diye cevaplar Rüyalar Tanrısı. "Bir gömlek ve ayakkabı alman iyi olabilir. Üç saniye."

Maliki, Morpheus'u boğazından yakalar.

Ve Rüyalar Tanrısı elimi tutar. "Mükemmel seçim, Enforcer," der.

Maliki'nin gözleri benimkilerle aynı anda büyür ve dünya dönmeye başlar.

Oh, tanrım...

Belki de başka bir seçenek seçmeliydim.

Bölüm 15

Morpheus

MALIKİ'NİN AVUÇ İÇİ boğazımı yakıyor ve Hades'in gücünün onun derisinde dolaştığını hissediyorum.

Kuzenimin Maliki'yi kendine ait olarak ilan etmesinin zamanı gelmişti. Gerçi Maliki'nin bunun farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Hmm. Bunu ona söylemek bana düşmez.

Ama o sümüklü böcek zehri olayından sonra suratına yumruk atmak benim işim. Yine de akıllıcaydı. Tabii ki, heyecan verici his geçtikten sonra bu beni eğlendirdi.

En son ne zaman biri beni bu kadar alt etti, hatırlamıyorum. Belki dört ya da beş yüz yıl önce Ares ile dövüşürken. Artık onun meydan okumalarını kabul etmememin bir nedeni var. Stratejiye olan düşkünlüğü onu değerli bir rakip yapıyor. Ancak şiddetli öfkesi onu öngörülemez ve dolayısıyla tehlikeli kılıyor.

Bu yüzden, artık Ares ile oynamayacağım.

Maliki ile ise tekrar oynayacağım.

Ama burada değil.

Onun uyanık ve öldürmeye hazır olmasını istiyorum.

Çünkü ölmekte olan bir dünyaya girmek üzereyiz: Mythos Fae Realm.

Bu yüzden yolculuğumuzu yavaşlatıp Sera'nın kulübesinden tamamen ayrılmadan önce onun botlarını alıp bizi sarayıma götürüyorum.

Eski yatak odama vardığımızda Maliki beni anında duvara yapıştırır, altın rengi gözleri öfkeyle parlamaktadır. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Muhtemelen," diye hırıltıyla cevap veriyorum, avucuyla nefes almamı engelliyor. Onun tutuşundan kurtulup, dolabıma ışınlanıyorum.

Beta Abigail odalarımı bakımlı tuttuğu için, birkaç yıl önce son gördüğüm haliyle duruyor. Sarayımda bir düzine Beta yaşıyor, tek

genel bakımla ilgili sorumluluklar. Ödeme olarak, onlara büyülu kapılarının arkasında burada ikamet etmelerine izin veriyorum.

Sadece bir sorun olduğunda, yani büyüümün beni uyardığı zamanlarda ziyaret ediyorum.

Ya da nadiren, ziyaret etmek istediğimde. Bugün olduğu gibi.

Artık bu alemde pek fazla Alfa yaşamıyor. Çoğunlukla distopik manzarada hayatta kalmaya çalışan Betalar var.

Ama benim sarayım hayaller üzerine inşa edilmiştir. Bu nedenle, kapıların dışındaki tarlalarla karşılaştırıldığında tam anlamıyla bir ütopya.

Takım elbiselerimi karıştırdıktan sonra, kazaklarıma geçip Maliki için siyah bir tane seçiyorum. Sonra bir çift çorap ve bot alıyorum.

Hades, Maliki'ye benim kıyafetlerimi giydirdiğimi öğrenirse kesinlikle nefret edecek, bu da dolabımla bağlantılı banyodan geçerken beni gülümsetiyor.

Odanın kapısından içeri girdiğimde, Maliki dört direkli yatağın yanında volta atıyor.

Bu sırada Sera, şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınıyor. Ayakkabıları yerde duruyor, Maliki az önce beni duvara ittiğinde düşürdüğüm için dağınık bir şekilde duruyorlar.

Beni tekrar görünce, üzerime saldırıyor, ben de sırtına sisleniyorum, ama kafama bir darbe alıyorum.

Çünkü hareketlerimi takip etti.

"Etkileyici," diye mırıldanıyorum ve on adım uzağına buharlaşıyorum. "Ve aptalca," diye ekliyorum. "Seni Hades'in eski sarayının ortasına bırakmamı ister misin? Çünkü yapabilirim. Ve seni orada bırakırım."

İkimiz de senin orada mahsur kalacağını biliyoruz, diye eklemiyorum. Çünkü buna gerek yok. Bu alemde gölgeye dönüşmenin kendisi için tehlikeli olacağını biliyor. O bir Mythos Fae değil. Büyümüz burada çok farklı işliyor.

Yine de, Hades'in ince iması, sevgili suikastçısını korumak için yeterli olabilir.

Neyse ki Maliki bunu bilmiyor. Bu da onun şu anda sinirli bir şekilde homurdanmasını açıklıyor.

Ona botları ve çorapları atarak cevap veriyorum.

Onlar ona çarpmadan önce yakaladı.

"Uslu durursan bu kazağı da sana veririm," diyorum ona.

Cevap olarak çenesini sıkıyor, sonra odayı silah arıyormuş gibi arıyor.

"Korkarım burada sümüklü böcek zehiri yok," diyorum yavaşça. "Ama bu diyarda oynayabileceğin başka birçok ölümcül yaratık var, ben de dahil, eğer kavga etmek istersen."

Nişanlıma hava atmak hoşuma giderdi. Maliki'nin kulübesinin önünde beni utandırdığı o utanç verici durumun telafisini yapmama yardımcı olurdu.

Ne yazık ki, suikastçı yatağımın ayak ucundaki bankın yanına yürür, ayakkabıları yere bırakır ve oturup çorapları giyer.

"Botlar biraz büyük olabilir," diyorum, onu kışkırtmak için. "Özür dilerim, ama Alfa özelliklerimi oldukça seviyorum."

Ayağını çizmeye sokarken altın rengi gözleri benimkilere doğru parladı. "Aslında biraz dar geliyorlar."

Gülümserim. "Hades gibi biri için çalışmak için iyi bir yalancı olmak gerekir herhalde."

Maliki buna homurdanıyor, ama ayakkabının ona tam olarak uyduğunu fark ediyorum. Açıkçası, bu hiç de şaşırtıcı değil. Boyumuz ve yapımız neredeyse aynı, bu da diğer özelliklerimizin de benzer olabileceğini düşündürüyor.

Ancak, düğüm olan benim.

Umarım Serapina da yakında bundan faydalanır.

Belki Maliki de onun içindeyken. *Hmm*. Bu eğlenceli olurdu.

Bana attığı bakış, bu sonucu daha da çok istememe neden oluyor. Onunla bir kadını paylaşmak çok eğlenceli olacak, çünkü muhtemelen onu sikerken beni öldürmeye çalışacaktır.

Lezzetli, diye karar veriyorum ve dikkatimi tekrar Serapina'ya veriyorum. Balkon kapılarına doğru ilerlemiş, mavi renkli camın arkasını görmek için ellerini camın üzerine koymuş. "Ayakkabılarını giydikten sonra seni dışarıya çıkıp keşfetmeye götüreceğim," diye söz veriyorum. "Ve kuralları konuştuktan sonra."

Arkasını dönüyor, gözleri güvensiz bir bakışla kısılrken bile güzel yüzü nefesimi kesiyor. "Mythos Fae dersi almak istediğimi söyledim, kaçırılmak istemediğimi... Neredeyiz?"

"Mythos Fae Diyarı," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Mythos Fae dersi vermek istediğim yer."

Şüphe yüz hatlarını renklendiriyor. "Beni kandırdın."

"Aldatmadım," diye cevap veriyorum. "En azından kasıtlı olarak değil. Sana daha fazla bilgi edinmek istediğin konuları seçme şansı verdim ve sen Mythos Fae'yi seçtin, ben de bizi saraya götürdüm. Sana her şeyi anlatmak ve inanmayabileceğin her şeyi göstermek istiyorum."

Bana güvenmesi için hiçbir nedeni olmadığını çok iyi biliyorum. Ve rüyaları hakkındaki yorumları bunu daha da açık hale getirdi. Muhtemelen şu anda kimseye güvenmiyor ve bunun için onu suçlayamam.

Hades de elbette durumu daha da kötüleştirdi.

Ben sümüklü böcek zehrinden iyileşirken ona ne söylediğini bilmiyorum, ama geldiğimde yüzündeki kırık ifade bana bunun iyi bir şey olmadığını gösterdi.

Eğer onun ruh eşi olmasaydı, ona zarar verdiği için onu öldürmeyi düşünürdüm. Ama bizim türümüz gerçekten ölemediği için, o da yeniden canlanırdı. Yani bu, daha sonra düşünülmesi gereken bir seçenek.

"Burası senin sarayın mı? Yani, yaşadığın yer mi?" diye sordu bana yavaşça. "Evet ve hayır. Burası benim sarayım, ama ben Morpheus Krallığı'nda yaşıyorum."

"Oh. Yani sadece... iki sarayınız var."

Gülümsüyorum. "Evet. Bu sizi etkiliyor mu?"

"Pek sayılmaz," diyor ve gülümsemem daha da genişliyor.

"Maliki sana yalan söylemeyi öğretmiş. Çok tatlı," diye mırıldanıyorum, suikastçıya bakarak. O da şimdi ayakta, hala gömleksiz, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Dövmeleri kıvrılmaya başlıyor, içimdeki Alfa'yı heyecanlandırıyor. Kavga etmek için can atıyor. Turumuz bitmeden ona bir kavga verebilirim. "Yakala," diyorum ona, süveteri ona atarak.

O da itaat etti.

"Aferin," diye ekledim.

Gözlerini devirdi. "Umarım Hades bunun için seni öldürür."

"Muhtemelen deneyecektir," diye omuz silkerek kabul ediyorum. "Eğlenceli olur." Serapina'ya bakıyorum ve ayakta durmasını izliyorum. "Muhteşemsin, küçük hayalperest," diye mırıldanıyorum, o da dikleşip

uzun bacaklarını ortaya çıkarır. "Ayakkabılarını giydiğin için teşekkür ederim."

Yanakları biraz kızarır, övgüden hoşlandığını düşündüğüm şüphelerimi doğrular. Muhtemelen nedenini anlamıyordur, ama bir Omega'nın bir Alfa'nın övgülerine olumlu tepki vermesi gayet doğaldır.

Tıpkı onun sevildiğini hissetmesini sağlamanın benim doğuştan gelen ihtiyacım olması gibi.

"Öyleyse, Mythos Fae'nin geçmişini temsil eden sarayımdan bir turla başlayabiliriz," diyorum ve Maliki'ye bakmak için bir ara veriyorum. "Pardon, sormalıydım... Bu diyarı daha önce ziyaret ettin mi?"

"Sadece Pandora'nın Kutusu'nu," diye cevaplar, bizim kötü şöhretli hapishanemizi kastederek.

"Peki, bu daha sonra dinlemek isteyeceğim bir hikaye gibi geliyor," diyorum.

"Bu benim paylaşabileceğim bir şey değil," diye gizemli bir cevap verir.

"Ah, o zaman Hades'e sormam gerekecek." Ama sormayacağım, çünkü bu sadece zaman kaybı olur. "Sanırım sana Mythos Fae'nin tarihini ayrıntılı olarak anlatmıştır, bu yüzden bu dersin çoğunu Serapina'ya yönelteceğim."

Maliki, sanki "*Peki, devam et*" der gibi elini sallayarak yanıt verir.

Dikkatimi ona geri çevirerek, "Kız kardeşiniz size ne kadar bilgi verdiğini bilmiyorum, bu yüzden bazı bilgileri tekrar edersem özür dilerim" diye ekliyorum.

Kız kardeşi kabul edercesine çenesini bir kez indirir, gözleri ilgisini ele verir. Saha gezimizi beğenmemiş olabilir, ama meraklanmıştır.

Bu da beni memnun ediyor.

Onu büyülemek istiyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Onu rahatlatmak istiyorum. Onu memnun etmek istiyorum. Onu *sahiplenmek* istiyorum.

Bunu açıkça söylersem, onun için çok yoğun bir his olacağına eminim, ama ruhu benimkine şarkı söylüyor. Kokusu benim düğümüm için bir işaret ışığı, birkaç metre uzaktan bile onu titretiyor.

Onu kovalamak, layık olduğumu kanıtlamak ve kendimi onun içine gömmek istiyorum.

Ama bu... çok hızlı.

Beni tanıması gerekiyor. Beni değerli bir eş olarak görmesi gerekiyor. Bu yüzden, onun istediği her şeyi yapacağım.

Ve sadece Persephone'yi kastetmiyorum; Serapina'yı kastediyorum.

Hades'in anlamadığı şey bu: Serapina artık sorumlu olan kişi. Persephone'nin özü onun bir parçası olabilir, ama o hala kendi kişiliğine sahip. Bu da onun da kur yapılmasını ve tapılmasını gerektirdiği anlamına geliyor.

"Mythos Fae'yi anlamak için," diye başlıyorum, "yaratılışımızın tarihini bilmeniz gerekir."

Bu uzun bir hikaye, Maliki ve Serapina'yı süitinden çıkarıp uzun bir koridordan geçirirken anlatıyorum.

Öncelikle tüm perilerin nereden geldiğini açıklayarak başlıyorum: Erdemli Peri Kaynağı'nın çöküşü. "Temelde, önemli bir ihanet gücün patlamasına yol açtı ve bu patlamadan çıkan parçalar bugün bildiğimiz tüm farklı peri krallıklarını yarattı. Mythos Peri hariç."

Serapina kaşlarını çatıyor. "Yani tüm fae türlerinin birbiriyle akraba olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tam olarak değil. Ama Kaynakları, yani her fae alemini destekleyen güç işaretçileri, hepsi Erdemli Fae Kaynağı'ndan geldi."

"Mythos Fae hariç," diye tekrarlar. "Aynen öyle," derim.

"Çünkü bizim Kaynağımız yok." "Oh. Bu... normal mi?"

"Hayır," diye cevaplar Maliki benim yerime. "Tüm fae krallıklarının Kaynakları vardır. Ama Mythos Fae'ler gerçekte fae değildir."

"Bence bu tartışmaya açık bir konu," diyorum ona.

"Sizin tanrılar olarak görülmenizin ve fae olarak görülmemenizin bir nedeni var," diye cevaplar. "Sizler kelimenin tam anlamıyla yürüyen güç işaretlerisiniz."

Kafamı sallıyorum. "Doğru."

"Ve çoğunuzun kendi dünyaları var," diye ekledi.

"Bu da doğru," diye kabul ediyorum. "Ben rüya dünyasının sahibiyim. Hades ölümler dünyasını yönetiyor. Ares Pandora'nın Kutusu'nu yönetiyor. Hepimizin kendi alemleri var, bazılarını paylaşıyoruz. Hades ve Orcus gibi, ancak ikisi arasında daha güçlü olan Hades."

Serapina yutkunur, sonra ileride bir şey, daha doğrusu *birini* görünce donakalır.

Gülümsüyorum. "Abigail, canım, süitim benim gelişime hazır olmasını sağladığın için teşekkür ederim."

Beta, şokunu gizlemek için elinden geleni yapar, ama kırmızımsı kahverengi gözlerinin yuvarlaklaşmasını engellemeye çalışırken şokunu görebiliyorum. "E-evet, Alfa. Tabii ki. Misafir odalarını hazırlayayım mı?"

Kafamı sallarım. "Hayır, uzun kalmayacağız."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanır Maliki.

Onu görmezden gelerek Serapina'ya bakarım. "Bu Beta Abigail. Benim korumam karşılığında sarayımın bakımını yapıyor." Beta'ya tekrar odaklanarak eklerim, "Abigail, bu Serapina. Huysuz olan ise Maliki."

Abigail başını sallar, sonra bana doğru reverans yapar. "Sizi tekrar görmek ne güzel, lordum."

Bu unvanı pek sevmiyorum ama onaylayarak başımı sallıyorum. Sonra Serapina'nın ne olduğunu fark edip etmediğini görmek için bekliyorum. Koku bana çok açık geliyor ama ben de Serapina'ya benzersiz bir şekilde bağlıyım. Tıpkı Hades gibi.

Abigail bir kez daha reverans yapıp izin isteyince, içimden biraz kaşlarımı çattım.

Serapina'nın Omega statüsünde bir terslik var. Bunu, o Netherworld'e geldiğinden beri biliyorum ve hiç kızgınlık dönemi yaşamadığında da doğruladım. Ama Abigail'in bunu hiç hissetmemesi, sorunun Serapina'nın kızgınlık döngüsünün olmamasından daha derin olduğunu gösteriyor.

Kızına ne yaptın Demeter? Kendimi yürümeye zorlarken merak ediyorum. "Birkaç Beta ile tanışabilirsin," diyorum Serapina'ya, sonra onlara sarayı korumaları karşılığında burada güvenli bir sığınak sunduğumu açıklıyorum.

Koridorun boyalı tavanlarını incelerken anlayışla başını sallar. Bunlar, İnsan Alemi'ndeki Vatikan'daki bazı ünlü sanat eserlerini anımsatıyor, ancak ona bunu söylemiyorum, çünkü o hiç gitmedi. Bunun yerine, pastel renkli meleklerle ve altın süslemelere hayranlıkla bakmasına izin veriyorum.

Hepsi oldukça mistik, ki bu kasıtlı, çünkü ben fantezi unsurlarını ve renkleri seviyorum.

O tasarımları hayranlıkla incelerken, ben de perilerle ilgili kaynaklar ve türümüzün nasıl güçlü varlıklar olduğu konusundaki tartışmamızı sürdürüyorum.

"Özellikle Alfalar," diye bilgilendiriyorum onu. "Alfalar bu nedenle koruyuculardır da."

Hiyerarşiyi, Alfaların Betalar arasında nasıl saygı gördüklerini açıklayarak detaylandırıyorum.

"Onlar güçsüz doğarlar," diyorum ona. "Bu onları Beta olarak tanımlayan şeydir. Şimdi, onların ölümlü olduklarını veya güç ya da yetenek açısından insanlarla eşit olduklarını kastetmiyorum. Sadece içsel Kaynakları olmadığını kastediyorum. Bu yüzden, efsanevi enerji karşılığında bir Alfaya sadakat yemini ederler."

Tüm Betalarım rüya dünyasına erişebilir, bunu şimdi Serapina'ya söylüyorum.

Sonra Mythos Fae'lerin son türü hakkında konuşmaya devam ediyorum. En önemli tür. Uzun zaman önce varlığı sona eren tür. *Omegalar*.

Bölüm 16

Sera

"OMEGALAR YARATILIŞ TANRIÇALARI," diyor Morpheus, gökyüzüne uzanan devasa bir giriş salonuna vardığımızda. Kelimenin tam anlamıyla. Tavan, *hareket eden* dekoratif bulutlarla süslenmiş.

Bu sarayda hiçbir şey gerçek gibi görünmüyor. Her şey rüya gibi. Morpheus'un sarayında olduğumuzu düşünürsek bu gayet mantıklı.

Mitolojik Fae Diyarında.

Bu da... nerede olduğunu bilmiyorum. Alina'nın buraya hiç gelmediğinden eminim.

Korkmam, gergin olmam, *bir şeyler* hissetmem gerekir. Ama tek hissettiğim şey merak.

Bu yerde *güneş* var. Buzlu pencerelerden içeri süzüldüğünü görebiliyorum. Ve şimdi kapılara doğru ilerliyoruz gibi görünüyor.

Dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorum. Cildimde sıcaklığı hissetmek için. Ardından gelen yanmayı zevkle hissetmek için. *Evimdeymiş gibi hissedeceğim.*

"Alfa ve Omega'ları bu kadar mükemmel bir çift yapan da budur," diye devam eder Morpheus. "Alfa'lar enerjinin işaretçileri, Omega'lar ise enerjinin tezahürüdür. Onlar *hayat* yaratır, Alfa'lar ise bu değerli armağanı korur. Bu, ruhlar arasında simbiyotik bir evliliktir, Mythos Fae'nin gelişmesine yardımcı olan bir dengedir."

Devasa bir kapının önünde durur, avucunu süslü altın kapı koluna koyar.

"Dışarısı güvenli mi?" diye sorar Maliki, sesinde inkar edilemez bir ciddiyet vardır.

"Hayır." Morpheus kapıyı açar. "Burası çok uzun zamandır güvenli değil."

Bu uğursuz açıklamayla eşiği geçer.

Maliki bana bakar. "Elini tutarsam, bırakma."

Yutkunurum. "Tamam."

Bir kez başını sallar ve Morpheus'u takip eder.

Onlara katılmadan önce gözlerimi kısıyorum, güneş ışığı beklediğimden daha parlaktır. Renkli camlardan bakınca doğal görünüyordu. Şimdi o rengin daha büyük bir amacı olduğunu anlıyorum.

Gözlerimi koruyarak dışarı çıkıyorum ve açıkta kalan omuzlarımı saran yoğun sıcaklık karşısında nefesim kesiliyor.

Ancak bir saniye içinde, o sıcaklık buz gibi bir soğuğa dönüşür. Ne hissettiğimi anlamadan kaşlarımı çatıyorum.

Sıcak olması gerekirdi. Güneş bu kadar soğuk olamayacak kadar parlaktı. Ama dişlerim titremeye başlar.

Birdenbire kalın bir yün paltoyla sarılmış buluyorum kendimi. *Morpheus'un takım elbisesinin ceketi.* Göremiyorum ama hissedebiliyorum.

Ve birdenbire onun kokusu beni sarıyor.

Fae. Taze pamuklu çarşaflar gibi kokuyor. Ya da belki de sadece kullandığı deterjanın kokusudur. Çok temiz. İpeksi. Hafif bir lavanta kokusu var.

Derin bir nefes alıyorum, ceketin altında omuzlarım gevşiyor, tüm vücudum rahatlıyor.

"Dediğim gibi, Alfalar ve Omegalar, tüm Mythos Fae türünün yararına olan ütöpik bir uyum yaratır," diyor Morpheus yumuşak bir sesle. "Ama Omegalar uzun zamandır yoklar. Dünyamızın Alfa yoğunluğunu dengeleyecek besleyici bir karşıtı olmadan, alemimiz ciddi bir dengesizlik içine girmiştir."

Hala kapalı olan gözlerime rağmen, bir ışık parlaması neredeyse beni kör ediyor. Ve aniden, her şey karanlığa gömülüyor.

"Siktir," diye fısıldadı Maliki.

Çürük kokusu önceki hafif kokuları bastırınca burnumu buruşturuyorum ve içgüdüsel olarak gözlerimi açıyorum.

Güneş kaybolmuş, gökyüzü parçalanmış ışıklarla doludur.

Ve etrafımız ölü toprak yığınlarıyla çevrili. Enkaz. Kemikler.

Tarif edilemez kalıntılar.

O yumruların biri uzaktan hareket ettiğinde, ben zıplarım ve Maliki bir eliyle beni anında yanına çekerken, diğer eliyle ateşli mor bir kılıç sallamaya başlar.

"Paradox Fae mi?" Morpheus etkilenmiş bir sesle sorar.

"Babamdan aldığım birçok hediyeden biri," diye mırıldanır Maliki, dikkatini önündeki hareketli zemine vererek.

Kaya ve kömürleşmiş kökler gibi görünen şeylerle karışık siyah is.

"Bu nasıl gerçek olabilir?" diye fısıldarım, az önce terk ettiğimiz saray ile *buradaki durumun* çelişkisi kafamı karıştırır. "Anlamıyorum."

"Kapılarımın dışındayız," diye mırıldanır Morpheus. "Şimdi, o Betalar'ın neden koruma karşılığında benim mülkümü korumayı tercih ettiklerini anlıyorsun."

Rüzgarda bir hırıltı yankılanıyor, bu ses dizlerimi titretir.

Maliki kolunu bana daha sıkı sararken, bakışları hala çevremize odaklanmıştı.

"Omegalar ortadan kaybolduğunda, ruhları artık hissedilemiyordu. Bu imkansız olmalıydı, çünkü Mythos Fae ölemez. Ama onların kaybı bu alemdeki herkes tarafından hissedilebiliyordu, özellikle de tüm Alfa türleri tarafından. Bu Alfaların çoğu çıldırdı. Ve onlarla birlikte, Betaları da."

Morpheus'un sözlerine bir başka hırıltı eşlik eder ve bana anlattıklarına uğursuz bir alt ton katar.

"Bu alem artık şiddetin hüküm sürdüğü bir çorak arazi. Burada besleyen kimse yok. Hayat yok. Aşk yok. Zevk yok. Neşe yok. Kalbimiz tam anlamıyla öldü. Bu yüzden Alfa'ların tek yapabileceği hayatta kalmaya çalışmak. Vahşi içgüdüler hakim oluyor. Hakimiyet savaşları önemsiz bir oyun haline geliyor." Omuz silkiyor. "Güneşin artık parlamasına bile gerek yok."

"O zaman neden sarayın dışında parlıyor?" diye fısıldıyorum, nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor.

"Çünkü ben rüyalar dünyasında yaşıyorum," diye mırıldanır. "Ben fantezileri gerçeğe dönüştürürüm ve Betalarımın fantezileri eskiden olanlara odaklanıyordu."

Bu çok üzücü bir cevap. Çok hayal kırıcı. Çok *yürek burkan*.

"Peki bu nasıl oldu?" diye soruyorum, Persephone hakkında öğrendiğim az şeyden dolayı cevabı zaten bildiğimden korkarak.

"Kimse tam olarak bilmiyor," diyor, beni şaşırtarak. "Ama bir Omega'nın, sadece onun enerjisini çalmak için onunla çiftleşerek Alfa'sına ihanet ettiğine inanılıyor. Ve o, Omega ruhlarını sonsuza dek boğmak için onun enerjisini kullandı."

Ona bakıyorum, etrafımızdaki hiçbir şeyi görmüyor, duymuyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü o Alfa, Ölüm Tanrısı. Onun gücü, hayatı sonsuza dek sona erdirmek etrafında döner. Ruhları, başka hiç kimsenin bulamayacağı veya hissedemeyeceği bir dünyaya özgür bırakmak. Ve Omega'nın, tüm Omega türünü yok etmek için bu gücü kullandığı varsayılıyor."

Yutmayı unuttum.

Çünkü o Omega, Persephone. *Benim ruhum.*

Ve Tanrı, Hades.

Beni nefret etmesine şaşmamalı...

Ruhumun ona yaptıkları için beni öldürmeye çalışmamış olması bir mucize.

"Ne daha daha az daha az ancak, daha annesi katılımı

dahil olduğu," diye devam eder Morpheus. "Persephone ve Demeter çok yakındılar. Ve Demeter, kendi türünün çoğunu nefret etmekle ünlü bir Alfa idi. Merak ettiğim şey, Persephone'nin ona isteyerek yardım edip etmediği ya da Demeter'in zorlayıp zorlamadığı..."

Bir hayvan gökyüzünden gelip Morpheus'un sırtına birkaç santim uzaklıkta beliren bir yaratığa saldırınca, bir çığlık onun sözünü keser.

Maliki hareket eder, kılıcı iki kavga eden canavara doğru yönelir, gümüş ve gri tüylerden oluşan bir şok dalgası bir yığın içinde dönüyor...
Bu kir mi?

Gördüğüm şeyi anlayamıyorum. Sanki kömürden yapılmış iskelet kalıntıları gibi.

Ve bir baykuşla savaşıyor gibi görünüyor.

Morpheus ona kükrüyor, düşük gürültülü sesinin altında güç hissediliyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir güç.

Dizlerimin titremesine neden olan bir güç.

Ama Malaki beni koluyla yakalıyor, vücudumun her parçası yalvarmak isterken o beni tutuyor.

Ancak bir sonraki nefeste Morpheus'un mırıldanması içimi titretirken, bir sis bulutu görüşümü kaplar.

Saniyeler içinde, ilk geldiğimiz odaya geri döndük.

Ancak tüylü canavar bizi takip etmiş. Turuncu gagası, Morpheus'u güldüren bir tıslama sesi çıkarıyor. "Üzgünüm, Athena.

tüylerinin kirlenmesinden ne kadar rahatsız olduğunu biliyorum, tatlı kız." Kuş olamayacak kadar büyük olan yaratığa şefkatle seslenir.

Ancak, bir baykuşa benziyor.

Gerçekten büyük bir baykuş.

Büyük bir köpek kadar. Ama tüyleri var. Kocaman kanatları.

Pençeleri. *Ve gözleri yıldız gibi.*

Gerçek yıldızlar.

Gözlerimi kırptırıyorum, aklımı kaçırdığımı düşünüyorum.

Belki de tüm bunlar kötü bir rüyadır. Bu mantıklı olurdu. Rüyaların Tanrısı. Mitolojik Fae Diyarı. *Devasa baykuşlarla savaşıyor kir zombiler.*

Kafamı sallayıp Maliki'nin göğsüne kıvrılıyorum.

O anda onun beni kollarında tuttuğunu fark ettim. Havada.

Tekrar gözlerimi kırptıyorum, beni ne zaman kaldırdığını bilmiyorum.

Ve birdenbire beni yere indirmesi için o kadar da istekli değilim.

Evet. Kesinlikle aklımı kaçırmışım.

"Bence bugünlük yeterince ders aldı, Morpheus."

Rüyalar Tanrısı başını sallıyor. "Evet, katılıyorum." Bize değil, devasa baykuşuna bakıyor. Eminim ki hayvana bir ödöl veriyor.

Elindeki nesneyi nereden bulduğunu bilmiyorum, ne olduğunu da bilmiyorum. Ama Athena açgözlü bir ifadeyle ona bakıyor.

Onu havaya bıraktığında, nesne bir kez çırpındıktan sonra Athena pençeleriyle yakaladı.

Ve hemen ortadan kayboluyor.

Evet. Sormayacağım bile. Sadece gözlerimi kapatıp uyanmaya çalışacağım.

Maliki ve Morpheus, Netherworld Köyü'ne dönmeyi tartışırken ben bu umuda tutunuyorum.

Ve sanki rüyamı gerçekleştiriyormuşum gibi hissediyorum — uyandığımda bunların hiçbirinin gerçek olmadığını fark edene kadar— ta ki Hades'in soğuk ses tonuyla "Hoş geldin" dediğini duyana kadar.

Oh, tanrım.

Bu bir rüya değil. Bu bir kabus. Ve asla bitmeyecek.

Bölüm 17

Maliki

LANET OLASI MYTHOS FAE.

Önce Hades Sera'yı üzüyor ve sorunu çözmek için beni bırakıyor.

Sonra Morpheus, Sera ve beni distopik bir Styx deliğine gönderir, o alemden ciddi sonuçlara yol açmadan gölge olarak çıkamayacağımı çok iyi bilmesine rağmen.

İnsan Alemi'ne gölge olarak gitmek ve gelmek? Tamam. Gece Yarısı Fae Alemi? Sorun yok. Diğer tüm Fae Alemi'ler? Evet.

Ama Mythos Fae Alemi? Kaynağı olmayan alem? "Var olmaması gereken"ın lanet olası örneği? Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır.

Deneseydim muhtemelen ateş fıskiyesinin içinde sonum olurdu.

Ve şimdi Hades tekrar ortaya çıkma cüretini gösteriyor. Eşini tanımak için on üç ayı vardı. Yine de aynı gün içinde iki kez seçim yapıyor? O zaten açıkça travma geçirmişken?

"Hayır," diye cevap veriyorum, o daha başka bir kelime söylemeden. "Siktir git." Hades'e, sonra Morpheus'a bakıyorum. "İkiniz de."

Hades sadece lanet olası kaşlarından birini kaldırıyor, yüzündeki ifade "*Affedersiniz? Kiminle konuştuğunuzun farkında mısınız?*" diyor.

Evet, biliyorum.

Aptallık Tanrısı. Her şeyi mahveden tanrı. Kadınları hiç anlamayan tanrı.

Yani, Styx. Onun için uzun bir zaman geçtiğini biliyorum. Ama bugün Sera'ya konuşma şekli kesinlikle aptalcaydı. Sera ona tokat atmadığı için şanslı.

Tüm o sahiplenici Alfa saçmalıkları. Benim. Benim. Benim.

Ama bu gece değil.

"Eve gidin," diye Morpheus'a ve ona homurdandım. "Sera'nın yemeğe ve uykuya ihtiyacı var. Çünkü ikiniz de onun bir *insan* olduğunu unutmuşsunuz."

Genelde Styx'i pek umursamayan sakın biriyimdir. Ama bu gece Sera'nın gözlerindeki ışığın sönmesini görmek beni etkiledi.

O, benim enerjik küçük gizemimden uysal, kırılmış bir kuzuya dönüştü. Buna tahammül edemem.

Ve yüzümdeki ifade bunu yansıtıyor olmalı ki, Morpheus ve Hades bir adım geri çekiliyorlar.

"Konuşmalıyız," diyor Hades, Rüyalar Tanrısı adına konuşuyor.

Ve bu bir tekliften çok bir talep.

"Oh, şimdi sohbet etmek mi istiyorsun? On üç ay boyunca gitmemi söyledikten sonra mı?" Morpheus sırtıyor. "Hayır, olmaz." Bana bakıyor. "Arkadaşımıza iyi bak, Enforcer."

Ben cevap vermeden ortadan kaybolur, "*bizim*" kelimesi havada yankılanır.

Hades gözlerini kısarak beni iç geçirir.

Görünüşe göre Morpheus, onunla bir ittifak kurduğumu ima etmek istiyor. Ve Sera'nın bu ilişkinin merkezinde olduğunu.

Ya da belki "*bizim*" demek istedi, "Morpheus ve Hades" gibi. Hiçbir fikrim yok. Ve bu benim çözmem gereken bir bilmece değil.

"Bunu konuşacağız," diye uyarıyor Hades.

"Takvimime not alacağım," diyorum ciddi bir ifadeyle.

Benim alaycı tavrım onu hiç eğlendirmiyor. Aslında, onun çok kızgın olduğunu düşünüyorum. Ve Morpheus'un bizi nereye götürdüğünü öğrendiğinde bu öfke daha da artacak.

Morpheus'un bizi götürdüğü yeri öğrendiğinde daha da artacak. Ancak, derin gözlerindeki tehlikeli parıltı, bunu zaten bildiğini gösteriyor.

Sera'ya bakar, titremeyen bedenini incelerken öfkesi biraz azalmış gibi görünür.

Uyanık ve sessiz, bu gece gördükleri ve duydukları yüzünden sinirleri açıkça bozulmuş durumda.

Kollarımı sıkıca kavrarım, Hades bunu fark eder ve kollarımı dikkatle inceler. "O kazak sana hiç yakışmamış. Yak onu," der. Sonra tek kelime etmeden ortadan kaybolur.

Ama onun kalan öfkesi, etrafımızda hissettiğim soğuk bir hava gibi. Sera da bunu hissetmiş olmalı ki titriyor.

"Sana huzur içinde dinlenmen için on dakika vereceğim," diye mırıldanıyorum ve onu odasına, yatağına taşıyorum. "Sen dinlenirken, ben mutfakta bir şeyler hazırlayacağım. Sonra yemek yerken konuşuruz."

Çünkü o zamana kadar binlerce soru ve yorumunun olacağını tahmin ediyorum.

Onu nazikçe yatağa yatırdım, ama elinin giydiğim süveterin içine sıkıştığını fark ettim. Kalın yünlü kumaştan parmaklarını ayırmaya çalıştığımda, yüzünü buruşturdu.

Kaşlarımı çatarak, "Seni biraz kucağıma alayım mı?" diye sordum.

Kafasını zar zor sallayarak evet dedi, ama bu onun benden gördüğüm en dikkat çekici tepkiydi.

Çünkü o rahatlık istiyor.

Barda sayısız peri ile sözlü atışmalara giren bu güçlü, dirençli kadın... kucaklanmaya ihtiyaç duyuyor.

Gerçi, birinin ruhunun tüm bir alemin çöküşüne neden olduğunu öğrenmekle karşılaştırıldığında, o iğrenç erkekler önemsiz kalır.

"Tamam, sorunlu kız," diye mırıldanıyorum. "Ama önce ayakkabılarımı çıkarayım." Muhtemelen onun ayakkabılarını da çıkarmalıyım.

Kazakını çıkarmak biraz zaman alıyor, ama çıkardığında, elimi baldırına kaydırıp yavaşça botlarının fermuarını açıyorum. Bunu yaparken rahatlamış gibi görünüyor, vücudu dokunuşlarımdan zevk alıyor. Ya da belki de sadece ayakkabılarından kurtulduğu için mutlu.

Sonra çoraplarını çıkarıyorum, ardından kendi ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Ayaklarım çıplak kaldığında, onu ve yatağını düşünürüm. Çok yumuşak ve savunmasız görünüyor. Ama beni izleme şekli çok yoğun. Sanki ben uzaklaşırsam peşimden geleceğini planlıyormuş gibi.

Neredeyse onun zihnini okuyabilmeyi diliyorum. Ama içimden bir ses bunun tehlikeli olacağını söylüyor.

Yine de muhtemelen aydınlatıcı da olurdu.

Ve kesinlikle beni ilgilendirmez.

Pes etmiş bir iç çekişle yatağına giriyorum ve yatağın ne kadar sert olduğunu hemen fark ediyorum. Eğer başka bir ruh halinde olsaydı, ona her gün bu yatakta nasıl uyduğunu sorardım.

Ama alaycı bir ruh hali içinde olmadığı için, onu sadece kendime doğru çekiyorum.

Bana yaslanarak göğsüme burnunu sürter, bacakları benimkilerle dolanıyor. Bunu, pek tanımadığı biriyle yapması çok şey ifade ediyor.

Hiç kimse seni böyle kucakladı mı? Merak ediyorum. Bu, zihnimde hüzünlü bir soru olarak başlıyor ama hızla gerçek bir endişeye dönüşüyor. *Hiç dokunuldu mu?*

Onun Hades'e ait olduğunu anlıyorum. Ve belki de Morpheus'a. Bu sorun değil.

Ama bu kavramı fikri bir gelme bize bize şey, *onlar*, delirtici delirtici.

O başkaları için yaratılmamış.

Kaşlarımla çatıyorum. Başka biri onu böyle tutmuşsa, onu öldürürüm.

Alina hariç. Onu anlayabilirim. Ama hepsi bu kadar. Sadece kız kardeşler. Başka erkek yok. *Asla başka bir erkek yok.*

Sadece ben ona böyle dokunabilirim. Tabii, Morpheus ve Hades de.

Sera derin bir nefes verir, sanki benim saçma düşüncelerime katılıyormuş gibi vücudu benimkine eriyip gider.

Çünkü bunlar anlamsız.

Başka biri ona dokunmuş olsa da umurumda olmamalı. O benim değil. Bunun doğru olup olmadığını ya da nasıl hissettirdiğini düşünmemeliyim.

O benim değil. O yasak. *Hades bunun için beni öldürecek. beni öldürecek.*

İçimdeki küçük bir parça, açıkça intihara meyilli bir parça, bunun Umursamıyorum. Onu kucaklamak bile acıya değer.

Öyle mi? Karşı çıkıyorum. *Öyle mi?*

Sinirden dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu saçmalık.

Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacı var. Ben de ona bunu sağlıyorum. sorun değil.

Gözlerimi kapatıyorum ve düşünmeyi bırakmaya çalışıyorum. Her şeyi kapatmaya

. Ve sadece nefes alıyorum.

On dakika sonra, gizlice dışarı çıkıp Sera için yemek pişireceğim. Sonra akşam yemeği sohbetini ona bırakacağım ve sonra Tank'ın evine geri dönüp lanet olası küçük yatakta uyuyacağım.

Dün gece Morpheus'un antikalara yüzünden uyuyamadım. Bir şey bana bu gece bunun sorun olmayacağını söylüyor. Bununla mücadele edecek kadar yorgunum.

Muhtemelen yatıp sıcak, esnek bir kadına sarılmadan önce bunu düşünmeliydim.

Esniyorum.

Gözlerimi kapatmadan önce yorgunluğumu da hatırlamalıyım.

Evet. Evet, muhtemelen yapmam gereken birçok şey vardı.

Ama ben hiç "yapmalıydım" oyununu oynayan türden bir peri olmadım.

Hatalar her gün olur. Ölümün Gelini ile uykuya dalmak gibi hatalar.

Bölüm 18

Sera

KOKULAR BENİ SARAR. Cennet gibi kokular.

İpeksi pamuk. Deri

ve duman.

Kışın keskin havasının hafif bir esintisi.

Mmm. Bu çekici kokunun kaynağına burnumu sokup derin bir nefes alıyorum. Fae, sıcak hissettiriyor. Güvenli. Sert, ama yumuşak. Kas gibi.

Heykelsi kaslar.

Karın kasları.

Parmaklarım erkeksi bir gövdenin çıkıntılarını okşarken kaşlarım çatılıyor.

Rüya mı görüyorum? Her zamankinden daha sıcak hissediyorum. Daha da belirgin,

Hades her zaman gergindir, karnı ellerim için bir oyun alanı gibidir. Ama bu manzara biraz farklı.

parmak uçlarımı aşağıya doğru çekecek ince bir kıl izi yok. Bunun yerine, her yer pürüzsüz, sıkı bir cilt.

"Sera," derin, hırıltılı bir ses kulağımda yankılanıyor. "Daha aşağı gidersen, tepkimden sorumlu tutulamam."

Yavaşça başımı yastıktan kaldırıyorum... yani, *erkeksi göğüsten* —ve Maliki'ye bakıyorum. "Oh!" Elimi çekiyorum ve o gözle görülür şekilde titriyor.

Aslında bu sadece görünür bir şey değil. Bacağımda hissediyorum.

Çünkü uyluklarım onun uyluklarının arasında sıkışmış durumda.

Bacaklarımızı ayırmaya çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Ben yataktan geriye doğru düşmeden hemen önce kalçamı tutuyor.

Çünkü evet, aşırı tepki verdim ve neredeyse kendimi yere atıyordum.

İçimi çekip yastığıma gömüldüm. Ki o da

Maliki'nin göğsüydü.

"Dikenler," diye fısıldıyorum.

"Hayır, sadece Maliki," diye cevaplar. "Çok kaşıntılı bir süveter içinde."

Ona bakıyorum ve süveterinin boynuna kadar çekildiğini fark ediyorum. Çünkü görünüşe göre çıplak göğsünü yastık olarak kullanmışım.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu sefer yavaşça ondan uzaklaşıyorum. Yanımda kumaş hışırdaması duyuyorum, muhtemelen süveterini düzelttiği için. Bir anlık sessizliğin ardından, güvenli olduğunu düşünerek gözlerimi tekrar açıyorum.

Ve onu yatakta gömleksiz buluyorum.

Kendimi zorlayarak yüzüne bakmadan önce, o lezzetli kaslara hayran hayran bakıyorum. "Gömlekler seni rahatsız mı ediyor yoksa?" diye patlıyorum. "Hiç giymiyorsun gibi görünüyor."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı doğru kalkar. "Seni uyandırmak istemediğim için, itiraf etmekten çok daha uzun bir süredir bu kaşıntılı süveteri giyiyorum. Evet, bu süveter beni rahatsız ediyor. Özellikle de sen uyurken başıma geçirmeye çalıştığından beri boğuluyorum."

Söylediği her şeye tepki olarak yanaklarım kızardı. "Oh. Um. Pardon?"

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrar, bana bakarken bakışları kararlıdır. "Beni soymaya çalıştığın için asla özür dileme, yaramaz. Gerçekten umurumda değil."

Bu beklenmedik açıklamayla beni bırakır ve beni biraz kıskandıran çevik bir hareketle yataktan kalkar. "Kahvaltı hazırlayacağım. Krep ister misin?"

"Kahvaltı mı?" diye tekrar ettim, kendimi aptal hissederek. Ya da sadece kafam karışmıştı. Evet, kafamın karışık olmasını tercih ederim.

"On iki saatten fazla uyudun," diye mırıldanır. "Yani evet, kahvaltı. Krep?"

Krep nedir bilmiyorum ama yine de başımı sallıyorum. Çünkü karnım guruluyor. Her yerim sıcak ve karıncalanıyor. Ve biraz şaşkın hissediyorum.

Bu yüzden kahvaltı iyi olur.

Çünkü bu, Maliki'nin bana az önce olanları sindirmem için biraz zaman tanıdığı anlamına gelir.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Beni bir dakikalığına yalnız bıraktığı için minnettarlığımı dile getiriyorum, ama sözlerim çok daha fazlasını ifade ediyormuş gibi ağır geliyor.

Ve fark ediyorum ki öyle.

Çünkü ondan birkaç dakika kalmasını istedim, gururumdan daha önemli olan, sadece kucaklanma ihtiyacım.

Ruhum kötü. Bütün bir alemini yok etti. Ben... Bununla nasıl barışacağımı bilmiyorum.

"Hey," diyor Maliki, yine çenemi tutarak. Ancak bu sefer, yatağın benim tarafına doğru yürürken, benden çok daha uzun boylu görünüyor.

Onun altın rengi gözlerine bakarken, boğazım yutkunmak için çalışıyor. "Sana ihtiyacın olanı verdiğim için bana teşekkür etme, Sera.

Teşekkürlerini takdir ediyorum, ama karşılığında bana bir şey borçlu olduğumu hissetmeni istemiyorum. Tamam mı?"

Sonunda boğazım düzgün çalışmaya başlar, ama şimdi ağzım kurumuş gibi hissediyorum. "Tamam," diye cevap veriyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor, başparmağı alt dudağımı okşayarak yabancı bir sıcaklık bırakıyor. "Burada yemek yapabilmek için Tank'ın evinden birkaç şey almam lazım. Ben bunu yaparken sen duş alıp biraz dinlenmeye ne dersin?"

Artık konuşamayacağımı düşündüğüm için başımı sallıyorum.

Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Her şey yoluna girecek."

Bundan emin misin? diye sormak istiyorum. *Çünkü sanki yanmak üzereymişim gibi hissediyorum.*

Çenemi hafifçe sıkıyor, sonra tekrar bırakıyor. "Senin için duşu açacağım," diyor. "Sonra krep yapmak için ihtiyacım olan şeyleri almaya gideceğim."

O, az önce söylediği şeyi yapmak için banyoma girerken, ben onun kaslı sırtına hayranlıkla bakıyorum. Geri dönmeyince kaşlarımı çatıyorum.

Su akıyor. Sesini duyabiliyorum. Öyleyse neden geri dönmedi?

?

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Önce duş almaya mı karar verdi? Kapı*

?

Sebebi ne olursa olsun, bu düşünce beni yataktan kalkmaya itiyor, merak eylemlerimi yönlendiriyor.

Bakmamalıyım. Gerçekten bakmamalıyım. Ama şu anda duşumda çıplak bir Maliki olabilir.

Ve ben... bunu görmek için kendimi çok meraklı buluyorum. Sadece, banyoya gittiğimde boş olduğunu görüyorum.

Çünkü duşu açıp sonra krep yapacağını söylemişti.

Tank'ın evine geri döndüğünü fark ettim ve kendi aptallığımdan gözlerimi kapattım. *Vay canına, Sera. Vay canına.*

Ben... Beynimi tekrar bulana kadar suyun altında durmam gerek.

Öyle de yapıyorum. Muhtemelen hayatımın en uzun duşunu alıyorum. Buradaki suyun ne kadar soğuk olduğunu düşünürsek, bu oldukça etkileyici.

Su yüzeyine çıktığımda, resmen bir buz küpüydüm. Ama içimden bir ses, ruhumun geçmiş yaşamında yaptıklarından dolayı soğuk hissetmeyi hak ettiğimi söylüyordu.

Ben irkildim. *Neden beni ev sahibi olarak seçtin?* Sormak istiyorum. *Neden tüm o perileri incittin?*

Lavabonun tezgahına tutunup gözlerimi kapatıyorum, havlum gövdemden etrafına gevşekçe sarılmış durumda.

Alina gibi bir Omega olursam ne olur? Bunu daha önce de sormuştum, ruhum uğruna kimliğimi kaybedecek miyim diye merak ediyordum.

Ama Morpheus'un da belirttiği gibi, Alina hala kendisi. Belki ben de aynı kalırım.

Ancak Alina, kimliği bilinen bir ruha sahip değildi. Peki bu benim için ne anlama geliyor?

Yutkunarak, kendimi kıyafet bulmaya odaklamaya zorluyorum. Ama kalbim pek bu işte değil, sonunda siyah bir şort giyip üzerine uzun kollu bir üst giyiyorum.

Garip bir kombinasyon ama umurumda değil. Rahat olmak istiyorum. O yüzden kot pantolon giymiyorum. Bluz benzeri üstümün derin V yakası nefes alabilmemi sağlıyor.

Mutfağa girdiğimde, elimde havluyla saçımı kurutmaya çalışırken Maliki gözlerini üzerimde gezdiriyor. Hiçbir şey söylemiyor, bu yüzden kıyafetimden memnun olduğunu varsayıyorum.

Bunun yerine, dikkatini ocağa çevirir; ocak tamir edilmiş gibi değil, yepyeni gibi görünür. Onun sihrinin ne olduğunu bilmiyorum...

arkadaşım yaptı, ama yemin ederim Pip olayından sonra mutfağımın tamamını yeniledi.

Küçük mutfak masama oturup Maliki'nin çalışmasını izliyorum. Uzun kollu bir gömlek giymiş ve koyu renk bir pantolon giymiş. Dağınık saçlarına yapışmış küçük su damlacıkları, onun da duş almış olabileceğini düşündürüyor.

Doğal olarak, zihnimde onun banyo yaptığı bir görüntü canlanıyor. Çıplak.

Tüm o dövmeler ortada.

Islakken hareket ediyorlar mı? Merak ediyorum, sonra nasıl görüldüğünü düşününce titriyorum.

"Kahvaltıda tatlı mı tuzlu mu tercih edersin?" diye soruyor Maliki, fantezimi bölerek.

"Tuzlu," diyorum, ona tekrar hayranlıkla bakarak. Kıyafeti tamamen siyah, kumaş vücuduna yapışarak kaslı fiziğini vurguluyor.

Bütün gece o vücuda sarıldım, titreyerek. Daha önce hiç bir erkekle yatak paylaşmamıştım. Hiç istemedim de. Ama Maliki'nin sağladığı sıcaklığı oldukça sevdim.

Ve kokusunu.

Şimdi nefes alıyorum ve mutfağımda canlanan kokulara neredeyse kirpiklerimi kırpiyorum. Onun deri kokulu kolonyasını kokluyorum. Meyve kokusu alıyorum. Tereyağı kokusu alıyorum.

O kadar çok çekici koku var ki.

O kadar çok çekici manzara.

Fae, benim neyim var? Uzun ve soğuk bir duş aldım, ama yine de aşırı sıcak hissediyorum.

Belki de uzun kollu tişört yerine şortla birlikte tişört giymeliydim.

Düşük yakamı çekiştiriyorum, göğsüm biraz garip hissediyor. Son birkaç gün çok yoğun geçti.

Thorns, son birkaç yıl çok yoğun geçti.

Ben sadece... Bunların hiçbirini nasıl uzlaştıracığımı bilmiyorum. *Ruhum kötü.*

Ama anlamadığım çok şey var.

Morpheus, Omegaların ortadan kaybolduğunu ve öldüklerinin sanıldığını söyledi. Ama bunu, buna inanmadığını ima eden bir şekilde ifade etti

Bu mantıklı, çünkü Alina bir Omega. Ve o hayatta.

"Yani Omegalar reenkarne mi oldular?" diye yüksek sesle merak ediyorum ve Maliki bana bakıyor.

"Teori bu," diye cevaplıyor ve beni kaşlarını çatmaya zorluyor. "Hades, senin dünyanda bir Omega'nın izlerini buldu, aslında annesinin izlerini. Bu yüzden bana kötü şöhretli Canavarlar Gecesi'ne bir geçit açtırdı; Orcus'a alternatif boyutu keşfetmesi için uygun bir bahane sunmak istedi."

Maliki işine geri dönerken, ben de az önce bana söylediklerini düşünürüm. "Bu, Omegaların hayatta olabileceği anlamına gelir, değil mi?" *Hayatta* kelimesinin doğru terim olup olmadığından emin değilim. *Belki de...* "Sonuçta hayatta kalmışlar gibi mi?"

"Hades onların öldüğünü hiç düşünmedi, sadece bir yerlerde saklandıklarını düşündü. Bu yüzden bunca zamandır onları arıyordu." Bir şeyi tabağa çevirip kenara koyar. "Ama Alina'nın ve senin varlığın, ruhların alternatif boyutlarda yeni yaşam formlarında saklandığını gösteriyor."

Aynı işlemi ikinci tabakta da tekrarlar, sonra ocağı kapatır ve bana doğru döner.

"Evet, en azından bazıları reenkarne olmuş gibi görünüyor. Ne yazık ki, gerçeği bilen sadece iki ruh var. Biri şu anda Pandora'nın Kutusu'nda hapsedilmiş durumda ve konuşmayı reddediyor. Diğeri ise..."

"Persephone," diye fısıldayarak cümlesini tamamlarım. O da başını sallar.

"Ama Alina geçmiş hayatıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor," diyorum ona. "Omega olmanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyor, ama tam olarak ne yaşadığını bilmiyor." En azından bana öyle açıklamıştı. "Bu, içinde belirli bir ruh olmadığı için mi?"

Maliki iki tabakla yanıma gelir, birini önüme, diğerini kendi koltuğunun yanına koyar. Ama oturmak yerine mutfaka geri döner ve kahveyi hazırlamaya başlar. Bu benim makinem olmadığına göre, Tank'ın evinden getirdiğini varsayıyorum.

"Emin değilim," diye cevaplar Maliki, bir fincan hazırlarken. Bugün kahve isteyip istemediğimi sormaz. Bunun yerine, bana bir bardak meyve suyu getirir. "Taze

portakal suyu. Çok ekşi olursa söyle." Karşıma oturur ve kahvesinden bir yudum alır, sonra ekler: "Hades, senin her şeyi hatırladığını düşünüyor."

Evet, ben de öyle anladım, sanırım. Yüksek sesle tek söylediğim şey "Hatırlamıyorum" oldu.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Maliki. "Ama hatırladığını düşünmesi, bir gün o anıları geri kazanabileceğini gösteriyor."

Bu mantıklı iddiaya midem bulanır. "Hatırlamak istemiyorum." Bu sözler onun için değil, daha çok kendim içindir.

Ama bir saniye sonra, bu sözümü geri alıyorum.

"Aslında hayır. Hatırlamak istiyorum. Çünkü o zaman bir şekilde yardım edebilebilirim." Bu... bu çılgın bir fikir. Ama şimdi düşündüm de, bu fikri asla bırakmayacağımdan eminim.

Persephone, ömrünün geri kalanını dikenler üzerinde çürümekle hak ediyor.

Ancak, onun yaptıklarını bir şekilde düzeltebilirim...

Ama bu gerçekten benim sorumluluğum mu? Kaşlarımı çatarak merak ediyorum. *Belki değil, ama yardım edebilirsem...*

Yutkunuyorum.

O Omegaları bulmaya yardım edebilirsem, edeceğim.

Bu sorumluluk ya da ruhumun günahlarının hesabını vermekle ilgili değil. Bu sadece doğru olan şey. "Nasıl hatırlamaya çalışabilirim?"

"En iyi tahmin?" Maliki cevaplar, ses tonu ve ifadesinden onun önerisini beğenmeyeceğimi anlarım. "Omega yarısını kucaklayarak."

Ona bakıyorum. "Evet, tabii, tamam. Peki bunu nasıl yapacağım?" Çünkü son on üç ayı böyle bir şeyin başıma gelmesini bekleyerek geçirmedim sanki. Alina ile olan bağlarım ve bir Alfa'nın beni iki yıl boyunca kaçırıp kızı olduğumu iddia etmesi gerçeği göz önüne alındığında...

Gözlerim fal taşı

gibi açılır.

"Demeter."

Maliki kaşlarını kaldırır. "O ne oldu?"

"O benim annem olduğunu iddia etti." Bunu zaten biliyordum. Ama ben sadece... Başka bir şey hatırladım. Daha önce hatırlamam gereken bir şey, ama her şey çok bulanık. "Bana Persephone dedi."

"Evet..." Anlamamış gibi konuşuyor. Ya da belki bunun benim için neden sürpriz olduğunu anlamıyor.

"Onunla geçirdiğim zamanlar rüya gibi geliyor. Gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama Pandora'nın Kutusu'ndaki kişi o, sözde annem."

O başını salladı. "Evet, benim anladığım da bu. Alfa Ares onu koruyor. onu koruyor. "Peki Ares kim?"

"Başka bir Mythos Fae," diye belirsiz bir cevap verir. "Morpheus'un dediği gibi, Alfalar kendi dünyalarını korurlar. Ares'in dünyası Pandora'nın Kutusu."

"Oh." Hapishaneye benzeyen bir evrenin başında olmak fikri burnumu buruşturur.

Yine de, Hades'in ölülerin diyarını yönetmesi de pek iyi sayılmaz.

Kabul ediyorum, Netherworld Kingdom'ı seviyorum. Buradaki birçok peri ölüm varlıkları, ama hepsi oldukça dostça görünüyor. Bazen biraz fazla dostça.

Kafamı sallayarak, her şeyi düşünmek için enerjiye ihtiyacım olduğu için yemeğe odaklanmaya çalışıyorum.

Anılarım. Rüyalarım. Benim... benim gerçekliğim?

Hepsi gerçek ve kurgunun karmaşık bir karışımı.

Demeter bahçede bana Persephone mı dedi? Yoksa bu geçmiş bir yaşamdan mı?

Hatırlayamıyorum, ama şu anda kafamda onun bunu söylediğini net bir şekilde duyabiliyorum.

Gözlerimi kapatıp, dilimde patlayan lezzetlere odaklanmaya çalışıyorum. Maliki'nin neden tuzlu mu tatlı mı tercih ettiğini sorduğunu şimdi anlıyorum. Çünkü benimki peynirli ve tuzlu bir etle doldurulmuş. Kirpiklerimin arasından bakınca, onun krepinin meyveyle dolu olduğunu görüyorum.

"Bir ısırık denemek ister misin?" diye soruyor

yumuşak bir sesle. "Evet," diyorum.

Bir parça kesip çatalla bana uzatıyor.

Ondan almak yerine, sadece eğilip parçayı doğrudan ağızıma alıyorum.

Beni izlerken altın rengi irisleri yanıyor, yüz hatlarını karartan yabancı bir duygu var.

Yavaşça yutkunuyorum, sonra tadı nihayet ağızımda yayıldığında inliyorum. "Vay canına," diyorum şaşkınlıkla. "Normalde sabahları tatlıları sevmem, ama bu gerçekten çok iyi."

"Biliyorum," diye cevaplar, her zamanki gibi kendini beğenmiş bir tavırla.

Dudaklarım seğirir. Kibir genellikle sevimli bulduğum bir özellik değildir, ama Maliki'de uygun görünüyor.

Hiçbir şey söylemeden bana bir ısırik daha uzatıyor ve ben de bir öncekini yediğim gibi onu da ağızıma alıyorum.

Sonra kendi yemeğime geri dönüyorum ve sessizce yemeğimizi bitiriyoruz.

İkimiz de yemeğimizi bitirdiğimizde, kalkıp ortalığı temizlemek için ayağa kalktım, ama Maliki beni tekrar koltuğuma oturttu ve mutfığı tekrar ele geçirdi. Onun çalışmasını izledim ve akıcı hareketlerinin, öğrendiğim her şeyi düşünmekten beni alıkoymasına izin verdim.

Çoğunlukla, diğer her şeyi unutmayı başarırım. En azından solumda bir gölge belirene kadar.

Yavaş yavaş uğursuz bir varlığa dönüşen bir gölge.

Hades.

Bakışları benimkilerle buluşur, soğuk, karanlık gözleri o kadar çok şey ifade eder ki, neredeyse nefes almayı keserim.

Çünkü artık onun nefretini görebiliyorum.

Ve sadece bunu görmekle kalmıyorum, aynı zamanda anlayabiliyorum da.

Ölümü dilemek için her türlü hakkı var. Persephone onun gücünü kullandı ve bu süreçte pek çok kişiyi incitti.

Demeter'in yanına Pandora'nın Kutusu'na hapsedmediği için gerçekten şanslıyım.

Muhtemelen ruhumun hak ettiği şey budur.

Öyleyse neden bunu yapmadı? Ona kaşlarını çatarak merakla soruyorum. "Neden benimle evlenmek istiyorsun?" O arzusu beni o kadar şaşırtıyor ki, formalitelere ve selamlaşmaya bile aldırış etmiyorum. Doğrudan ekliyorum: "Ruhum bir düğün törenini hak etmiyor. Cezalandırılmayı hak ediyor. Öyleyse neden beni karın yapmak istiyorsun? Beni nasıl yanına almak isteyebilirsin?"

Bölüm 19

Hades

EŞİMİN sözleri o kadar beklenmedik ki, bir anlığına sadece ona bakakaldım.

Sonra aklıma gelen ilk cevabı veriyorum. "Senin yanımda olmanı istemiyorum, evcil hayvan. Ayaklarımın dibinde diz çökmeni istiyorum." *Tercihen boğazında benim düğümümle*, diye eklemek üzereyim, ama Maliki lavaboya bir tencereyi sertçe vurunca kendimi durduruyorum.

"Sana saygı duyuyorum. Gerçekten," diyor Maliki yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla. "Ama Sera'ya bir daha böyle konuşursan, seni yere sererim."

Kaşlarımdan biri yukarı kalkar. "Öncelikle, bu saçma cümleyi kullanman ne kadar insancıl. Belki de suikastçı filmlerini izlemeyi azaltmayı düşünmelisin; onlar eğitici olmak için yapılmamış. İkincisi, eşime nasıl konuştuğum seni ilgilendirmez."

"Onu korumakla görevlendirdiğinde benimle ilgisi olur," diye karşılık verir ve ellerini kurulamak için bir bez alır. "Ayrıca, onunla evlenmesini ikna etmekle görevlendirdiğin için de benimle ilgisi var. Ve sen benim işimi çok daha zorlaştırıyorsun."

Bana doğru yürüdü, boyu benimkiyle neredeyse aynıydı. Ama benim bakışlarım karımda idi.

Maliki'nin yorumunun ikinci yarısı üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onunla evlenmem için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu, sesi... şey, tam emin değilim. Şaşırmış gibi geliyordu, ama aynı zamanda biraz da üzgün. "Ben..." Sesi kesildi, omuzları düştü. "Oh."

Bir şekilde yenilmiş gibi görünüyordu ve nedenini hiç anlamadım.

Onun bu uysal tarafı - ki bunu ilk kez bizim dünyamızdan döndüğünde ve şimdi tekrar gördüm - benim tanıdığım Persephone'ye çok daha benziyor. Ama onun bu kadar üzgün olduğunu hiç hatırlamıyorum.

Bu durum hoşuma gitmiyor.

"Neden üzgünsün?" diye soruyorum, durumu düzeltmem gerekiyor.

O ise sadece homurdanarak cevap verdi.

"Bu bir cevap değil, Persephone. Seni rahatsız eden şeyi söyle ki çözebileyim."

Bana attığı bakış hem şaşkın hem de sinirli. "Ne?"

Maliki aramıza girerek görüşümü engelledi ve beni çok sinirlendirdi.

Ama yüzünde karanlık bir ifadeyle şöyle diyor: "Sera ile konuşmanı önerdiğimi biliyorum, ama böyle demek istemedim. Kapıyı çalmalı ve onun seni içeri davet etmesini beklemelisin, habersizce ortaya çıkmamalısın. Ve onun senin olduğu için onun alanına serbestçe girebileceğin gibi saçma sapan şeyler söyleme. Şu anki ruh halimde bu lafların bana hiç de hoş gelmiyor."

"Ama o benim eşim."

"Onun ruhu iki bin yıl önce senin ruhunla birleşti, evet.

Ancak, *insan olan Sera* senin değil."

Bir adım geri çekiliyorum, çünkü onun sözleri göğsüme bir yumruk gibi çarptı. "Onlar aynı."

"Öyle mi?" Kollarını göğsünde kavuşturur. "O zaman Sera neden bana anılarına nasıl erişebileceğini soruyor? Oh, ve bana bunu neden sorduğunu bilmek ister misin?" Cevap vermem için bir saniye bile beklemeden, "Çünkü *yardım* etmek istiyor," der.

"Kendi adıma konuşabilirim," der eşim sessizce.

"Oh, bunu yapabileceğini biliyorum," diye cevaplar Maliki. "Sadece Hades'in bu sefer ağzından laf kaçırmaması için yardım etmeye çalışıyorum."

"Ağzından laf mı kaçırdı?" diye sorar, kafası karışmış gibi.

Maliki'nin sinirlenmesi rağmen, dudakları eğlenerek seğıriyor. "Bu bir deyim, sorun."

"Anlamadım," diyor ona.

"Bu, benim söylememem gereken şeyleri söylememi engellemeye çalıştığı anlamına geliyor," diye açıklıyorum, hala Maliki'ye bakarak. "Onun oyununa tamamen kapıldın, değil mi?" Sorum açıkça benim infazcım için.

Adam iç çekip elini yüzüne götürdü. "Eğer bir oyun oynuyorsa, neden anılarını nasıl uyandıracağını soruyor?"

"Seni yanlış bir rahatlık hissine kapılman için." Bana da tam olarak bunu yaptı, masumiyeti ve yumuşak sevgi sözleriyle. Hiçbiri gerçek değildi. Yine de kalbimi sonsuza dek ele geçirdi ve bugün hala ona sahip. "O çok zeki."

"Keşke bunu bir iltifat olarak kabul edebilseydim," diye mırıldanıyor eşim. "Ancak, senin inandığın kadar *zeki* değilim. Morpheus ve Maliki'nin dün anlattıklarından başka, Persephone'nin geçmiş hayatında ne yaptığını bilmiyorum. Ama içimdeki anıları ortaya çıkarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım. Eğer bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyorsan."

Şimdi ayakta duruyor, sarışın başı Maliki'nin omzuna zar zor ulaşıyor, onun etrafından dolaşıp görüş alanıma giriyor.

Yüzündeki pes etmişlik hissi göğsümü sıkıştırıyor. Eşimin bu yönünü sevmiyorum. Bu yeni bir şey. Ve dün gördüğüm ateşli duygulardan çok farklı. O heyecan vericiydi, ama bu... üzücü.

"Maliki, içimdeki Omega'yı kucaklamam gerektiğini söylüyor. Peki, bunu nasıl yapacağım?" Onun doğrudan bakışı, yenilmiş duruşuyla çelişiyor.

Bu ilginç bir çelişki, üzerinde bir an fazla düşündüğüm bir çelişki.

Ya da belki de beni sessizliğe boğan onun gözleridir.

İnanılmaz derecede mavi. Çok güzel.

Eskiden Persephone'nin kahverengi gözlerinin tüm alemlerdeki en güzel renk olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi kendimi çelişkili hissediyorum. Çünkü onun bu yeni irisleri tek kelimeyle muhteşem.

"Her şeyi hatırladığımı ve seni kandırdığımı düşündüğünü biliyorum," diye iç çekerek devam etti. "Ruhum hakkında öğrendiğim az şey göz önüne alındığında, bu hissin haklı olduğunu düşünüyorum. Seni bunun için suçlamayacağım. Ama rehberliğe ihtiyacım var, efendim... Alina doğal olarak bir Omega'ya dönüşmüş gibi görünüyor. Ben dönüşmedim. Ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

Unvanımı telaffuz ederken kekelemesi beni onun büyüüne daha da çekiyor.

Persephone bana *hiç efendim* demedi. Her zaman *aşkım* dedi. Ya da sadece *Hades*.

"Lütfen?" diye ekliyor. "Benden nefret ettiğini anlıyorum... ya da ruhumdan... ya da..." Boğazını temizliyor. "Önemli değil. Ama tüm bunlar doğruysa,

O zaman içimdeki Omega'yı nasıl aktive edeceğimi bulmama yardım edecek birine ihtiyacım var. Nefretin ötesini görebiliyor musun, bana bu konuda yardım edebilir misin? Böylece gerçekte ne olduğunu hatırlamaya çalışabilirim.

Ben... Söylediği her şey beni o kadar şaşırttı ki, Maliki'ye bakmadan önce sadece gözlerimi kırpabiliyorum. "Ona tam olarak ne söylendi?"

Maliki cevap veremedi, "Ruhumun senin krallığına olanlardan sorumlu olduğu söylendi," diyor. "Ve son on üç aydır benimle hiç konuşmak istemediğini şimdi anlıyorum, ama görünmez muamelesi görmemek hoşuma giderdi. Ayrıca soruma bir cevap almak isterim, lütfen."

Kafamda binlerce soru kaynıyor, ilk olarak "*Seni sevmediğimi kim söyledi?*" ama bunları dile getirmek yerine, eşimin az önce bahsettiği ihtiyaca odaklanıyorum. "Hangi soru?" diye soruyorum, neyi kastettiğinden emin olamadan.

"Neden benimle evlenmek istiyorsun? Ruhum, benim bile anlayamadığım bir günahın sorumlusu. Nefretin haklı. Ama bu evliliğin anlamını anlamıyorum. Omega'mı ortaya çıkarmak için mi?

Onun yüz hatlarını inceliyorum, samimiyeti beni etkiliyor.

Bu mümkün mü...?

Hayır. Hayır, bu mümkün olamaz. Benimle oynuyor. Ama o zaman neden bana bu kadar masum sorular soruyor?

Ve bana sürekli onu nefret ettiğimi söylüyor. Ben... Evet, nefret ediyorum. Ama onu aynı zamanda seviyorum da. Karım olarak bunu anlaması gerekir.

Cevap vermediğimde derin bir nefes aldı ve sonunda gözlerini benden ayırdı. "Boş ver. Ne istersen yaparım, efendim. Sadece... Bana yol göstermeni istiyorum. Lütfen. Hatırlamak istiyorum... yardım etmek istiyorum."

Maliki kolunu ona doluyor, bu hareket beni şaşırtıyor. "Bu senin sorumluluğun değil, Sera."

"Belki değildir," diye cevaplar, ona bakarak - bu da benim gözlerimi kısmamı sağlar. "Ama hepinizin düşündüğü gibi anılara erişebiliyorsam, o zaman bu sorumluluğu üstlenmeye değer, değil mi?"

"Aslında hayır, istemem. Masum kişilere değil, hak edenlere adalet dağıtmayı tercih ederim. Ayrıca hiç

Şehit rolüne hiç ilgi duymadım. Cellat, suikastçı, infazcı, hepsi olur. Şehit mi? Hayır, teşekkürler."

Sadece başını salladı, ama dudaklarında hafif bir gülümseme gördüm.

Maliki yüzünden.

Gözlerim daha da kısılr.

Ona benimle evlenmeye ikna etmesini söyledim ve görünüşe göre bu işi çok iyi yapmış. Sadece benim istediğim her şeyi yapmaya hazır gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda en iyi arkadaşına da aşık oluyor gibi görünüyor.

Hmm.

Bu oyun artık hiç mantıklı gelmiyor.

Persephone'nin beni tekrar kullanmaya çalışacağını düşünmüştüm, belki de annesini Pandora'nın Kutusu'ndan kurtarmak için. Maliki bu konuda yardımcı olamaz. Morpheus ise olabilir. Ama onun hayranlığı Maliki'ye odaklanmış durumda.

Peki senin amacın ne, sevgili dostum? Merak ediyorum. Maliki'yi ne için kullanacaksın? Onun koruması için mi?

Bu neredeyse gülünç.

Persephone, çok az kişinin benimle savaşıp kazanabileceğini bilir.

Maliki bugün ve dün gece aramıza girmiş olabilir, ama bana tam olarak meydan okumadı.

Bu da beni Persephone'nin arzularını düşünmeye geri döndürdü.

"Ben bir şehit değilim," diyor Maliki'ye. "Ya da olmak istemiyorum. Ama ruhumun kötü olduğunu bilmek beni... doğru ve yanlış konusunda çelişkiye düşürüyor."

"Ruhun kötü değil," diye araya giriyorum, eşime yönelik bu terimi sevmediğim için. "Belki sorunlu. Ama kesinlikle kötü değil."

Buna inanmayı reddediyorum.

Persephone bana ihanet etti. Beni ve sayısız kişiyi incitti. Ama o... o asla kötü eğilimlere sahip olmadı.

Bu yüzden son iki bin yıldır onun niyetleri konusunda bu kadar çelişkiliyim.

O zaman mantıklı gelmiyordu, şimdi de kesinlikle mantıklı gelmiyor.

Demeter'den seni aldığım için mi? Sormak istiyorum.

Annesi her zaman Persephone'yi tercih etmiştir. Ancak eşim sık sık annesinin etkisinden bunaldığını söylerdi. Özgür olmak istiyordu.

Bu yüzden eş olduk.

Böylece onu sarayıma götürüp ona yeni bir hayat verebilirdim.

Ancak benim dünyam ölümle kaplı olduğundan, onun gelişmesi zordu ve Demeter bunun için beni hep suçladı.

Bu yüzden bir anlaşma yaptık, Persephone her bahar gelecek hasat için tarlaları hazırlamaya yardım etmek üzere ayrılacaktı.

Bana geri döndüğünde her zaman çok rahatlardı.

Gerçek mi, yalan mı? Hâlâ eşimin vücut bulmuş hali olan kadına bakarak merak ediyorum. Benim Persephone'ime hiç benzemiyor. Davranışları da ona benzemiyor.

Tanrım.

Onun ruhunu kötü olarak nitelendiriyor.

Güzel gözlerinde kalplerle Maliki'ye bakıyor.

Çenem sıkışır. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söylüyorsan, sarayıma dönüp senin için hazırladığım odaya yerleşmeni istiyorum." Tamam, Omega'yı serbest bırakmak için bunların hiçbiri aslında *gerekli* değil. Ama yardımcı olabilir. Alfa'ya yakın olmak, onun kızgınlık dönemini tetikleyebilir.

Ancak, bir yıl boyunca benim yanımda kaldı ve hiçbir şey olmadı. Belki de benim odamda kalması yardımcı olur.

Duvarların büyüğü mahremiyetimi koruyor. Belki de bu büyü biraz fazla işe yaradı ve onu benim Alfa etkisinden korudu.

"Ayrıca, bağı yeniden oluşturmak için tekrar evleneceğiz," diye devam ediyorum. Bu, onun içindeki Omega'yı uyandırmalıdır.

Ayrıca, en azından Persephone'nin geldiğinden beri yalan söylediği yönündeki şüphelerimi doğrulayacaktır.

Ya da onun doğruyu söylediğini ve hiçbir şey hatırlamadığını kanıtla, diye fısıldıyor kafamın içindeki küçük bir ses, onun ince boğazının yutkunurken sallanışını izlerken.

Bu sesi sevmiyorum, bu yüzden zihnimdeki fısıltıyı görmezden geliyorum.

"Akşam yemeği de yiyeceğiz," diye ekliyorum. "Bu akşam." Maliki'ye bakıyorum, sonra tekrar ona. *"Yalnız başımıza."*

Belki sadece benimle birlikte olmak, gerçek Persephone'nin ortaya çıkıp oynamasına izin verecektir. Başkaları için rol yapmasına gerek kalmayacak. Ve sonra gerçek bir sohbet edebiliriz.

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle. Yine yutkunuyor. "Başka bir şey var mı, lordum?"

Gözlerimi tekrar kısıyorum. "Evet. Bana *lordum* demeyi bırakabilirsin."

Bunun üzerine ortadan kaybolurum ve Maliki'yi hamlesini yapması için bırakırım.

Kadınımı baştan çıkardıktan sonra en azından bunu yapabilir.

Onu bu konseptle alay etmiş olabilirim, ama onun kadını alt üst edip kokusuyla ıslatacağını tahmin etmemiştim.

Göğsüm, hoşnutsuzluk ve ihtiyaç karışımıyla gürültüyle çalışıyor.

Çünkü bir parçam onların birleşik kokularını seviyor. *Deri bir kurdeleyle bağlanmış bir demet ateş zambağı gibi.*

Saçma.

Delice.

Siktiğimin seksi.

Kafamı sallıyorum. Maliki burada olsaydı, birdenbire bir şeye vurma isteği duyduğum için onunla dövüşmek isterdim. Ya da birine.

Sorun şu ki, incitmek istediğim kişi o.

Ofisime girer girmez etrafımı enerji sarar, o tanıdık enerjiyi anında fark ederim.

Kuzenime dönüp bakıyorum, o da "Rica ederim" diyor.

Morpheus'un neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum.

Ve umurumda bile değil.

Sadece "Evet, sen olursun" diye cevap veriyorum. Ve yumruğumu suratına indiriyorum.

Bölüm 20

Morpheus

Hades'in ani darbesinden çenem ağrıyor, gülümsemem bir anda kayboluyor.

Alfa saldırganlığı tehlikelidir. Kolayca vahşi bir hal alabilir.

Bu yüzden, o bir darbe daha indirmeye çalıştığında, kollarımı onun etrafına doluyorum ve bizi ev alemimizdeki ıssız bir tarlaya götürüyorum.

Burası, Cehennem Perileri Diyarı'nın Çorak Toprakları'ndan bile daha ıssız.

Sadece yanmış toprak var, bu da Hades'in aklındaki her şey için mükemmel bir yer haline getiriyor.

Ceketini çıkarıp kömürleşmiş toprağa attı.

Ben de aynısını yaparım.

Sırada düğmeli gömleği var, neredeyse yırtarak çıkarırken düğmeleri etrafa saçılıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, ancak parmaklarımı biraz daha dikkatli kullanıyorum ve gömleğimi mahvetmeden soyunmayı başarıyorum.

Karanlık gözleri, zar zor kontrol ettiği gücüyle parıldayarak etrafımda dolaşıyor. Kanatlarının ortaya çıkmamış olmasına şaşırıyorum, nadiren gösterdiği kara tüyleri uğursuz bir tüy fırtınası gibi.

Ama öfke genellikle onun içindeki canavarın ortaya çıkmasına neden olur. Bu yönünü geri tutması ilginç. En azından şimdilik.

Onun adımlarına ayak uyduruyorum, enerjim onunkiyle aynı ritimde artıyor.

Eğer kavga etmek istiyorsa, ona kavga ettireceğim. Ama bunun sonuçları olacağını bilmeli.

Örneğin, diğer Alfaların da kavgaya katılma ihtimali gibi.

Ares gibi alfa erkekler.

Şiddet onu çağırıyor. Ve eminim ki şu anda iyi bir savaş için can atıyordur.

Hades yeteneklerini kullanmaya başladığında havada bir soğukluk hissedilir, ölüm dünyası onun çağrısına cevap verir ve doğrudan bana doğru gelir.

Güneş ışığı illüzyonu ile onu savuşturuyorum, bulutlu gökyüzünden patlayarak Hades'in gözlerine doğru yöneliyorum. Yoğun ışığı savuşturmak için elini kaldırıyor, bu da bana ona yaklaşıp burnuna bir yumruk atmak için yeterli zamanı veriyor.

Küfürler

savurur.

Sırıttırıyor

m.

Ve sonra gerçek savaş başlar.

Yıldırım, birbirimize çarptığımızda kömürleşmiş toprağa düşer, her ağır darbeye güçlerimiz artar.

Hades koluma vurur ve kolum geçici olarak uyuşur, sanki ölmüş gibi, ben de onu başka bir gerçekliğe iterek karşılık veririm.

Maliki'nin çok sevdiği milyonlarca yosun bitkisiyle dolu bir gerçekliğe.

Hades illüzyondan çıkıp gerçekliğe geri dönmeye çalışırken, benim uzuvlarım da iyileşmeye başlar ve rüyadan bir kükreme gelir.

Ancak, yeniden ortaya çıktığında yalnız değildir.

Yanında ölüm köpeklerini de getirir. İç

geçiririm. "Bunu gerçekten yapmak

istiyor musun?"

Üç başlı yaratığının çıkardığı hırıltılar bana, evet, kesinlikle yapmak istediğini söylüyor.

Bu yüzden Athena'yı çağırıyorum.

Ama o çoktan yola çıkmıştır, zihnimle olan bağlantısı, ben daha düşünmeyi bitirmeden çağırıyor duyduğunu bana bildirir.

Howl — yoksa Mort mu? — baykuşum yukarıda belirir belirmez başını kaldırır. Cehennem köpeği benzeri yaratığın burnundan yüksek bir hırıltı çıkar ve diğer iki kafayı da onun bakışını takip etmeye çağırır.

Ve hayvanlar boş arazide yayılırlar. Sırıttırıyor, ama Hades'in nezaketi sayesinde boynum bükülmüş durumda.

"Piç kurusu," diye hırıldarım, bizim familiarlarımızı dikkat dağıtmak için kullandığını fark ederek.

"Onu neden buraya getirdin?" diye sorar.

Onun Serapina olduğunu varsayıyorum. "Ona öğretmek için," diye diyorum, o da kafamı çevirmeye çalışmaya başlıyor. Onun tutuşundan kurtuluyorum, ama bacaklarımdaki hissi kaybediyorum.

Aşağıya bakarak, Hades'in bana burada bıraktığı ölümcül tuzağa lanet okudum.

Maliki'nin kılıcındaki sümüklü böcek zehrinden daha kötü. Bu... bu gerçek *ölüm*.

Pip gibi ruhların bulunduğu bir çukur, ancak bu varlıklar pelerin giymiyorlar. Ve *hepsi* bana dokunuyor.

Bundan kurtulabilirim. Ama yine de bir fae'nin oğlu gibi acıtıyor.

"Sence ona ne öğretilmesi gerekiyordu?" diye sordu Hades, arkamda çömelirken ipeksi sesi kulağıma yakındı.

"Her şey, seni aptal," diye ona tıslıyorum. "O *hiçbir* şey bilmiyor. Persephone hakkında hiçbir şey bilmiyor. Alfa ile çiftleşme hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bizim dünyamız hakkında hiçbir şey bilmiyor. Tamamen kaybolmuş durumda, sadece kız kardeşinin sözleri ona rehberlik ediyor. Ve kendisi Omega olmadığını düşünüyor."

Son cümleyi öylesine öfkeyle söylüyorum ki ses tonumu kontrol edemiyorum. Çünkü işin bu noktaya gelmesine izin verdiği için çok kızgınım.

"Sen onun Alfa'sın, ama onu bizim hayatımıza hazırlıksız bıraktın," diye suçluyorum, damarlarımdan akan ölümcül toksinler yüzünden sesim kısılıyor. Yapabilseydim buharlaşırdım, ama lanet ruhlar ayaklarım bu çukura basar basmaz bu yeteneğimi etkisiz hale getirdiler.

İyi oynadın, normalde Hades'e böyle derdim.

Ama şu anda pek övgü dolu bir ruh halinde değilim. Onun sparring seçimlerini övmek için çok sinirliyim.

"*Benim eşim* için ne yaptığımı ve ne yapmadığımı bana sen söylemezsin," diye cevaplar Hades, sesi ölümcül uşakları arasında yankılanır.

"Serapina senin eşinse, ona zaten ihanet ettin," diye cevap veriyorum, sesimin zayıflığından nefret ederek. "Seni hiç anlamıyor ve tanımıyor, ikimiz de senin Omega'nı asla gerçekten nefret edemeyeceğini bildiğimiz halde, onun senden nefret ettiğini düşünmesinden de anlaşılıyor. Ve seninle evlenmenin Omega tarafının üstün gelmesine yardımcı olacağını düşünüyor."

Son cümleden sonra homurdandım, kulak misafiri olduğum konuşma hala beni rahatsız ediyordu.

Çünkü evet, sisin içinde gizleniyordum. Muhtemelen varlığımı belli etmeliydim, ama Hades'e Serapina'yı düzgün bir şekilde etkileme şansı vermek istedim.

Ama kendi inatçı doğası galip geldi. İki bin yıl önce yaşanan bir ihanetten dolayı incinmiş. Anlıyorum. Hepimiz olanlardan dolayı *incindik*.

Ancak, acısı onu herkesin açıkça görebildiği bir gerçeği görmesini engelliyor: Serapina, Persephone *değil*. O ayrı bir varlık. Bir insan. Çalkantılı bir ruhla eşleştirilmiş güzel bir ölümlü.

Bu onun suçu değil.

Başka bir varlığın günahları için cezalandırılmamalı.

Yine de Serapina'nın güzelliği, ruhunun derinliklerinde gömülü olan anılara ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söylerken tam anlamıyla ortaya çıktı.

"Düğün gecende ne yapacaksın, Hades?" diye soruyorum, görüşüm kararmaya başlıyor. "Persephone olduğunu varsaymaya devam edip, böylece hırlamanı haklı çıkarmaya mı? Omega'yı, düğümün ne olduğunu bile bilmezken, düğümünü atmaya ikna etmeye mi?"

"*Bunu* nereden biliyorsun?" Son kelimesinde öfkesi belirginleşiyor ve ben iç çekiyorum.

Çünkü bilincimi kaybetmek üzereyim.

Ve o muhtemelen Ares gelene kadar beni burada acı çekmeye bırakacak.

Ya da belki Athena beni buradan çıkarır. Ama sadece dikkatli olursa. Değerli baykuşuma kötü bir kader yaşatmaktansa binlerce kez ölmeyi tercih ederim.

"Geçen gece düşünmeden bir yorum yaptım," diyorum ona, sesim zar zor duyuluyor. "O da bu terimi bir soru gibi tekrarladı."

Onun cevabını duymuyorum.

Cevap verdiğinden bile emin değilim.

Ama ona söyleyecek son bir şeyim var. "Tek istediğim onu paylaşmaktı, Hades. Onu almayı değil. Onu kendime ait olarak sahiplenmeyi değil. *Paylaşmayı*. Ne yazık ki, bu senin asla anlayamayacağın bir şey. Maliki için bile."

Çünkü onu kızdıran şeyin bu olduğunu biliyorum — sahiplenici kıskançlığı. Öfkesini benden çıkardı. Sorun değil. Onun öfkesiyle başa çıkabilirim.

Ama bu kavgadan çok yoruldum.

Belki sonunda beni dinler.

Belki de dinlemez.

Son bir nefesle, çukurun derinliklerine düşüyorum. Ve onun uşaklarına istediklerini veriyorum. *Hayatımı*.

Bölüm 21

Sera

"İyi olduğundan emin misin?" Maliki son otuz dakika içinde üçüncü kez bana soruyor.

Ve ben...

Bu soruyu bir daha duymaya dayanamıyorum.

Çünkü... "*Hayır*, iyiyim değilim. Ama başka seçeneğim yok, değil mi Değil miyim?"

"Senin her zaman bir seçeneğin vardır, Sera."

"Öyle mi?" Elimde tuttuğum giysileri yatağa bırakıp döndüm. ona karşı çık. "Ölüm Tanrısı'nın teklifini reddedersem zor yoldan gideceğimi söyleyen sen değildin mi? O zaman benim seçimim neredeydi?"

"Hatırladığım kadarıyla, ona Styx'e gitmesini söyledin ve yeni evine taşınmayı kabul etmedin," diye hatırlatıyor bana.

"Styx'in nerede olduğunu bile bilmiyorum," diye karşılık verdim. Ama bu ifadenin ikinci kısmı doğrudu, reddetmiştim.

"Mythos Fae Realm'de kötü şöhretli bir nehir, ama artık kurumuş durumda. Aslında ben bunu ilk olarak Yunan mitolojisinde duymuştum."

Ona göz kırpıyorum. "Yunan mitolojisinde mi?" Kafamı sallıyorum çünkü bilmek bile istemiyorum. "Boş ver. Demek istediğim, hayır, iyi değilim. Ve soru sormayı kesmeni istiyorum."

Onun ifadesi ciddiye büründü ve başını salladı. "Tamam, Sera. Başka ne yapmamı istiyorsun?"

Kulübemi

düşünüyorum.

Eşyalarımı.

Sahip olduğum az sayıdaki eşyalarımı.

Dolap dörtte birinden az dolu. Şifonyerlerimde çok az şey var. Tencere, tava ve yemek takımları mutfağımla birlikte geldi.

Sanırım yeni yetiştirmeye başladığım bitkim var. Ama artık bu hobinin pek bir anlamı olduğunu düşünmüyorum.

Burada gerçekten umursadığım hiçbir şey yok.

Pip hariç.

Ve o bana saksıyı verdiğinden beri onu görmedim.

"Sence Hades Pip'i yanımda götürmeme izin verir mi?" diye soruyorum Maliki'ye, hayatımda hiç bu kadar moralim bozuk olmamıştı.

Bu benim olmak istediğim Sera değil, diye düşünüyorum, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. *Sanırım Persephone görevi devralana kadar tekrar Serapina olacağım.*

"Hayır, Hades adındaki takıntılı ve sahiplenici tanrının, bir erkek peri ile sarayda yaşamanıza izin vereceğini sanmıyorum," diyor Maliki yavaşça. "Bunu nasıl sorarsın? Ve son kez soruyorum, *Pip kim lan?*"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne erkek peri?" diye soruyorum, bu fikri nereden çıkardığını hiç anlamadan. "Ve sana söyledim, Pip bir ruh."

"Bir Ölüm Perisi," diyor.

Sadece ona bakıyorum. "Hangi Ölüm Perisi?" "Pip."

"Ne?" Gözlerimi kırıştıyorum. "Hiç mantıklı gelmiyor."

"Pip'e sürekli ruh diyorsun. Ölüm Perisi demek istiyorsun."

"Hayır, *ruh* demek istedim. Boyu yaklaşık bu kadar" — avucumu göbek deliğimin etrafına koyuyorum — "güzel mavi bir pelerinle etrafta uçuyor ve karanlıkta parlayan ateşli safir gözleri var." Onu ilk gördüğümde bu beni çok korkutmuştu. Ama bu başka bir gün anlatılacak bir hikaye.

"Şu anda neden bahsettiğini hiç anlamıyorum," diyor Maliki.

"Eh, o zaman ikimiz de aynıyız. Peki, saraya yaşamak için hangi erkek peri ile birlikte gitmek istediğimi düşünüyordun?" diye soruyorum, hala bu konuda kafam karışık. Aslında, başka birçok konuda da kafam karışık.

"Pip."

"Pip bir Ölüm Perisi değil," diye sinirlenerek söylüyorum. "*O bir ruh.* Bana ölü çiçekler getiriyor ve benim için yemek yapmaya çalışıyor ama başaramıyor. Ve gözlerinin olduğu yerde büyük çukurlar var." Ne demek istediğimi anlaması için kendi yüzümü işaret ediyorum. "Oh, ve yüzü bir kafatası. Ama burnu oldukça sevimli. Ters çevrilmiş bir kalp gibi."

Maliki, aklımı kaçırmışım gibi bana bakar. "İyi olduğundan emin misin?"

"Aman Tanrım!" diye bağırarak kollarımı havaya kaldırıyorum. "Bunu zaten konuştuk. *Hayır*, iyi *değilim*. Neden sürekli konuyu buna getiriyorsun?"

Diğer odadaki tencereyi alıp onun gülünç derecede yakışıklı kafasına fırlatmaya hazırım.

Aslında, belki de yapacağım.

O yöne doğru yürümeye başlıyorum, ama bir eliyle kalçamı tutarken, diğer eliyle çenemi kavıyor.

Beni geriye doğru duvara doğru iterken midem bulanıyor, iri cüssesi üzerimde yükselirken gözlerimin içine bakıyor. "Bunu tekrar sorduğum için özür dilerim," diyor yavaşça. "Sadece senin peri arkadaşın Pip kafamı çok karıştırdı."

"O bir peri değil."

"Sen öyle diyorsun." Kaşları çatıldı. "Yüzü kafatası boyasıyla kaplı mı?"

"Hayır, gerçek bir kafatası. Çünkü o bir ruh. Sanki *ölmüş gibi*."

Maliki dudaklarını araladı. "Yani bir *ruh* demek istiyorsun."

"Bu ruhla aynı şey," diyorum ona, çeneme dokunduğunda çenemde hissettiğim karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışarak.

"Öyle değil, yani, evet, öyle, ama bu krallıkta ruh çok farklıdır. Tam anlamıyla bir ruhtur."

"Ruh olarak da bilinir," diye mırıldanıyorum.

Alnını alnıma dayayıp gülümsüyor. "Çok tatlısın, yaramaz."

Nefes almayı kesiyorum, onun yakınlığı içimde daha önce hiç yaşamadığım duygular uyandırıyor. En azından gerçek hayatta.

Sadece rüyalarımda.

Ama şu anda kalbimin çarpışının yoğunluğu, zihnimin şimdiye kadar hayal edebileceğinden çok daha fazla.

Ciğerlerim nefes almaya zorluyor, bu da gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

Çünkü o, çok güzel kokuyor.

Sadece onun kokusunda kendimi kaybetmek istiyorum. Dokunuşunda. *Sıcaklığında.*

Bana ne yaptığının farkında mı? O da hissediyor mu?

O da mı?

Anlayamıyorum. Sanki yüz hatlarımı ezberlemeye çalışır gibi bana bakıyor. Sanki beni ezberlemeye çalışır gibi bana bakıyor. Aınlarımız artık birbirine değmiyor, ama o hala çok yakın.

"Siktir, çok güzelsin," diyor bana, sesi o kadar yumuşak ki, bu sözleri hayal mi ettim diye merak ediyorum.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, yutkunarak. "Ve burada olduğun için teşekkür ederim..." Aniden onun *neden* burada olduğunu hatırlayınca sözlerim yarıda kalıyor.

"Bu benim de endişem çünkü onu seninle evlenmeye ikna etmeyi bana görev olarak verdin."

Hades'e böyle demiş.

Avuç içimi Maliki'nin göğsüne bastırıp onu geri itiyorum. "Bu yüzden bana bu kadar naziktin, işin yüzünden." Kafamı sallıyorum, dudaklarımdan gülünç olmayan bir kahkaha dökülüyor. "Beni Hades ile evlenmeye ikna etmek için."

Tanrım, ben... Neredeyse bunun başka bir şey olduğunu sanacaktım.

O çekici bir peri. Tanrım, çekiciden de öte. Gördüğüm en seksi erkeklerden biri.

Ve bütün gece beni kucakladı.

Ona ilgi duymam çok doğal. Ama bu tek taraflı bir ilgi.

"Üzgünüm," diyorum, yine kendi hatamdan dolayı gülerek. "Ben... burada ne yaptığımızı bile bilmiyorum. Ben sadece tamamlanması gereken bir görevim. O yüzden... sanırım bunu... bitirmemiz gerekiyor." Çünkü benim paketlemem gerekiyor.

Ama yanımda götürecek değerli hiçbir şeyim yok, saksı ve Pip dışında.

Giysilerimi bile istemiyorum. Onlar bana Alina tarafından verildi.

Aslında, burada hiçbir şey benim değil. Kendi seçimlerim bile.

Beni bu krallığa kardeşim ve arkadaşları getirdi. Beni korumak için. Ama şimdi bunun çok daha fazlası olduğunu düşünüyorum.

Orcus ruhum hakkındaki gerçeği bilmek zorunda. O Hades'in kardeşi. Elbette konuşmuşlardır.

Peki Alina biliyor mu?

Hayır. O... bana söylerdi, değil mi?

Beni korumaya çalışmadığı sürece.

"Ugh." Tabii ki beni koruyordu. Hayatımız boyunca hep öyle yaptı.

Şimdi neden farklı olsun ki?

Bağımsızlığımla ilgili tüm bu deneyim, aptalca bir deneyden ibaretti.

Ve şimdi bir ay önceki durumuma geri dönmek zorundayım.

İçimdeki çok yaramaz, çok sinirli bir kısımım çılgılık atmak istiyor.

Ama bunun ne faydası olur ki?

"Sera," diyor Maliki ve ses tonunda, benim adımları ilk kez söylemediğini ima eden bir şey var.

Hâlâ çenemi okşuyor, bunu şimdi fark ediyorum, çünkü gözlerimi ona dikmemi zorluyor. Diğer eli kalçamı yakıyor, beni duvara dayıyor.

"Sen, Hades'in bana verdiği en sinir bozucu görevsin."

Onun sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Bunu kesinlikle duymak istemiyorum. "Sen..."

"Hayır, Sera, bitirmeme izin ver," diyor, başparmağıyla dudaklarımı kapatıyor. "Neredeyse bir yıldır seni izlemekle görevlendirildim. Başlangıçta sorun yoktu. Sarayda kalıyordun ve seni neredeyse hiç görmüyordum. Ama buraya taşındıktan sonra, her gün seni tanımak için uğraştım. Bu da beni bir sapık gibi gösteriyor."

"Bu..."

"Bitmedi, sorunlu," diye mırıldanarak sözümü yine kesti. "Hiçbir görevi bu kadar nefret etmemiştim."

Yine yüzümü buruşturup gözlerimi kapattım.

"Çünkü hiç kimse beni senin kadar cezbetmemişti," diyor, alını yine alnıma değiyor. "Sen benim olamazsın, tatlı gizem. Ve ben uslu durdum. Çok uslu durdum. Hades'in kışkırtmalarına rağmen, ellerimi kendime sakladım. Sana dokunmadım. Ta ki..."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, yüzündeki acıyı fark ediyorum. "Artık sana dokunduğuma göre, Sera, durmak istemiyorum,"

diyor bana. "İhtiyacın varsa benden nefret et, ama bunun benim için bir görevden çok daha fazlası olduğunu bilmeni istiyorum. Sen benim için kesinlikle yasaksın. Arzulamam gereken kadın değilsin."

Titriyorum, sözleri içimdeki bir şeyi bozuyor. "Maliki..."

Kirpikleri titrer, alnı hala benim alnıma bastırılmıştır. "Lanet olsun, Sera, seni tatmanın sahiplenici bir tanrının gazabına değip değmeyeceğini merak ettiriyorsun bana." Yumuşak sözleri dudaklarıma bir nefes gibi dokunur. Sonra benden uzaklaşır ve yatağıma doğru döner, nefes alışığı küçük odada yankılanır.

Ya da belki de bu benim nefesimdir. Ben... Maraton koşmuş gibi hissediyorum.

Avuç içimi göğsüme bastırarak, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama bu imkansız, çünkü Maliki'nin kendini kontrol etmekte zorlandığını görebiliyorum.

Hades'in gazabına değip değmeyeceğini merak ettiği yorumunu saymazsak...

Değmez. *Ben* buna değmem. Maliki için değil. Ruhum...

Başım geriye düşüyor, zihnim suçluluk ve öfke arasında gidip geliyor. Cezalandırılmayı hak etmiyorum. Yanlış bir şey yapmadım.

Ama benliğim kötülükle dolu iken bu nasıl doğru olabilir?

kötülükle doluysa

bu nasıl olabilir? Hades aksini söylemiş olabilir, ama ona nasıl inanabilirim?

Persephone bir alemi yok etti.

Bakışlarım yere düşüyor.

B u benim yüküm olmayabilir, ama kader bizi bir araya getirdi bir nedenden dolayı bizi bir araya getirdi.

Ve ben bunun nedenini bulmaya kararlıyım.

Bu da içimdeki Omega'yı ortaya çıkarmam gerektiği anlamına geliyor.

"Gitmeliyiz," diyorum Maliki'ye yumuşak bir sesle. "Yanımda götürmek istediğim tek şey çiçeğim ve Pip."

Omuzları gözle görülür şekilde gerildi. "Hades'in Pip'i saraya almana izin vereceğinden emin değilim."

Gözlerimi kısıyorum. "Biliyor musun? Her şeyi göz önünde bulundurursak? Umurumda değil." Çünkü bu Alfa için hayatımı feda etmek üzereyim, böylece o benim ruhumun derinliklerinde gömülü olan anıları tetikleyebilsin.

Hayalet bir arkadaş istiyorsam, hayalet bir arkadaşım olabilir.

Ayrıca, belki de tüm bunlar bittiğinde Pip beni öbür dünyaya kadar takip eder.

Bu çok morbid bir düşünce, diye düşünüyorum ve kendi kendime gülüyorum. Fae, belki de aklımı kaçırmışım.

Bunun suçlusu

Persephone. Ve Hades.

Ve kaderi.

"Hadi Pip'i bulalım," diyorum Maliki'ye. "Benimle gelip gelmeyeceğine kendisi karar verebilir."

Bölüm 22

Hades

Toprağın üzerine oturmuş, Morpheus'un yaşayanların dünyasına dönmesini beklerken gözlerimi gökyüzüne dikiyorum.

Öfkemin bir kısmı eridi. Tamamen değil, ama yeterince.

Ve hepsi bir düğüm yüzünden.

Bütün bu çılgınlığa neredeyse gülmek üzereyim.

Ancak Morpheus'un sözleri doğrudu. Herkes ölümün eşiğindeyken doğruyu söyler. Bu yüzden ölüm, ebedi yargı için çok etkili bir araçtır.

"Tek istediğim onu paylaşmaktı, Hades. Onu almayı değil. Onu kendime ait olarak sahiplenmeyi değil. Paylaşmayı. Ne yazık ki, bu senin asla anlayamayacağın bir şey. Maliki için bile."

Morpheus'un ölüm döşegindeki sözleri zihnimde yankılanıyor, kabul etmekte zorlandığım sözler.

Ancak, her bir sözünün samimi olduğunu biliyorum.

"Persephone bir düğümün ne olduğunu nasıl bilmez?" diye soruyorum cesedine. "O Omega'yı binlerce kez düğümledim. İnan bana, o bir düğümün ne olduğunu bilir."

Yine de onun yorumunda da gerçeği duydum. *"O terimi bir soru gibi tekrarladı."*

Homurdanıyorum. "Bu benim Persephone'ime hiç benzemiyor," diyorum ona, söylediklerimi duyamayacağının farkında olarak. "Daha hızlı yenilenmelisin, Morpheus. Bu tek taraflı konuşma beni sıkıyor."

Bu durumun ironisi benim için de geçerli.

Genelde, onun çenesini kapatmasını sabırsızlıkla beklerim. Ama şu anda tek istediğim, bana cevap vermesi.

Kafamı sallıyorum. "Her şey karışık. Hiçbir şey yolunda değil. Ve Persephone... O düğümün ne olduğunu bilmiyor mu?" Muhtemelen üçüncü veya dördüncü kez bu soruyu yüksek sesle sormadan edemiyorum.

"Anlamıyorum. O..." Sözümü yarıda kesiyorum, zihnim o kadar bariz ki görmezden gelmek istediğim mantıklı değerlendirmeye boğuşuyor.

Çünkü ona güvenemem.

Peki ya o değilse? Ya Morpheus ve Maliki haklıysa? Orcus da...

Hepsi Serapina'nın kendi bireyi olduğunu söylediler. Ben buna inanmak istemedim.

Belki de son on üç aydır ondan kaçınmamın gerçek nedeni budur: yanıldığımı kanıtlamak istemiyordum.

Bu senaryonun gerçek olma ihtimali karşısında çenem sıkışıyor.

"Sadece inat mı ediyorum?" diye soruyorum kendime.

"Her zaman," diye boğuk bir ses yanımdan cevap veriyor.

"Oh." Morpheus'a bakıyorum. "Güzel. Uyanmışsın. Konuşmamız gerek."

Ceset gibi görünen kuzenim, kahkaha gibi bir ses çıkarır. Ya da belki küfür. Emin değilim. Umurumda da değil.

"*Maliki için bile olmaz mı* demek istedin?" diye kuzenime soruyorum.

"Onu bir infazcı olarak paylaşmamı mı öneriyorsun?"

Morpheus'un bana attığı bakış, bunun uyanık beyni için çok karmaşık bir soru olduğunu gösteriyor.

Ya da belki bakışlarıyla sinirini ifade etmeye çalışıyordur.

"Daha hızlı uyanman gerekecek," diyorum ona. "Bu akşam Omega'mla randevum var ve geç kalmak istemiyorum."

Sanırım başını sallamaya çalışıyor. Kesin olarak söylemek zor.

"Bu arada saçların beyazlamış," diyorum düşünceli bir şekilde.

"Acaba bu kalıcı mı olacak, yoksa eski haline dönecek mi?"

Şimdi kuzenim beni öldürmek istiyor gibi görünüyor.

Onu suçlayamam. Ben de sık sık ona karşı böyle hissediyorum.

Yine de, *paylaşma* konusundaki yorumu beni... çelişkiye düşürdü.

Persephone'mi paylaşmak hiç istememişimdir. O da bunu bilir. Sadece kabul etmeyi reddediyor. Hatta onun ihanetinden beni sorumlu tutacak kadar ileri gitti ve eğer bir eş çevresi olsaydı, bunun asla olmayacağını söyledi.

Onun haklı olup olmadığını merak ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Tıpkı şu anda onunla ittifak kurma seçeneğini değerlendiriyor olmamdan nefret ettiğim gibi.

"Onu seninle paylaşmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

Gözlerini devirir. "şok edici." Sesi hâlâ kısık çıkıyor, bu da beni iç geçirmeye zorluyor.

"En son ne zaman dövüştün kuzen? Korkarım zayıflamışsın."

Görünmez bir güç çeneme çarparak beni geriye doğru yere düşürür.

Ceketimin yırtıldığını duyduğumda hiç de memnun olmadan homurdanırım.

Kuzenimin hayata dönmesini beklerken onu tekrar takmamam gerektiğini bilmeliydim.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak tekrar oturdum.

Ama görünmez yumruk yine bana vurmaya çalışır. Bu sefer elime çarpar ve solumdan gelen yumruğu engellerim.

Bu, görmeyi imkansız kılan rüya enerjisi. Ancak, *hissedebiliyorum*.

"Yeter," diyorum Morpheus'a. "Konuşmak istiyorum."

"Bana konuşmak için aylarca vaktin vardı," diyor, sesi artık tamamen normal.

Yattığı yere baktığımda, onun artık orada olmadığını fark ettim. Bunun yerine, birkaç metre uzakta, tamamen giyinik ve her zamanki gibi gergin görünüyordu.

Gözlerimi kısıyorum. "Kendi hayalinizi mi yarattınız?"

Dudakları hafifçe kıvrılıyor.

Alaycı bir şekilde güldüm. Bunu tahmin etmeliydim. Gücü yenilendiği anda, şüphesiz tüm bu sahneyi yaratmış ve beni gizlice bir illüzyona çekmiş, böylece sahte bir cesetle konuşmuş oldum. "Ne kadar zamandır dinliyordun?" diye soruyorum, pes etmiş bir şekilde.

"Yeterince uzun," diye cevaplar. "Serapina Persephone değil, Hades. Bu yüzden düğümün ne olduğunu bilmiyor. Hiçbir anısı yok. Ama sözümün sana yetmeyeceğini biliyorum, bu yüzden bunun yerine bir önerim var."

Onun sözleriyle ilgili son kısmı neredeyse düzeltecektim. Aslında ona güveniyorum. Ona çok güveniyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla

daha fazla.

Bu yüzden yorum yapmak yerine, "Dinliyorum" diyorum.

"Onu öp." İki çok basit kelime, ama beni tamamen

"Anlamadım?"

"Beni duydun, *onu öp*. Uzun zaman oldu, biliyorum, ama eminim Persephone'nin yuvada nasıl olduğunu tam olarak hatırlıyorsundur. O yüzden Serapina'dan bir öpücük iste ve ruh eşinin öpücüğüne benziyor mu bir bak." Ellerini pantolonuna sokup omuz silkiyor. "Bir Omega, Alfa'sının hırıltısını reddedemez. Ya senin alıştığın şekilde tepki verecek ya da vermeyecek."

Bu fikri beğenip beğenmediğimden emin olamadığım için kaşlarımı çattım. "Eğer o gerçekten sizin iddia ettiğiniz gibi ayrı bir varlık ise, bu durumda beni şu anda olduğundan daha fazla hor görmez mi?" Bu soruyu yüksek sesle sormaktan gerçekten nefret ediyorum, ama konuşmaya değer bir konu.

"Serapina'nın senden nefret ettiğini sanmıyorum, Hades. O sadece seni anlamıyor. Henüz anlamıyor. Ama anlamaya çalışıyor. Ve bu, senin onu anlamaya çalışmandan çok daha fazla."

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kısıyorum. "Son on üç ayı onu inceleyerek geçirdim."

"Hayır, son on üç ayı onun kızışmasını bekleyerek geçirdin, böylece onu bağlamak için makul bir bahanen olsun diye," diye karşılık verdi.

"Bu oyunun bitmesini bekliyordum."

O da başını sallar. "Evet, ve senin ideal sonun, onun yuvasında, bacaklarının arasında, düğümün onun içine derinlemesine gömülü halde."

"Eşimin yuvasından bahsetmeyi kes."

Gözlerini devirir. "O senin eşin mi, kuzen? Ruhu olabilir, ama Serapina öyle mi?" diye vurgular. "İnatçı olup olmadığını sordun, cevap evet, Hades. Evet, öylesin. Her zaman inatçısın. Ve ben bunu çok uzun süre tolere ettim. Ama uyumluluğumuz konusunda yanıldığımı düşünmeye başlıyorum."

Buna burun kıvırıyorum.

Morpheus hakkında pek çok aşağılayıcı şey söyleyebilirim, ancak uyumsuzluk iddiası bunlardan biri değil.

Biz dayanılmaz derecede uyumluyuz, bu gerçeği onun varlığından beri nefret ediyorum.

"Belki de kendi eş çevremizi oluşturmam gerekiyor," diye devam ediyor. "Ve ilk işe alacağım peri kim olacak biliyor musun? *Maliki*."

"Beni kasten kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, Hades. Seni uyandırmaya çalışıyorum. Çünkü bunu bir an önce anlamazsan, senden başka seçeneğim kalmayacak ve onu senden almam gerekecek."

Bana bir tür zihinsel itme uyguladığında, dünya etrafımda sallanıyor ve bu beni tamamen dengesiz hale getiriyor.

Düşmeye başlıyorum, gerçeklik algım değişirken etrafımdaki dünya kararır.

Ve birdenbire kendimi yüzüstü yatakta buluyorum.

Tanıdık yatağa gözlerimi kırıştıyorum, başım sanki binlerce sütunun altında gömülmüş gibi ağrıyor.

Belki de öyledir.

Morpheus ile neyin gerçek neyin değil olduğunu bilmek imkansızdır.

Onun sözleri hariç... onlar çok g e r ç e k ti. Hepsi gerçektir. sakın sözlerle ifade edilmiş tehditler.

Homurdanarak yataktan kalkıp etrafa bakındım.

Ne kadar süredir burada olduğumu ya da nasıl geri döndüğümü bilmiyorum. Morpheus'u tanıyorsam, beni bir tür uyku büyüyle bayılttı.

İnleyerek, yataktan yuvarlandım. "Eğer karımla randevumu kaçırmama neden olduysan, seni bulur ve tekrar öldürürüm, kuzen," dedim.

Yemin ederim, cevap olarak onun kıkırdadığını duyuyorum. Ama muhtemelen sadece kafamda öyle geliyor.

"Aptal," diye mırıldanıyorum.

Sonra banyoya gidiyorum. Geç kalmış olsam da, kafamdan ve omuzlarımdan mahvolmuş bir krallığın kalıntılarını yıkamam gerekiyor.

Sonra karımı bulmaya gideceğim.

Ve Morpheus'un onu öpmekle ilgili önerisini düşüneceğim.

Bölüm 23

Sera

"PIP!" diye fısıldayarak bağırırım, onu hiçbir yerde bulamadığım ve göremediğim için sinirlenerek.

Maliki yakınımda duruyor, yüzünde şüpheli bir ifade var. "Bu ruhunun gerçek olduğundan emin misin?"

"Benim bir Omega olduğumdan emin misin?" diye karşılık verdim.

Dudakları seğirir. "Touché, tatlı gizem. Evcil ruhunu çağırmaya devam et."

Dişlerimi sıkıp tekrar denedim.

Hiçbir şey olmadı.

"Hadi ama Pip," derim, sinirlenerek. "Beni taşınmaya zorluyorlar ve en azından veda etmeden gitmek istemiyorum."

"*Zorlamak*, hem güçlü hem de yanlış bir kelime seçimi," diye araya girer Maliki.

Ona sertçe bakarım. "Hayatımda hiçbir şey benim seçimim değil, Maliki. Her şey kötü bir ruh yüzünden önceden belirlenmiş. Yani bir şeyi yapmak zorunda olduğumu söylüyorsam, bunun doğru olduğuna emin olabilirsiniz."

Eğlencesinin bir kısmı kaybolur. "Sera..."

Onun söylemek üzere olduğu şeyi bitirmesini beklerken kaşlarım kalkıyor. Ama o sessiz kalıyor. Sadece benim adım, sesinde o kadar çok özür var ki, benim için üzülüğünü anlıyorum. "Lütfen bana acıma."

"Acımıyorum."

"Acıdın," diye düzeltiyorum onu. "Hayat asla adil değildir. Bunu çok uzun zaman önce kabullendim."

Altın rengi gözlerinde daha fazla keder belirir ve beni başka yere bakmaya zorlar. Ve baktığımda, yatak odamda küçük bir renk cümbüşü görürüm.

"Pip!" Kapıya koşarak içeri baktım ve onu ellerini arkasında, başı aşağıya dönük bir şekilde yatağımın yanında süzülürken gördüm.

Yastığımın üzerinde tek başına duran solmuş bir çiçek vardı.

"Neredeydin?" diye soruyorum ona.

Maliki kapıda bana katıldığında, gergin bir şekilde etrafta süzülürken, ateşli küreye benzeyen gözleri yukarı doğru fırladı. Pip anında duvara doğru koştu, pelerini sanki titriyormuş gibi hışırdadı.

"Yatağının üzerinde ne var?" diye sorar Maliki yavaşça. "Ve küçük ruhun nerede?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Orada." Pip'i işaret ediyorum, o da şimdi bana şaşkın şaşkın bakıyor, sanki ona işaret ettiğime inanamıyormuş gibi. "Ne oldu Pip?" Titremeye başlıyor, yüzünde gerçek bir keder belirliyor. "Hey," diyorum, ona yaklaşırken sesimi yumuşatıyorum. "Ne oluyor? Neden bu kadar korkmuşsun?"

Maliki burun kıvrır. "İşte bu iyi bir hayalet şakası."

"Şşş," diye, yardımcı olmayan suikastçıyı susturup Pip'e odaklanıyorum. "Bana yazabilir misin?"

Pip başını sallar, bakışları benimle Maliki arasında gidip gelir. Kaşlarım çatılır. "Anlamıyorum. Bana hep mektup yazarsın." "Onu görmemi istemiyor," der Maliki. "Onun bir gerçek ruh ve sadece arada saklambaç oynuyor." Ona bakıyorum. "Ne?"

"Onu göremiyorum," diye tekrarlar. "Ama burada olduğunu söylüyorsun, değil mi?"

"Evet." Yine bana ihanet dolu bir bakışla bakan Pip'e bakıyorum. "Maliki'nin burada olduğunu bilmesini istemiyor musun?"

Pip başını sallar, yüzünde şimdi biraz öfkeli bir ifade vardır, sanki o planı bozduğum için bana kızmış gibidir.

"Neden?"

"Çünkü beni onu Soul Yards'a geri götüreceğimi düşünüyor," diyor Maliki. "Değil mi?"

Pip başını biraz eğdi, sonra tekrar başını salladı.

"Maliki bunu yapmayacak," diye Pip'e söz veriyorum. "Buna izin vermeyeceğim." Suikastçı buna yardımcı olmayan bir şekilde kıkırdıyor.

"Değil mi?" diyorum, ona sert bir bakış atarak.

Maliki alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olur. "Bu ruhun senin evcil hayvanın olduğunu söylersen, onu senden almayacağım."

Pip, Maliki'ye inanmadığını gösteren bir şekilde kollarını kavuşturur.

"O benim evcil hayvanım değil," diye mırıldanıyorum. "Pip benim arkadaşım."
Küçük ruhum bu sözlerime sevinir, dans ederken pelerininin eteği sallanmaya başlar.

"Ve arkadaşım olarak, benimle saraya gelmeni istiyorum," Pip'e devam ediyorum. "Benimle kalman için."

"Evcil hayvan olarak," diye ekler Maliki fısıldayarak.

Ona yine sert bir bakış attım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Yine ellerini kaldırdı. "Üzgünüm, üzgünüm. Arkadaşını evcilleştirmen için sana izin vereceğim."

Gözlerim daha da kısıldı. "Seni ben evcilleştireceğim."

O güldü. "Bence çoktan başladın bile, küçük gizem."

Bununla ne demek istediğini anlamadım, bu yüzden onu görmezden gelmeye devam ettim ve tüm dikkatimi tekrar Pip'e verdim. "Lütfen ara boşluktan çıkabilir misin?"

Pip kollarını indirir, ama hareketleri hala belirsiz görünür.

"Saklanmak istiyorsan, sorun değil," diyorum ona, bunun nasıl bir his olduğunu bilerek. "Ama benimle saraya gelir misin?"

Küçük arkadaşım sallanıyor, cevabı belli değil.

"Kabul etmiyorsa, bunun sebebi sen değilsin," diyor Maliki. "Muhtemelen Hades'in onu cehenneme göndereceğinden korkuyor."

"Cehenneme mi?" Pip tekrar titremeye başlayınca tekrar ediyorum.

"Yargılamanın yapıldığı yer," diye açıklıyor Maliki kasvetli bir sesle. Pip duvara doğru süzölmeye başlıyor.

"Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim," diye Pip'e söz veriyorum. "Ben... Hades'le konuşacağım." Sesimdeki belirsizlik benim kulağıma da, Pip'in kulağına da açıkça geliyor. Omuzlarım çöküyor. "Sorun değil, Pip. Burada saklanmak istersen anlarım. Yapabilseydim seninle kalırdım."

Yine duvardan dışarı süzölerek biraz daha yaklaşır, yine kararsız görünüyor. Gözleri çok hüznölü. Ama titreşimlerinden, konuştuğumuz her şeyden ne kadar korktuğunu anlıyorum.

"Sana yardım edeceğime söz versem?" diyor Maliki, gözleri banyomun kapısına dikilmiş.

Kaşlarımı çatıyorum. *Pip'in orada olduğunu mu düşünüyor?*

"Kim olduğumu biliyorsan - ki biliyorsun ve bu yüzden saklanıyorsun - teklifimin geçerli olduğunu da biliyorsun. Hades,

seni dokunmaz."

Pip onu değerlendiriyor gibi görünüyor.

Bu arada Maliki hala banyo kapısına konuşuyor.

Gülümsememek için dudağımı ısırıyorum. Çünkü bu biraz komik.

Özellikle de Pip şimdi ona daha da yaklaşmış, ona dokunacak

kadar yakin.

"Karar vermek için on saniyen var, kayıp ruh," diyor Maliki.

"Saymaya başlamama neden olma."

Pip kolunu kaldırır, ama Maliki ondan uzaklaşır. "Seni

göremeyebilirim, ama hissedebiliyorum."

Pip tekrar denerken gözleri gülümsüyor ve Maliki yine uzaklaşıyor.

"Benimle dalga geçmeyi bırak, ruh. Ben nazik davranıyordum."

Pip bunu üçüncü kez yaptığında gülmemek için ağzımı kapatıyorum, bu da Maliki'nin hırlamasına neden oluyor.

Sonra gözleri benimkilere takılır ve her şey durur. İçindeki kavga ortadan kaybolur ve başını sallar. "Evcil hayvanın seni güldürmeye çalışıyor."

"Pip," diyorum, ona adını hatırlatarak. "Ve evet, sanırım öyle."

Pelerinli ruh yanıma süzülür ve Maliki ona bakar, gözleri biraz kısılır.

"Ne giyiyorsun sen?" diye sorar, Pip'i görebildiğini ima ederek.

Pip, pelerinini göstermek için küçük bir dönüş yapar. Maliki burun kıvrırır. "Bu çok saçma."

Küçük ruhum bir an durur, sonra ellerini beline koyar. En azından öyle yaptığını varsayıyorum. Sonra bir mimik oyunu başlatır, kemikli parmağını gösterir, bana doğru hareket eder, bana dokunuyormuş gibi yapar ve sonra sessiz bir gürültüyle yere düşer.

Bir süre sonra başını kaldırır ve Maliki'ye anlamlı bir şekilde bakar, aynı anda pelerinini çekerek açıkta kalan parmağını örter.

Maliki şaşkınlıkla ona bakar. "Vay canına, gölgem olacakmışım."

Sen akıllı bir çocuksun."

Pip selam verir, sonra tekrar ayağa kalkar ve döner.

"Evet, sen olursun," diye karar verir Maliki yüksek sesle ve kapıya doğru yönelir. "Bu arada, o pelerini seni korumak için giyiyor. Bilmiyorsan diye söylüyorum." Omzunun üzerinden bana bakmak için durur. "Bir dokunuş

kemiklerinin bir parçası, hatta bir fırça bile seni anında öldürür. Bu yüzden, sen çok yaklaşırsan kendini korur. Sanırım senden hoşlanıyor."

Bu açıklamayla, oturma odama girer ve bitkimi alır.

"Gidelim mi?" diye bana seslenir.

Yine mutlu bir şekilde dans eden Pip'e bakıyorum. "Bilgin olsun, ben de seni seviyorum," diyorum ona.

Bana bir öpücük gönderir, sonra Maliki'nin peşinden uçar.

Onun bu kadar çabuk gerginliğini yenmesini izlemek, benim de biraz hayalet gibi bir ruh olmak istememe neden oluyor.

Belki o zaman saraya dönmekten bu kadar korkmazdım. Ya da bu akşam katılacağım akşam yemeğinden.

Yalnız.

Hades ile.

Keşke küçük bir ruh olsaydım, diye düşünüyorum. Bunun yerine, varlığımı mahvetmeye kararlı kötü bir ruhla eşleştirildim.

Ne mutlu bana.

Bölüm 24

Maliki

EVİM GÜZEL EVİM.

Ama bu evde tatlı olan hiçbir şey yok.

Sera burada olmak zorunda hissediyor ve küçük ruh hayvanı gergin bir şekilde etrafına bakınıyor.

Styx, her şey nasıl bu kadar çabuk tırmandı?

Buraya gelmeyi kastetmiyorum, en azından o kısım mantıklı.

Sera hiç gitmemeliydi.

Hayır, Sera ile aramızdaki bu şeyi düşünüyorum. Az önce onu neredeyse öpecektim.

Siktir, onu öpmekten çok daha fazlasını yapıyordum neredeyse. Onu yutmak istiyordum. Benim *görevim* olduğunu söylediğinde, işimi nasıl yaptığımı ona göstermek istedim.

Bu çok güçlü bir ihtiyaçtı, onu bastırmak fiziksel olarak bana acı veriyordu.

Siktir et. Bu işi bitirmem ve kafamı toplamak için bir yere çekilmem lazım.

Ama bunu yapamayacağım.

Çünkü Sera'yı burada Hades'le baş başa bırakma düşüncesi içimde bir şeyler kırma isteği uyandırıyor.

Ona karşı çok büyük bir pislik gibi davrandı. Onun kadınlarla etkileşime girdiğini hiç görmedim. Her zaman bunun Persephone'ye olan sadakatinden kaynaklandığını düşündüm. Şimdi ise bunun, kadınlarla nasıl konuşacağını bilmediğinden kaynaklandığını düşünüyorum.

Belli ki, beni sevişirken izlediği onca zaman ona hiçbir şey öğretmemiş.

Yani, evet, tam olarak nazik bir sevgili sayılmam. Ama yatak arkadaşlarımdan her zaman memnun olmasını sağlarım, ve bu, kadınların ihtiyacı varsa duygusal olarak da geçerlidir.

Styx. Kimi kandırıyorum? Hiçbir zaman sarılmak için yeterince uzun süre kalmadım. Ama yattığım kadınlar genellikle bunu istemiyorlar zaten.

Sera ise farklı.

Dün gece farklıydı.

Onunla uyuyakaldım. Onu neredeyse on iki saat boyunca kucakladım. Ve bu çok doğru geliyordu.

Onu duvara dayamış gibi.

Bu görevle ilgili ona söylediğim her kelimeyi ve onu tatmak istediğimi içtenlikle söyledim.

Gölgeler, onu tatmak istiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve Ölüm Sarayı'nın büyük merdivenlerinde neredeyse bir basamak kaçırıyorum.

Gerçekten odaklanmam ve Sera'nın ağzını düşünmeyi bırakmam gerekiyor.

Bunun yerine, onun diğer özelliklerini inceleyip ifadesini inceliyorum. Çoğu ziyaretçi obsidiyen dekor ve ateşli avizelere hayranlıkla bakıyor. Ama o değil.

Çünkü o bunları daha önce görmüş.

Pip, endişeli ama uyanık bir şekilde onun yanında duruyor, koruyucu bakışları bana biraz bekçi köpeğini hatırlatıyor.

Bu şey nasıl gözümde kaçmış olabilir? Diye merak ediyorum.

Ben yanındayken ara boşlukta saklanmış olmalı. Ama şimdi maddi bir varlık ve açıkça Sera'yı koruyor. *Bir müttefik*, diye karar veriyorum.

Sonra onun mutfağını neredeyse yakacağını hatırlıyorum, Pip hakkındaki tüm yorumlar birdenbire anlam kazanıyor.

Tamam, o kaosa meyilli bir müttefik. Evet, bununla başa çıkabilirim.

Hades'i Sera'nın onu tutmasına izin vermesi için ikna etmem gerekiyor.

Bu eğlenceli bir görev olacak. Muhtemelen karşılığında benden bir söz vermemi isteyecektir.

Peki.

Pip, Sera'yı açıkça mutlu ediyor. Bu, Hades'in benden isteyeceği herhangi bir iyilikten daha değerli.

En üst kata ulaştığımızda, şüphesiz eski odasına gitmek için sola dönmeye çalışıyor. "Diğer tarafa," diyorum ve onu durduruyorum.

Bana şaşkın bir bakış atıyor.

"Yeni odan Hades'in odasında," diye açıklıyorum.

Yutkunur. "Oh."

"Eğer teselli olacaksa, benim odalarım da sarayın onun bölümünde," diyorum ona.

Sera'nın yüzü biraz aydınlanır, bu tepki göğsümü ısıtır. Benim yakınında olacağımı seviyor. Yüksek sesle itiraf edemem ama ben de bunu seviyorum.

Ancak bu, Hades'le birlikteyken onun yanında olacağım anlamına da geliyor. Ve bu... bu, damarlarıma soğuk bir gerçeklik dalgası gönderiyor.

Siktir.

O benim değil. Bunu biliyorum. Hep *biliyordum*. Ben de bir eş istemiyorum. Bu, benim yaşam tarzıma ya da mesleğime pek uygun değil.

Yine de Sera'da yeni bir şey arzulamamı sağlayan bir şey var.

Bu arzuyu keşfedemem. Tanımlamak bile istemiyorum. Bu yüzden, arzumun beni götürdüğü şeyi araştırma içgüdüsünü bastırıp, Sera'ya uygun bir tur düzenlemeye odaklanıyorum.

"Bu koridorda, davetsiz misafirleri sarayın başka bir bölümüne yönlendiren bir büyü var." Ona bakıyorum. "Hades, özel odalarına kimi alacağı konusunda çok titizdir."

O başını sallar. "Saraydaki bazı büyüler hakkında bilgim var, ama sadece Alina ve arkadaşlarının benimle paylaştıkları kadar."

"Sana muhtemelen Orcus'un kanadına özgü büyülerden bahsetmişlerdir. Hades'in odaları, koruma büyülerine gelince tamamen farklı bir dünyadır. Her yerde büyülü süslemeler vardır ve herhangi bir müdahale durumunda ölümcül sonuçlar doğar."

Bütün bunların güven sorunlarının bir sonucu olduğunu eklemiyorum. Bence o bu kısmı ve söz konusu güven sorunlarının nedenini zaten anlıyor.

"Bu da Pip'in geçmesine izin verilip verilmeyeceği belli değil demek," diye ekliyorum, küçük hayalete bakarak. "Eğer ayrılırsak, Hades ile konuşup sorunu çözeceğim, tamam mı?"

Ruh, oyuk gözlerinde genişlemiş alevlerle bana bakar. "Güven bana," diye eklerim, Sera'nın ikimiz arasında bakmasına neden olurum.

Pip başını sallayınca dudakları hafifçe kıvrılır.

Neredeyse durup ona bakmaya başlıyorum. Çünkü lanet olsun, o çok güzel. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum. Ama şimdi bu çekim daha güçlü. Daha *gerçek*.

Onu o duvara dayamamalıydım. Kafamı karıştırıyor.

Kendimi zihinsel olarak sarsarak, belirli bir sütun grubuna ulaşana kadar devam ediyorum. Onlar hakkında dikkate değer bir şey yok; tüm koridor bu kafatası süslemeli sütunlarla dekore edilmiş. Ama büyü burada yaşıyor. Uzun zamandır burada yaşadığım için bunu fark ediyorum.

Ancak, Sera da yolu ezberleyene kadar daha kolay bulabilmesi için ona biraz bilgi veriyorum. "Burası merdiven boşluğundan tam olarak dokuz sütun içeride," diyorum ona. "Bu sayı aslında bir anlam ifade etmiyor, sadece odama her döndüğümde sayardım. Çünkü ayırım burada oluyor."

Burnunu kırıştırır. "Doğru yolu bulmak için özel bir şey yapmam gerekiyor mu?"

Kafamı sallarım. "Hayır, auran sayesinde zaten erişim kodun var." Tam olarak böyle işlemiyor ama bunu açıklamak için en iyi yol bu. "Yani bu sütunları geçtiğin anda otomatik olarak Hades'in kanadına girersin."

Kaşlarını çattı. "O zaman sütunların dokuz numara olması pek önemli değil, değil mi?"

Kafamı eğip düşünürüm. "Hayır, hala önemli."

"Neden?"

"Çünkü bu sütunlardan geçtiğinde seni karşılayacak ilk şey muhtemelen hırlayan ve üç başlı bir şey olacak."

Gözleri büyüdü. "Ne?"

"Sorun yok. Sana zarar vermezler. Ama kaçmaya çalışma, tamam mı? Özellikle Howl, kovalamayı çok sever."

"Howl mu?" diye tekrarlar, inanamıyormuş gibi.

Sadece başımı salladım, sonra büyüünün içinden geçtim ve Ossa bana kükrediğinde iç geçirdim. "Sana da merhaba, prenses," dedim yavaşça.

Dişlerini gösterir.

Bu sırada Howl ve Mort heyecanla havlar ve iri bedenlerini zorlayarak bana doğru ilerler.

Ancak Sera tereddütte eşiği geçince donup kalırlar.

Üç başlı canavarı görünce gözleri yuvarlanır ve hemen geri çekilip görüş alanından çıkar.

Onu takip ediyorum ve Pip'in diğer tarafta gergin bir şekilde beklediğini görüyorum.

Bariyerin arasından geçmek tuhaf bir his, daha çok bir *perde* gibi ama yine de Sera'yı görebilmek ve duyabilmek için bunu yapıyorum. "Sana zarar vermezler," diye nazikçe tekrar ediyorum. "Onlar aslında Hades'in hizmetkarları. O sana zarar veremez, onlar da veremez."

Bana attığı bakış inanmazlık dolu. "O şey neyin nesi?"

O cümlede "*lanet olsun*" ifadesini kullanması dudaklarımı büzüştürdü. O çok sevimli.

"O bir köpek," diyorum ona.

"O şey köpek *değil*. O bir kurt canavarı!"

Omuz silkiyorum. "Tamam, bu tanıma katılabilirim. Ama en azından Cerberus efsanelerinin nereden geldiğini artık biliyorsun."

Bana göz kırıyor. "Cerberus mu?"

"Evet. Geri kalmış okullarınızda muhtemelen Yunan mitolojisi öğretilmiyordu." İç çekerim. "Bak, sadece... benimle içeri gel. Atlayacaklar ve Ossa muhtemelen kafamı koparmaya çalışacak, ama sorun olmayacak. Beni izle, göreceksin."

Kaşlarını çatıyor. "Canavarın kafanı koparmasını izlememi mi istiyorsun?"

"*Denemek istiyorum* dedim. Bu cümlede çok önemli bir kelime. Şimdi korkaklığı bırak ve benimle yürü." Eşiği geçip geri çekildim ve bekledim.

Sera, öfkeyle homurdanarak içeri girer ve ardından "Korkak. Tamam, seni öldürmelerini izleyeceğim" diye mırıldanır.

Onun sevimli küçük cevabına gülümsedim, sonra Howl ve Mort'un bana saldırmasını bekleyerek kollarımı açtım.

Ama onlar bana hiç atlamadılar.

Bunun yerine, sabırla oturduklarını ve üç kafalarını Sera'ya çevirdiklerini görüyorum. O da onlara bakıyor, vücudu

"Kaçma," diye tekrar uyarıyorum onu.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanır. Ossa başını eğdi.

"Yapma," diyorum, sesim keskinleşiyor, üçlüden sorunlu olana odaklanıyorum.

Tabii ki beni görmezden geliyor.

Ama Sera'ya hırlamıyor. O... Kaşlarımı çatıyorum. *Bu bir kurt gülümsemesi mi?* Ossa'nın dili şimdi açık olan ağzının yanına sarkarken, hayretle ağızım açık kalıyor.

Howl küçük bir havlama çıkarır ve Ossa ona "Kapa çeneni" der gibi hırlar. O, başını eğdiğinde Ossa gülümsemeye devam eder.

Sera, üç başlı yaratığa bakarak kaşlarını çattı. "Onlar senin kafanı koparmaya çalışmıyorlar."

"Hayır, onlar... garip bir şekilde sakınlar." Hades dışında kimseye karşı böyle davrandıklarını hiç görmedim. Ve genellikle bunu başarmak için sert sözler söylemesi gerekir.

Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket, Pip'in eşikten dikkatlice geçmesini izlemek için dönmeme neden olur.

Ossa anında başını eğip hırlar, Sera da onun heyecanının kaynağına bakar. Pip'i görünce, anında ruhun önüne geçer, omuzu neredeyse onun pelerinine değecek kadar yaklaşır.

Pip o kadar hızlı bir şekilde duvara doğru geri çekildi ki, Howl ve Mort hemen fark etti ve dikkatli bir şekilde ona baktılar. Ama Pip'in kaçmaya çalıştığı şey üç başlı kurt köpek değildi; Sera'nın yakınlığıydı.

Kesinlikle bir müttefik, diye düşünürüm, gülümseyerek dikkatlice geri döner ve insanından güvenli bir mesafe tutar. Onu yanlışlıkla dokunmamak için belli ki biraz pratik yapmış.

Ossa tekrar hırladığında Sera yumuşak bir sesle, "Lütfen ona saldıрма," dedi. "Ve, şey, lütfen bana da saldıрма."

Ossa ona şaşkın bir ifadeyle bakar. Sonra dili tekrar sarkar ve nefes nefese kalmaya başlar.

Gözlerimi kırptırırım. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Sesimi duyunca Ossa normal haline döner ve bana hırlar.

Ve hemen Sera'ya bakar... ve tekrar nefes nefese kalmaya başlar.

Howl ve Mort birbirlerine bakışirlar, Ossa'ya bakarlar ve anında aynı şeyi yaparlar, üçünün de kafaları da kesinlikle sahte olduğunu bildiğim sevimli bir köpek yavrusu ifadesine bürünür.

Pip, Sera'nın arkasından gözetler, sonra dikkatlice yaklaşır.

O anda, bu küçük ruhun eşiğı geçmekte hiçbir sorun yaşamadığını anladım.

Vay canına, diye düşünüyorum.

Büyü, yalnızca belirli kişiler ve onların tanıdıklarının geçmesine izin verecek şekilde programlanmıştır, bunu biliyorum çünkü Fleur bu salonlarda uçabilir, benimle olan bağlantısı sayesinde.

Pip'in otomatik olarak giriş izni alması, onun bir şekilde Sera ile bağlantılı olduğu anlamına geliyor.

Bunu Hades'e söylemem gereken bir şey olarak not ediyorum. Bu, küçük ruhun kalmasına izin vermesi için ona daha da fazla neden veriyor.

Tabii ki, bir ruh olması onu koruma alanlarından geçebilmesini sağlıyorsa başka. Ama bundan şüpheliyim. Aksi takdirde, sarayın bu bölümünde başıboş ruhlar dolaşıyor olurdu. Hades, ölüm dünyasıyla olan bağları sayesinde onlar için lanet bir mıknaşs gibidir.

Boğazımı temizleyerek, "Devam edelim mi o zaman?" diyorum. Ossa yanıt olarak hırılıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Bunu konuştuk zaten, küçük canavar. Beni korkutamazsın."

Ossa yine hırladı.

Gözlerimi deviriyorum. "Seni de tekrar görmek güzel." Ossa yanıt olarak homurdanıyor.

"Seni anlayabiliyor mu?" diye sorar Sera yavaşça.

"Evet," derim. "Üçü de anlıyor, ama Ossa sürünün lideri. Ve o benden nefret ediyor."

Alfa gibi görünen dişi bana hırılayarak yorumumu doğrular. "Mort ve Howl ise beni seviyor."

İki kafa da bana doğru bakar ve dişlerini göstererek sırtarak gülümserler, ama hemen ardından tekrar Sera'yı incelemeye başlarlar.

Pip, onlar meşgulken başını eğerek canavarın etrafında dolaşır. Ossa onu fark ettiğinde, hafifçe koklar ama onun varlığını görmezden gelir.

Sera onlara ona saldırmamalarını söylediğı için, diye anlıyorum, hayranlıkla. Hades'in evcil hayvanını sadece büyüünün içinden geçerek evcilleştirmiş.

*büyüden geçerek
evcilleştirmiş.*

Neredeyse gülmek üzereydim.

Ama bu duruma o kadar dalmışım ki, eğlencemi gösteremiyorum.

Bunun yerine, oturan canavarın yanından geçmeye başlarım ve Ossa benim varlığımı fark etmediğinde sırtarım. Normalde, Mort ve Howl'un salyalarıyla kaplı olurum ve Ossa'dan en az bir ısırık yarası almış olurum.

Ancak, çıkmadan önce aldığım süveterim ve kot pantolonum tamamen sağlam.

Mükemmel.

Sera üç başlı canavarın etrafından dolaşarak beni takip ederken, ben koridorda yürümeye devam ediyorum.

Geriye baktığımda, köpekler aniden gardını almış bir şekilde arkasında ilerlerken, onun gergin bir şekilde omzunun üzerinden kontrol ettiğini görüyorum.

Onu koruyorlar, diye hayretle düşünüyorum, bu gelişmeden hala tamamen etkilenmiş durumdayım. Onların davranışları, Pip'in koruma alanından geçme yeteneği ile birleşince, beni hayrete düşürüyor. *Hades tüm bunlardan nefret edecek.*

Bu da duruma daha da fazla keyif katıyor.

Sera'nın aksine, Hades mutluluğu hak etmiyor. O lanet olasıca bir şekilde yalvarmalı.

Ve onu tekrar gördüğümde bunu ona söylemeyi planlıyorum.

Bölüm 25

Sera

Sarayın bu tarafı farklı hissettiriyor. Daha soğuk. Daha uzak. *Ölümcül*.

Ve bunun sebebi sadece loş koridorda beni takip eden dev kurt yaratık değil.

Canavara tekrar bakıyorum ve koridorun her santimini gözden geçirirken kafalarının farklı açılara yöneldiğini fark ediyorum.

Ossa, Mort ve Howl.

Her birinin boynunda, tıpkı bir köpek gibi bir tasma var, ama hepsi aynı vücuda bağlılar.

Bu sinir bozucu.

Ama aynı zamanda biraz da şaşırtıcı.

Bacakları kim kontrol ediyor? Ossa, kafataslarıyla süslenmiş bir sütuna bakarken merak ediyorum. Antik sütunlara benziyorlar ama kemiklerden yapılmışlar. Bunun sadece bir dekorasyon olduğunu inanmak istiyorum. Ancak, bunların gerçek kalıntılar olduğundan korkuyorum.

Bu süslemeler, saraydaki önceki konaklama yerimin yakınında yoktu. Ancak koyu renkler ve genel gotik atmosfer vardı.

Reaper bana bu terimi öğretti ve gotik mimarinin en sevdiği mimari tarz olduğunu söyledi.

Bana diğer bina türlerinin resimlerini gösterene kadar bunu tam olarak anlamamıştım. Bana ve Alina'ya "gerçek insan dünyası" hakkında şeyler öğretmekten büyük zevk alıyor gibiydi.

Ne kadar çok öğrenirsem, orayı ziyaret etmek nasıl bir şey olurdu diye o kadar çok merak ediyordum.

Bugün hala merak ediyorum ama onu görmeme izin verileceğini ummaya cesaret edemiyorum.

Hayır, Ölümün Gelini olarak kaderim artık kesinleşti.

Bir kez daha geriye baktığımda bana oldukça açık görünen bir gerçek at—

"Oof," diye mırıldanıyorum, duvara çarparak. Hayır, duvara değil.

Maliki.

Başımı sallayarak, yavaşça tekrar öne dönüyorum ve onun eğlenerek bana baktığını fark ettim.

O anda, ona çarptığımda düşmemem için bir eliyle kalçamı tuttuğunu fark ettim.

Ve bırakmamış.

Hatta beni kendine daha da yaklaştırıyor. "İyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak, dudakları hafifçe kıvrılmış. "Yoksa hâlâ panik mi yapıyorsun?"

"Korkmuyorum," diye karşılık verdim, kaşlarımı çatarak. "İyiyim."

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Evet, öylesin. Aslında, gayet iyisin." Göz kırıp beni bırakıyor ve ben onun sırtına bakakaldım.

Bu ne anlama geliyor?

Barda oturan perilerden birinin bana söyleyeceği bir şey gibi geldi söyleyebilecek bir şey gibi geldi.

Ama Maliki bunu çok daha seksi hale getiriyor. Onun iltifatı üzerimde ve sinir uçlarımı heyecanlandırıyor.

Ve ben, beni duvara sıkıştırışını düşünmeye geri dönüyorum.

Neredeyse

öpüşeceklerdi.

Onun itirafı.

Yanaklarıma hücum eden sıcağa rağmen titriyorum ve neredeyse yerde eriyip gidiyorum.

Ama o, "Burası senin odan" diyerek dikkatimi dağıtır.

Yutkunup, kafataslarıyla çerçevelenmiş sıradan siyah kapıya bakıyorum. "Davetkar görünüyor." Bu bir şaka, o da bunu anladığı için burnunu çekiyor.

"Burası Ölümler Diyarı Krallığı, bela. Ve sen de Ölümün Gelini'sin."

Bu açıklamayla, iskelet elini tutar, bir kapı kolu gibi çevirir ve ağır kapıyı açar.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Sanırım son iki konaklamamdaki standart kapı kolları daha çok hoşuma gidiyor."

"Hades kendi kanadını kendisi dekore etti" diye açıklıyor Maliki.

Daha fazlasını söylemesine gerek yok. Grotesk dekor çok mantıklı geliyor. "İçini görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum.

Maliki tekrar kıkırdar ve içeriye doğru yol gösterir, sonra içini görebilmem için kenara çekilir.

Yanağımı ısırarak, dikkatlice içeri girerim ve yarı yarıya kemiklerle kaplı bir yatak bulmayı beklerim.

Ama renklerle dolu bir oda ile karşılaşınca hoş bir sürpriz yaşarım.

Kapı arkamda sihirli bir şekilde kapanır ve üç başlı kurtun içeri girmesini engeller. Gerçi, canavarın eşikten geçemeyeceğinden oldukça eminim.

Ancak Pip, duvardan geçerek sorunsuzca içeri girer ve ben çiçekli duvarlara bakarken odayı incelemeye başlar.

Çiçek yaprakları, sarmaşıklar ve yapraklar kayalık dokuya gömülü, dudaklarım açılıyor. Bitkiler gerçek değil. Buradan görebiliyorum. Ancak detaylar inanılmaz.

"Vay canına," diye nefes alıp ilginç manzarayı içime çekiyorum. "Bunların ne olduğunu bile bilmiyorum, ama çok güzeller."

Oryantal zambağı andıran canlı turuncu bir çiçeğe dokunmak için yanına gidiyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, ipeksi dokusunu okşayarak.

Maliki yorum yapmaz, ama dönüp baktığımda onu masanın üzerinde tanıdık bir çömleği döndürürken buluyorum.

Bu benim kulübemdeki saksı.

Ayrılmadan önce onu almıştı, sonra bizi buraya kadar takip ettiğinde ortadan kaybolmuştu.

Bir yanım bunun odama nasıl geldiğini sormak istiyor, ama etrafa bakındığımda, buraya sihirli bir şekilde gelen tek şeyin bu olmadığını fark ediyorum.

Şüpheyle banyoya gidiyorum ve bu alanın köydeki evimin tamamından daha büyük olduğunu görünce donup kalıyorum. İki tarafta birer tane olmak üzere iki çift lavabo, devasa bir duşakabin ve kurt canavarı yıkamak için yapılmış gibi görünen bir küvet var.

Kutsal peri, diye nefes alıyorum, en yakın lavabonun yanından geçerken obsidiyen mermere dokunuyorum. Armatürlerin hepsi altın ve gümüş,

zenginlik oldukça şaşırtıcı.

Ama asıl etkileyici olan, camdan bakıyormuş gibi görünen düşün pencere duvarı. "Dışarısı yağmur ormanı gibi görünüyor," diye hayretle sesli olarak söylüyorum, serapların hareketini izleyerek. "Sanki gerçekten ormana bakıyormuşsun gibi görünüyor."

Maliki yanıma gelir ve kapı çerçevesine kalçasını dayayarak kollarını kavuşturur. "Benimki sadece siyah bir arduvaz duvar," diyor. "Ama ben böyle tercih ediyorum."

Gülümsüyorum. "Bu beni şaşırtmadı."

Onu bırakıp, geldiğimde yapmayı planladığım gibi dolabı incelemeye gidiyorum ve kulübeden getirdiğim eşyalarımın dolabın sadece küçük bir kısmını kapladığını görüyorum. Geri kalanı elbiseler ve diğer eşyalarla dolu, bir tanesi tek başına asılı ve üzerine bir not iliştirilmiş.

Gözlerimi kısarak ona doğru yürüyorum — bu sadece bir dolap olduğu düşünülürse, olması gerekenden çok daha uzun sürüyor, ama oda *çok büyük*

—ve koyu kırmızı elbisenin üzerindeki kağıdı alıyorum.

Akşam yemeğinde beni onurlandırırırsanız, bunu giymenizi çok isterim...

Saygılarımla,

Hades

Kaşlarımı çattım. Akşam yemeğini zorunlu bir olaymış gibi gösterdi, ama bu not neredeyse bir seçim şansım olduğunu ima ediyor.

Seçeneğim yok.

Bunu biliyorum.

Bu yüzden aptalca mektuba gülerek tepki veriyorum, onu buruşturup yere atıyorum — mektup, bir çift gümüş topuklu ayakkabının yanına düşüyor.

Onlara öfkeyle bakıyorum. "Bana topuklu ayakkabı giydirirdi."

Topuklu ayakkabılar, özellikle sivri uçlu ve 10 cm yüksekliğindeki türleri, özel bir işkence biçimidir.

Gözlerimi deviriyorum. *Tamam. Neyse.* Onu memnun edecekse o lanet kıyafeti giyerim. En azından bunu yapabilirim, sanırım.

"Sera?" Maliki, sesiyle hemen arkamda sorar. Elbiseyi görmek için etrafıma bakar, kaşları çatılır. "Onun istediği her şeyi yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Ona siktirip gitmesini söyleyebilirsin."

"Beni evlenmeye ikna etmek için tuttuğu adam böyle diyor," diyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Maliki iç çeker. "Beni *tutmadı*. Sadece görevi verdi. Ama senin gibi ben de ona hayır diyebilirim."

"Ona hiç hayır dedin mi?" diye merakla soruyorum. "Hiç bir görevi reddettin mi?"

Kafasını sallar. "Hayır, reddetmedim. Ama şimdiye kadar bana karşı çıktığım bir görev vermedi... şimdiye kadar."

Kaşlarım biraz daha yukarı kalkar. "Şu anki görevine karşı mısınız?" Soru yavaşça çıkar, aramızdaki hava bir tür yabancı gerilimle yoğunlaşmış gibidir.

"İstemediğin bir şeyi yapman için seni ikna etmeye çalışmıyorum," diye cevaplar ve bana doğru bir adım atar. "Ve bu durumdan hoşnut değilim. Persephone'nin ona yaptıklarını öğrendikten sonra kendini mecbur hissettiğini biliyorum." Bana daha da yaklaşır ve avucuyla yanağımı okşar. "Ama sen Persephone değilsin."

Keşke bu doğru olsaydı. Ama değil.

Ve bunun nedenini açıklamak için basit bir yol var. Ona soruyorum, "Bir varlık ruhsuz hayatta kalabilir mi?"

Bana bakıyor, göğsü benimkine değiyor, aramızdaki kalan mesafeyi kapatıyor.

"Masum bir varlık, geçmiş yaşamındaki günahlarından sorumlu tutulmalı mı?" diye karşılık verir, bakışları ağzıma düşer. "Ruhlar arasındaki ebedi bağ, gelecekteki tüm reenkarnasyonlar üzerindeki potansiyel iddiaları etkilemeli mi? Reenkarnasyonun sadece iz bırakmamış değil, aynı zamanda dokunulmamış olduğu da açık olsa bile?"

Kirpiklerim titrer, onun yumuşak sözleri yasak bir enerjinin öpücüğüyle etrafımda dönüyor gibi gelir. "Bir ruh bir varlığa atandığında, özgürlük veya seçim gibi bir kavram var mıdır? Yoksa her şey kader tarafından belirlenir mi?"

Alnı alnıma değiyor. "Kaderin bu kadar acımasız olabileceğine inanmıyorum," diye fısıldıyor. "Persephone'nin günahlarının bedelini ödemek zorunda değilsin, Serapina. Ve bunun olmamasını sağlayacağım."

Geri çekilip ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Ama o sadece başını sallar, çenesini sıkar. "Kulübeden tüm eşyaların burada olmalı. Eksik bir şey varsa bana haber ver, ben şahsen gidip alırım."

Aniden değişen konuşma konusuna ve onun ani soğukluğuna şaşırarak kaşlarımı çattım. "Maliki..."

"Birazdan seni kontrol etmeye geleceğim," diyor, bana bakmadan. "Ve yemek de gönderilmesini isteyeceğim."

Bu ürpertici sözlerle ortadan kaybolur ve beni şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir duygu içinde dolabıma bakarken bırakır.

Ve biraz da hayal kırıklığıyla.

Çünkü bir an için beni öpeceğini sandım.

Başparmağım alt dudağımı okşadı, zihnimde nasıl olabileceğine dair hisler ve fanteziler canlandı. Ve birdenbire kendimi istememem gereken bir şeyi arzularken buldum.

Gerçek bir ilk

öpücük. Rüyada

değil. Gerçekte.

Maliki ile.

Bölüm 26

Maliki

Hades'in beni beklediğini bilerek odama gizlice girdim.

Çünkü bana lanet olası bir çağrı göndermişti.

Sanki kafamın içinde kanlı bir kapı zili çalıyordu, tam da bir öpücük karşılığında hayatımı feda etmeyi düşünürken.

"Şimdi de beni gözetlemeye mi başladın?" diye soruyorum Hades'e ortaya çıktığımda. Çünkü bu çağrı kasıtlı olarak zamanlanmamış olamaz. "Onu baştan çıkarmamı söyleyen sendin. Hatırladın mı?"

En sevdiğim koltuktan bana bakıyor, eli Fleur'un üzerinde, Fleur da kucağında mırılıyor. Bana büyük mavi gözleriyle bakıyor, neredeyse bir aydır görüşmemiş olmamızı hiç umursamıyor.

Hayır.

Hades'in ensesindeki elinin tadını çıkarmakla çok meşgul.

Hain, tanıdık birini düşünüyorum.

Elbette, benim yokluğumdan dolayı kızgın olabilir. Ama benim yokluğumun sebebi şu anda onu okşuyor.

İronik olarak, benim yokluğumda onu besleyen de o. Bu yüzden, zihinsel bağımıza rağmen, muhtemelen durumu benimle aynı şekilde görmüyor.

Aramızda garip bir bağ var, onu psikopat bir Midnight Fae'den kurtardığımdan beri geçen iki yüz yıl boyunca oluşan bir bağ.

Yani *teknik olarak* benim familiarım değil. Ölümsüz bir hayata sahip, büyümlü bir hayvan. Ve ben onun eski efendisini hapse attım.

Durum karmaşık.

Ve şu anki durumla alakasız. "Ne istiyorsun, Hades?"

Tek kelime etmedi, düşünceli bakışları hiçbir şey ele vermiyordu. "Şimdi, ona *onu baştan çıkarmamı* söylediğimi hatırlatarak ne demek istediğini bilmek istiyorum. Çağrım neyi kesintiye uğrattı?"

Ona bakıyorum. "Gerçekten mi? Orada oturup, Sera'yı öpmeye ne kadar yaklaştığımı bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?"

Kaşları kalkıyor. "Sana tamamen güveniyorum, Maliki. Yani hayır, seni gözetlemiyordum. Ve hayır, az önce *eşimi* öpmeye ne kadar yaklaştığının farkında değildim. Ama lütfen, ayrıntılı olarak anlat."

Son birkaç kelime güç ve sahiplenmeyle vurgulanıyor.

Çenem titriyor.

O sadece bana bakıyor, sabrı sarsılmaz.

Kafamı sallayarak, onu kedimle baş başa bırakıp yatak odama gittim. Şu anda sözlü atışmaya hiç havamda değilim.

Duş almam lazım.

Tercihen soğuk bir duş.

Kazakımı çıkarıp, botlarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum, sonra kot pantolonumu yırtıp yere bırakıyorum.

Hades her şeyi görebiliyor, benim tahrik olduğumu da. Ve ben hiç umursamıyorum. Beni sayısız kez çıplak gördü. Styx, beni kıyafetsiz birçok şey yaparken gördü.

Lanet olası röntgenci.

Normalde, umurumda değil. Teşhirciliği seviyorum.

Ama Sera ve benim son zamanlarda paylaştığımız şey... bu bizim. Kafam karışık.

Yanlış.

Hırlayarak banyoma girip doğrudan duşa yöneliyorum. Duş, varlığımı algıladığında otomatik olarak çalışmaya başlıyor. Sıcaklık da sihirli bir şekilde ruh halime göre ayarlanıyor.

Bu da suyun çok sıcak olduğu anlamına geliyor.

Avuç içimi kayalık duvara vuruyorum, diğer elim ise zonklayan penise gidiyor. "*Siktir.*" Öfkeliyim ve yanıyorum. Bu tehlikeli bir kombinasyon.

Gölgelerim cildimde dalgalanıyor, ölümcül arzularıma yanıt olarak uğultu yapıyor gibi.

Arkamdaki hareket, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Hades'in adımları sessizdir, ama gücü gürültülüdür. Boğucu bir gücü vardır. Kendi başına bir varlıktır.

"Seni öpmemi mi istiyor?" diye sorar yumuşak bir sesle, sorusu yağmur sesini bastırır çünkü sözleri karanlık bir enerjiyle doludur.

Onu görmezden gelip kolumu bükerek duvara yaslanıyorum ve Sera'yı düşünerek yavaşça kendimi okşuyorum. Ağzı çok mükemmel. Çok dolgun ve pembe. Erkeklerin siklerini sarmalamasını hayal ettikleri türden dudaklar.

Styx, bunu düşünmek bile onu dizlerinin üzerinde hayal etmeme neden oluyor.

Elimi sıkıca kavrarım, göğsüm rahatlatma ihtiyacı ile yanar.

Ama Hades'e patlamamı izleme zevkini tattırmak istemiyorum. O bunu görmeli. *Eşinin* bana yaptıklarını görmeli. Beni öbür dünyanın ateşli çukurlarının üzerinde tutarken, ulaşabileceğim mesafede yasak meyveyi sallandırarak bana nasıl işkence ettiğini görmeli.

Tek bir yanlış dokunuşla beni düşürecek.

Ve ben neredeyse endişelenmenin ötesindeyim. Nasıl bu noktaya geldiğimi bilmiyorum.

Ama bu doğru değil.

Aylardır bu kadını izliyorum, yüz ifadeleri ve konuşma şekillerini ezberliyorum, gücünü gözlemliyorum, incinmiş duygularını ve endişelerini nasıl maskeleydiğini not ediyorum.

O güçlü. Sert. Ama aynı zamanda yumuşak ve masum. *Çok masum.*

"O oyun oynamıyor," diyorum.

"Bunun doğru olup olmadığını merak etmeye başlıyorum," diye yanıtlıyor Hades, bana kişisel alanıma izinsiz girdiğini hatırlatarak.

Gerçi, bu *benim alanım* değil, değil mi? Bu saray onun.

Ve eminim ki beni de kendine ait olduğunu düşünüyor.

Sonunda ona doğru bakıyorum ve onu tezgahıma yaslanmış, uzun bacaklarını uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamış, elleri cebinde dururken görüyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Şaşırdın mı?"

Ne demek istediğini anlamadım. Burada olmasına şaşırdın mı?

Hayır. Söylediklerimin doğru olup olmadığını merak etmesine mi şaşırdın? "Evet." O sırtıyor. "Ben de."

Duvarдан avucumu indirip ona dönerek, diğer elim hala sikimde.
O bunu fark eder ama yorum yapmaz. "Ne istiyorsun, Hades?" diye soruyorum ona.

"Şu anda mı, genel olarak mı?" diye soruyor.

"Her ikisi de," diyorum, cevabımın aslında önemi olmadığını bilerek. Paylaşmak istediği her şeyi bana söyleyecektir.

Bakışları benimkini yakaladı ve tuttu. "Eşimle ilgili önceki sorularıma cevap vermeni istiyorum çünkü ondan onu öpmeni isteyeceğim."

Sırtım gerilir. "Onu sikmemi mi söyleyeceksin?" diye sorarım, onun sapkın tercihlerinin fazlasıyla farkındayım.

Kaşlarını çatıyor. "Seviş, değil öp dedim."

Ona sert bir bakış atarım. "Yani onu öpmeme izin vereceksin ama sikmememe izin vermeyecek misin?"

Çenesi sıkışır. "Beni kasten kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Maliki?"

Sinirlenip duşa geri dönüyorum, bu konuşmayı bitirmişim. Saçımı ıslatırken kasıtlı olarak duymazdan geldiğim bir şey söylüyor, sonra şampuanla saçımı köpürtürken ona sırtımı dönerek açıkça belli ediyorum.

Sabun kalıbını alıp kendimi temizlerken, ona bakmadan, bakışları adeta tenimi yakıyor.

Yine de beni çok takdir ettiğini hissedebiliyorum.

Her zaman böyleydi, gözleri beni erotik sınırdan hafif bir merakla izliyor. Ama aslında bu bir değerlendirme. Sanki benim cinsel açıdan onun ihtiyaçlarını karşılayabileceğimi görmek istiyor gibi.

Onun *izlemekten* başka bir şey yapmasını beklemek için sonsuz bir zaman geçirdim.

Bana dokunmasını ya da beni sikmesini istediğim için değil. Benim ilgilendiğim şey bu değil.

Hayır, benim arzum her zaman *paylaşmak* olmuştur.

Bir kadını sikerken onu içimde hissetmek, bir kadını yeni zirvelere taşıırken onun gücünü deneyimlemek istiyorum.

Bu benim

sapkınlığım.

Zevk almayı

seviyorum.

Vermek. Almak. *Paylaşmak*.

Ve onun yatakta ustaca olacağını biliyorum.

Bu yüzden binlerce yıl boyunca ona ayak uydurabileceğimi kanıtlamak için uğraştım. Benim de yatak odasında nasıl hakim olunacağını bildiğimi.

Ama o sadece *izlemekle* yetindi. Ve şimdi daha fazla izlemek mi istiyor?

"Hayır," diye cevap veriyorum, durulanmayı bitirdikten sonra. "Hayır, senin için onunla yatmayacağım." Bir havlu alıp kendimi kuruluyorum. "Eğer ona dokunmamı istiyorsan, sen de ona dokunmalısın."

"*Öpüşmekten* bahsettim," dişlerinin arasından tekrarlar. "Ayrıca onun benim ona dokunmamı istediğini de sanmıyorum."

"Peki bu kimin suçu?" diye soruyorum, bu döngüsel tartışmadan bıkmış bir şekilde.

Onu bırakıp, saçlarımın hala su damlalarıyla ıslak olmasına hiç aldırmadan dolabıma doğru yöneliyorum.

Hades doğal olarak peşimden geliyor. "Bütün bunların bir yalan olduğunu öğrendiğinde nasıl hissedeceksin? Persephone'nin bir oyun oynadığını ve seni manipüle ettiğini öğrendiğinde?"

Bir çift eşofman alıp ona dönerek, "O Persephone değil. Ve ruh eşinin günahları için Sera'yı cezalandıramazsın," diyorum.

Çenesi titrer. "O zaman bana varsayımsal olarak cevap ver, Maliki. Onun sadece sevgilisini ihanet etmeye meyilli, aldatıcı bir Omega olduğunu öğrendiğinde nasıl hissederdin?"

"Sanırım çok öfkelenirdim," diye itiraf ettim. "Bu yüzden bin yıldan fazla bir süredir bu arayışında seni destekledim. Öfkeni tam olarak anlamıyor olabilirim, ama ona saygı duyuyorum, Hades. Bu yüzden Sera'nın masum bir varlık olduğunu ve pek de masum olmayan bir ruhla eşleştirildiğini söylediğimde beni dinlemeni istiyorum. Bu onun suçu değil. Lütfen onu bunun için cezalandırmaya çalışmayı bırak."

Kaşlarını çatıyor. "Onu cezalandırmıyorum."

Ona bir bakış attım. "Az önce odasıdaydım. Odayı sahte yeşilliklerle kaplamışsın. Şu anda çok hoşuna gidiyor. Ama niyetinizi biliyorum — onun hayatı özlemesini ve burada her şeyin ölü olduğunu fark etmesini istiyorsunuz. Tıpkı sizin kalbiniz gibi."

Tamam, son cümle alçakça bir darbeydi.

Ama lanet olası kötü bir ruh halindeyim. Sikim hala sert. Cinsel tatminim yok. Ve içimden bir ses, şimdi bir yere gidersem

Hades'in beni takip edeceğini söylüyor.

"Konaklama bu tartışmada tartışmalı bir konu," diyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, cildim hala biraz nemli. Elimde tuttuğum terlikler muhtemelen ıslanacak.

Sorun değil. Başka bir çift giyerim.

"Bana dürüst ol, Hades. Aslında neyi tartışıyoruz? Çünkü oyunlardan nefret ettiğini iddia eden bir tanrı için, şu anda kesinlikle bir oyun oynuyoruz gibi geliyor." Neredeyse eşine dokunmam için beni kışkırtıyor. Bu sadece tehlikeli değil, aynı zamanda aptalca.

O bir Alfa.

Ben bir peri. Eşsiz bir peri. Ama onun öfkesine karşı hiç şansım yok. O da bunu biliyor. Öyleyse neden beni onunla savaşımaya kışkırtıyor?

"Morpheus, Serapina'yı öpmem gerektiğini düşünüyor."

Sadece söylediklerine değil, *Serapina* adını kullanmasına da şaşıyorum. Onu Persephone dışında başka bir isimle çağırdığını hiç duymadım.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirip volta atmaya başlar. "Maalesef mantığı yerinde," diye devam eder.

"Evet, eşini öpmek için bir nedenin olması her zaman talihsiz bir durumdur," diyorum ciddi bir ifadeyle.

Koyu renkli gözleri bana bakar, gözlerinin derinliklerinde belirgin bir sinirlilik vardır.

Ama benim yorumumu görmezden gelir ve şöyle devam eder: "Eğer insanın eşimin anılarına sahip olmadığını kanıtlamak istiyorsam, basit bir öpücük yeterli olurmuş. Persephone gibi tepki verirse, yalan söylediğini kanıtlamış olurum. Ve eğer tepki vermezse..."

"Sonunda onun Persephone *olmadığını* anlayacaksın," Morpheus'un önerisinden etkilenerek onun yerine cümleyi tamamlarım.

Aylardır Hades'e ulaşmaya çalışıyorum.

Belki de Morpheus'tan biraz geri bildirim istemeliyim, çünkü o, Sera'nın hiçbir şey hatırlamadığı konusunda doğruyu söylediğine açıkça inanıyor.

Bana göre bu çok mantıklı. Sera henüz içindeki Omega'yı bile kabul etmedi. Öyleyse nasıl Omega'nın anılarını hatırlayabilir ki?

Hades'in görüşü, Sera'nın içgüdülerini gizlemek için bir şeyler yaptığı yönünde. Ya da daha büyük olasılıkla, annesi Sera'nın içindeki Omega'yı gizlemek için bir şeyler yaptı.

Omega'yı gizlemek için bir şeyler yapmış olabilir.

Hala ikincisinin doğru olabileceğini düşünüyorum.

Ama Sera'nın haberi olmadan yapıldığını düşünüyorum.

"Omega'lar Alfa'nın çağrısına veya cazibesine karşı koyamazlar," diyor Hades, hala volta atarak. "Onu öpersem, tepkilerini oldukça hızlı bir şekilde ortaya çıkarabilirim. Ve daha da önemlisi, tepkisini kontrol etmekte zorlanacaktır. Bu da teorik olarak, şehvetle o kadar akılsız hale geleceği anlamına gelir ki, rol yapamayacaktır."

Başımı sallıyorum. "Omegalar hakkında bana anlattıklarına göre, bu mantıklı." Ateşlendiklerinde ihtiyaçlarını kontrol etmekte zorlanırlar. Özellikle de kızgınlık döneminde.

Bu yüzden Hades onun kızgınlık dönemine girmesini bekliyordu; aklını kaybetmesini istiyordu, böylece sorulara dürüstçe cevap vermek zorunda kalacaktı.

Tabii ki, onu ölüm çukurunun üzerinde tutmayı da deneyebilirdi – bir yıl önce benim de onaylayacağım bir fikir.

Ama bugün değil.

Sera'ya bunu yapmaya kalkışırsa onu çukura atarım.

Onu öpmesi mi? Evet, benim için sorun yok. Styx, onunla çiftleşmesini izlemekten bile zevk alırdım.

Ona zalim davranması bizim için sorun.

"Sorun şu ki, onun benim onu öpmemi istediğini sanmıyorum," diyor Hades, adımlarını tam önümde durdurarak. "O yüzden sana tekrar soracağım: Eşim seni öpmek istiyor mu?"

Bölüm 27

Morpheus

DÜDÜK ÇALARAK Pip'i Serapina'nın balkonunda buluşmaya çağırırım.

Burası, kanlı bir çeşmenin ve taştan yapılmış iki küçük bahçenin bulunduğu devasa bir alan. Yüzeysel olarak bakıldığında güzel bir yer sanırım. Ama ben bunun altında yatan gizli anlamı biliyorum. Bu yüzden Hades'in dış dekorasyon seçimlerinden pek hoşlanmıyorum.

Ne yazık ki, Hades'in uyguladığı bariyer büyüü Serapina'nın süitine girmemi engelliyor. Ancak, bu büyü onun çatı terasını benim varlığımdan korumuyor.

Acil bir durumda bu bariyeri aşabilir miyim? Evet. Ancak, şu anda kuzenime niyetimi belli etmek istemiyorum.

Şüphesiz yakınlığımı hissedebiliyor. Ancak, geçen yılki sayısız ziyaretlerimden dolayı, bunun yeni bir gelişme mi yoksa sadece havada kalan bir varlık mı olduğunu merak ediyor olabilir.

O bunu anlayana kadar ben çoktan gitmiş olacağım.

Pip camdan dışarı süzülür ve beni görünce heyecanla küçük bir dönüş yapar.

Onun için getirdiğim çantayı uzatıp balkona koyarım. "Serapina'ya söyler misin..."

Cümlemi bitiremeden kapı açılır ve bir çift güzel mavi göz anında benimkilerle buluşur. Gözlerini kırpar, dudakları aşağı doğru kıvrılır ve karanlık mermer verandaya adım atar. Yukarıdaki iki ay ona ışık tutar, saçlarını altın dalgalar halinde parlatır.

"Uh, merhaba," diyor yavaşça, bakışları elimdeki eşyaya kayıyor.

"Merhaba." Çantayı yere koyuyorum. "İçinde bir lamba var... o lamba

bitkin için gerekli olan şey," diye açıklıyorum. "Pip'e verecektim."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor, bana ve pelerinli ruha bakarak. "Şey, teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye cevap veriyorum. Utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Ve o hiçbir şey söylemeyince, "Yani... taşınmayı bitirdin mi?" diye soruyorum.

Kız burun kıvrıp başını sallar. "Evet, garip bir sihirle, görünüşe göre taşındım." Burnunu kırıştırır. "Maliki'ye tek istediğimin bitkim ve Pip olduğunu söyledim, ama o her şeyi buraya taşıyıp getirmiş."

"Aslında Hades'in bu konuda yardım etmiş olabileceğini düşünüyorum," diye ona yumuşak bir sesle söylüyorum. "Biraz önce kollarında bir sürü kıyafetle senin evinden çıktığını gördüm."

Sera bana bakıyor. "Ne?"

Omuz silkiyorum. "Omegalar genellikle giysilerine oldukça bağlıdır, bilirsin, yuva kurmak için."

Gözleri yuvarlaklaşır. "Benim yuva kuracağımı mı düşünüyor?"

"Omega içgüdülerin ortaya çıktığında, evet." Ona kaşlarımı çattım. "Yuva kurmak istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben..." Gözlerini kırıştırır. "Bunu hiç düşünmedim." "Ama yuva nedir biliyorsun, değil mi?" diye ısrar ederim.

Dudakları kıvrılır ve bakışları aşağıdaki Netherworld Krallığı'na kayar. "Alina bana biraz bahsetmişti, kendisi ve eşleri için nasıl yatak yaptığını. Bunun içgüdüsel olduğunu söyledi, ama tek söylediği buydu."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Yuva kurmak, bir Omega için kendi çevresi içinde çok özel bir meseledir. Muhtemelen daha fazla ayrıntı paylaşmayı bilmiyordu. Senin için de benzersiz bir deneyim olacak. Çünkü her Omega farklı şekilde yuva kurar."

Ya da, görünüşe göre, bazen Omegalar hiç yuva kurmazlar, diye düşünüyorum, bu gelişme karşısında biraz şaşkın.

"Kişisel alanına hiç sahip çıkma hissi duymuyor musun?" diye merakla soruyorum. "Özellikle yatağına?"

Omuz silkiyor. "Kulübeye kadar hiç kendi alanım olmadı ve orada da uzun süre kalamadım."

"Özlüyor musun? Oraya geri dönmek ister misin? Belki battaniyelerini almak için?" Çünkü Hades'in çarşaflarını geride bıraktığını fark ettim. Belki de Serapina ve Maliki'nin kokusu yüzündendi - o koku

o yatakta ne yaptıklarını merak etmeme neden olan bir kokuydu.

Serapina kaşlarını çattı. "Evimin temsil ettiği şeyi özleyorum: özgürlüğü. Ama artık asla özgür olamayacağımı anlıyorum. Ruhum bu kadar kötüken nasıl özgür olabilirim ki?"

Bir adım geri çekildim, sorusu kalbimin tam ortasına saplanmış gibiydi. "Ruhun kötü değil, Serapina Everheart. Bir daha asla böyle bir şey söyleme."

Gözleri kısılır. "Ruhum bütün bir alemi yok etti. Dünkü dersin amacı bu değil miydi?"

"Amaç, tarihimizi paylaşmak ve sana Mythos Fae hakkında daha fazla bilgi vermektir," diye cevap veriyorum ve tekrar ona doğru yaklaşıyorum. "Ruhunun erdemine ilişkin yanlış değerlendirmeleri teşvik etmek değildi."

"Peki, o zaman onun eylemlerini nasıl tanımlarsın?" diye karşılık verir, ben ondan sadece bir adım uzaktayken.

Onun güzel gözlerine bakıyorum, avucum onun ensesini tutmak için kaşınıyor.

Kötülük çok korkunç bir kelime. Çok adaletsiz. Çok *acımasız*.

Ama sanırım onun bildiği az şey onu bu varsayıma götürür.

"Persephone'nin eylemlerini bilinmeyen olarak tanımlarım," diyorum ona dürüstçe. "Hades onun kendisine ihanet ettiğine inanıyor. Bence annesi tarafından manipüle edildi, çünkü Hades eşini gerektiği gibi korumadı."

Bunu onu olumsuz göstermek için söylemiyorum. Bu sadece gerçek.

"Hades, Persephone'yi paylaşmayı reddettiği için hiçbir zaman bir eş çemberi istemedi. Ancak Mythos Fae Alphas'ın Omegaları etrafında kümeler oluşturmasının bir nedeni var: onları korumak." Ona dokunma ihtiyacına yenik düşerek, elimi uzatıp bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum.

O titrer, bu hareket beni sonsuz bir mutlulukla doldurur.

Bu yüzden dokunuşumu uzatıyorum, parmaklarımın arkasıyla yumuşak çene hattını izlerken ekliyorum: "Omegalar bizim Tanrıçalarımızdır. Onlar hayat yaratır. Dünyamıza ışık getirirler. Ve onlar kelimenin tam anlamıyla evrenimizin yıldızlarıdır

Bazı alfa erkekleri ise tanrıçalarımıza tapınmaya inanmıyordu. Bazıları onları köleleştirmek istiyordu."

Bu üzücü bir tarih.

Ama Demeter'i anlamak için gerçeği bilmesi gerekiyor. Ve belki bu, Persephone'yi de anlamasına yardımcı olur.

"Gel, biraz dinlenelim, sonra dersimize devam edelim. Bana izin verir misin?"

Serapina'nın mavi gözleri, onun kararını beklerken beni esir alıyor. Çünkü bu kadına asla istemediği bir şeyi zorla yaptırmayacağım. Ama onun sevgisini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Tamam," diyor. "Ama sadece daha fazla öğrenmek istediğim için." Gülümsüyorum. "Elbette."

Elimi yüzünden çekiyorum ama avucunu tutarak onu sahte bir bahçede bulunan bir bankın üzerine nazikçe çekiyorum. Burası, Persephone'nin bizim dünyamızdaki en sevdiği yerlerden birinin acımasız bir kopyası. Çünkü bitkiler canlı değil, hepsi taştan yapılmış.

Ölüler.

Soğuklar.

Canlı pastel renkler yerine donuk sarı renklerle kaplayan bir ayın altında donmuş durumdalar.

Yine de Serapina bu yaratılışa hayranlıkla bakıyor, bakışları açık bir merakla ateş zambaklarının heykellerinin üzerinde dolaşıyor.

Bu yüzden onun Persephone'nin anılarıyla bağlantısı olmadığını biliyorum.

Çünkü eğer öyle olsaydı, şu anda gözlerinde yıldızlar değil, gözyaşları olurdu.

Persephone'yi bu bahçede gördüm, yakından değil, uzaktan, ve o çiçekleri ne kadar sevdiğini biliyorum. Her gün onları besledi, onlara hayat verdi, ben ise ulaşamayacağım bir mesafede, sisin içinde dolaşıyordum.

Hades'in isteksizliği sayesinde ona dokunmam mümkün değildi.

Oh, müdahale edebilirdim. Onu paylaşmaya zorlayabilirdim.

Ama Persephone'nin ruhu için Alfalarının kavgaya etmesi onun kalbini kırardı.

Bu yüzden, kalbim parçalanmış olsa da onları rahat bıraktım.

Yutkunarak gökyüzüne bakıyorum ve düşüncelerimi dolduran anılara karşı hırıldama isteğiyle mücadele ediyorum. Öfkem. Korkum. *Acım.*

Hades gibi ben de Mythos Fae Diyarında neler olup bittiğini biliyordum. Ama o, kimsenin onun meşhur duvarlarını aşacağını hiç düşünmemişti.

Elbette haklıydı. Kimse onun sınırlarını aşamadı.

Çünkü düşman çoktan kapıların içinden girmişti.

Serapina'nın arkasındaki bankta kolumu uzatırken, Pip çiçeklerin etrafında dans ediyordu. Onun hareketleri bana dışarıda vakit geçirmekten keyif alan bir köpek yavrusunu hatırlattı. O kadar masumdu ki, neredeyse gülümseyecektim.

Ama ona söylemem gereken şeyin komik bir yanı yok.

"Geçmişini anlamak için dinamikleri yeniden gözden geçirmeliyiz. Alfalar koruyuculardır, bu yüzden diğerlerinden daha güçlüdürler. Biz güçlüyüz, değil mi?"

O başını salladı. "Anladım."

Gülümsüyorum. "Bizim neler yapabileceğimizi henüz pek görmedin, ama bunun nedeni senin bir Omega olman ve Alfaların senin türünün yanında enerjilerini dizginlemeyi bilmeleridir. Seni kırılgan olarak nitelendirmek istemiyorum, çünkü bu doğru bir terim değil, ama sen kardeşlerimden daha küçüksün ve daha yumuşaksın."

Benden 30 santim daha kısa ve benim ağırlığımın çok altında olduğu için, bu onun için zaten oldukça açık olmalı.

"Omega'nın erkek ya da kadın olması önemli değil; hepsi Alfa'ya kıyasla minyon bir yapıya sahiptir," diye açıklıyorum. "Ve ne yazık ki, bazı Alfalar gücün üstünlükle eşdeğer olduğunu düşünüyor. Bu nedenle, istediklerini alıp, hayatta kalmak için herkesi kendilerine saygı göstermeye zorlamaya inanıyorlar."

Bu yüzden Mythos Fae Krallığı kendini yok etti.

Dünyamızdaki Alfaların yumuşatıcı etkisi olan Omegalar olmadan, çoğu eski hallerinin vahşi versiyonlarına dönüştü ve böylece hakimiyet kurma ihtiyacı duyanların saflarına katıldı.

Beta'ların hayatta kalmak için hizmet ettiği kamplar kurdular. Diğerleri ise çorak topraklar yarattı.

Ve bazıları, Hades ve benim gibi, yaşamak için başka krallıklar buldular.

Ama ona bunu açıklamadan önce, bu tartışmanın ana konusuna değinmeliyim.

"Kendi doğuştan üstünlüklerine inanan bazı Alfalar, Omegaların kendilerine ait olduğunu ve onları sahiplenebileceklerini düşündüler ve eşlerini köleye çevirdiler."

Serapina'nın gözleri büyüdü, rahatsızlığı göğsümü bir mırıldanma ile tutuşturdu.

Bu otomatik bir tepki. Onu sakinleştirmek istiyorum.

Boğazımı temizleyerek, "Üzgünüm, bu senin sıkıntına karşı doğal bir tepki" diyorum.

"Sorun değil," diyor, bana doğru eğilerek. "Ben... Benim için sorun değil. Ama o sesi çıkarırken konuşabilmen ilginç."

Dudaklarım seğirir. "Kedi mırıldanırken miyavladığını duymadın mı?"

"Sadece bir iki kez," diye itiraf ediyor, bakışları terastan atlayan Pip'e kayıyor. "Sen ne..."

Ruh hemen geri gelir ve gökyüzünde bir takla atar.

"Sanırım o da senin rahatsızlığını fark etti," diyorum, eğlenerek. "Seni gülümsetmeye çalışıyor."

Pip'e göz kırpar, sonra bana bakar. "Tepki vermek istemiyorum. Sadece köle olma fikri..."

Başımı sallıyorum. "Anlıyorum, küçük hayalperest. Birçok Alfa bu zihniyete katılmıyordu. Ama ne yazık ki, katılanlar da yeterince fazlaydı. Bu, türümüz arasında birçok çatışmaya ve birkaç savaşa neden oldu. Omegalar eşlerinden alınarak üremeye zorlandılar ve..." Daha fazla ayrıntıya girmek istemediğim için sözümü kesiyorum.

Onun anlaması gereken tek şey, o dönemin çalkantılı bir dönem olduğu.

"Unutulmaması gereken bir şey var - tekrarlı bilgi için özür dilerim, ama bu önemli - Alfalar sadece Omegalarla üreyebilirler ve bunun tersi de geçerlidir. Ayrıca, Alfalar ve Omegalar sadece Alfa ve Omega çocuklar doğurabilirler."

Devam etmeden önce, beni takip edip etmediğinden emin olmak için yüz hatlarını inceliyorum.

"Yani Betalar, esasen diğer Omegalar ve Alfalarla cinsel olarak uyumlu olan farklı bir Mythos Fae türü, ancak düğüm kabul edemiyorlar. Bu yüzden çocuk sahibi olamıyorlar," diyorum ona.

Bu önemli.

Çünkü bu, ona Demeter hakkında anlatmak istediğim şeye götürüyor.

Ama Sera'nın ifadesinden, onu bir yerde kaybettiğimi anlıyorum ve onu neyin karıştırdığını tam olarak bildiğimi sanıyorum. "Bağlanma nedir?"

Bu güzel soruya gülümsememek için tüm gücümü kullanıyorum. "Bir Alfa'nın bir Omega'ya bağlanma şekli... seks sırasında."

Gözleri büyür.

"Endişelenme," diye fısıldıyorum. "Omegalar bağlanmayı severler. Bunun çok zevkli olduğu söylenir, özellikle de orgazmı dakikalarca uzattığı için. Ya da, gerçekten iyi bir Alfa'n varsa, saatlerce sürebilir."

Pip yanımdan geçip yine tekerlek hareketi gibi bir hareket yapar, ama Serapina bana bakmakla meşgul olduğu için onu görmez.

Onu daha fazla rahatsız etmek istemediğim için, kıkırdamamı öksürükle örtbas etmek zorunda kaldım. Ama tepkisi gerçekten çok sevimliydi.

Yanakları parlak kırmızı, dudakları hafifçe aralanmış.

Mırıldanmam güçleniyor, çünkü onun tepkisini seviyorum ve onu ödüllendirmek istiyorum. Ama bu aynı zamanda onu sakın tutmanın bir yolu da oluyor.

"Evet, dediğim gibi, Alfa ve Omega'ların nasıl çiftleştiğini anlamak önemlidir, çünkü o zaman tüm Omega'ların bir Alfa ebeveyni ve bir Omega ebeveyni olduğunu da çıkarabilirsiniz. Aslında Alfa'lar için de aynı şey geçerlidir. Ama burada önemli olan Omega'lardır."

"Tamam," diye fısıldadı, yanakları hala kızarmış halde, pek de ince olmayan bir şekilde kucağıma baktı ve sonra tekrar yüzüme döndü.

Bir düğümün neye benzediğini merak ediyor musun, küçük hayalperest? Ona sormak istiyorum

Ama onu kızdırmak istemiyorum.

En azından şimdilik.

Bunun yerine, ona bu önemli ayrımı neden bildiğinden emin olduğumu açıklamaya devam ediyorum.

Bu önemli ayrımı neden ona anlatmam gerektiğini açıklıyorum.

Çünkü bazı Alfalar, Omega çocuklarının kaderinden memnun değillerdi.

Ve Demeter bu muhalefetin en yüksek sesli temsilcilerinden biriydi.

Bunu Sera'ya açıkladığımda, yüzündeki renk biraz soldu. "Persephone'nin rızası dışında kaçırıldığını mı düşünüyordu?" diye sordu bana.

"Evet," diye cevaplıyorum. "Ama öyle değildi. Persephone Hades'i seviyordu. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Ama Demeter aralarındaki sevgiye güvenmiyordu. Omega'ların etrafındaki *hiçbir* Alfa'ya güvenmiyordu. Biraz delirdiğini söylemek yanlış olmaz."

Bu hafif bir ifade. Demeter tamamen deliydi.

Bu da onu çok tehlikeli yapıyordu.

"Bütün bunları sana anlatıyorum ki, her hikayenin birçok yönü olduğunu anlayabilesin. Hades, Persephone'nin kendisine ihanet ettiğine inanıyor olabilir, ama ben öyle düşünmüyorum. Bence Demeter onu zorladı. Bunu kanıtlayamam. Ama denemek istiyorum."

Serapina beni inceliyor. "Onun anılarına erişerek."

Omuz silkiyorum. "Belki. Başka bir seçenek de Demeter'i konuşturmak. Ama yöntem ne olursa olsun, ruhunun kötü olmadığına inanmanı istiyorum. Çünkü Persephone annesine yardım etmiş olsa bile, niyetinin Omega'lara zarar vermek olduğunu sanmıyorum. Onları kurtarmak istediğini düşünüyorum."

"Onları köleleştiren Alfalar'dan," diyor.

Çenemi eğiyorum. "Evet. Ve belki bir şeyler ters gitmiştir. Ya da belki Demeter onu bu kadere sürüklemiştir. Ne olursa olsun, Persephone'nin ruhunun kötü olmadığına şüphem yok. Üstelik *senin* de kötü olmadığını biliyorum. Başka birinin seçimlerinin bedelini ödemek zorunda değilsin."

Yutkunur, gözleri yaşlarla parıldar. "O zaman neden kader bizi bir araya getirdi?"

"Çünkü kader, her ne olursa olsun bununla başa çıkabileceğini biliyordu," diye cevap veriyorum hiç tereddüt etmeden. "Sen güçlüsün, Serapina. Cesursun da. Ve şefkatlisin." Bunlar, onu aylarca gözlemleyerek tespit ettiğim özellikler, ama sadece birkaç kez görüştüğümüz sürede kesin olarak doğruladığım özellikler.

Serapina harika bir kadın.

Ve o inanılmaz bir Omega olacak.

Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Bugünlük bu kadar yeter," diye fısıldadım. "Ayrıca, daha sonra Hades ile randevun olduğunu duydum."

Geri çekildiğimde titrer. "Evet. Bana bir elbise bıraktı."

"Seksi mi?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Anlamadım?"

"Seksi bir elbise mi?" diye tekrar

ediyorum. "Sanırım... öyle."

Gülümserim. "İyi." Tekrar ona doğru eğilirim ve burnuna hafifçe vururum. "Onu yalvart, Omega. Çünkü Ölüm Tanrısı emeklemeye layık."

Bunun üzerine ayağa kalkıp, terasta bıraktığım çantaya doğru yürürken, bana hayretle bakan onu geride bırakırım.

"Pip?" diye tekrar sesleniyorum.

Küçük ruh hemen yanıma gelir ve dikkatle durur. "Bunu onun bitkisinin yanına koyabilir misin lütfen?"

Bana alaycı bir selam verir ve kulpları dikkatlice eline alır — benim gösterdiğim gibi bezle örter — ve Serapina'nın yeni odasına girer.

Son bir kez bakarak, "Benimle konuşmak istersen, sadece beni hayal et. Bir nefes içinde yanında olacağım, tatlım. Her zaman." diyorum.

Bölüm 28

Sera

Dolabımdaki boy aynasında kendime bakıyorum.

Yaklaşık bir saat önce, Hades'in beni akşam yemeğine götürmek için altmış dakika içinde burada olacağını belirten bir not aldım. Kim yazdığını bilmiyorum, sadece Morpheus ayrıldıktan kısa bir süre sonra ortaya çıktığını biliyorum. Notu, tenceremin ve Pip'in bana getirdiği hediye çantasının yanındaki masada gördüm.

Bitki ışığını kurduktan sonra duş almaya ve akşam yemeği için hazırlanmaya gittim.

Şimdi ise Morpheus'un Hades'i yalvartma fikrinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu merak ediyorum.

Çünkü bu elbise... çok açık. Sanırım hiç bu kadar cüretkar bir şey giymemiştim. Elbisenin sırtı açık ve V yakası göğüslerimi alıştığımdan çok daha fazla ortaya çıkarıyor.

Ve sol bacağımdaki yırtmaç... Evet, otururken tehlikeli olacak.

Ayrıca, elimde tuttuğum ayakkabılar da muhtemelen düşmeme neden olacak.

Dudaklarımı ısırarak, değiştirmeyi düşünüyorum. Dolapta başka birçok seçenek var. Bu elbiseyi giymem için bir neden yok, değil mi?

Hades'in benim için seçmiş olması, aslında giymek istemem için bir neden olmalı. Ancak Morpheus'un sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve en azından elbiseyi denememi sağladı.

Ve şimdi pişman oluyorum.

"Evet, kesinlikle değiştireceğim," diyorum aynadaki yansıma.

"Neden? Elbise sana uymuyor mu?" diye soran derin bir ses, beni geriye doğru sıçratır ve sert, erkeksi bir duvara çarpar.

Dönüp, dolabımda duran Hades'in iri cüssesine bakakaldım. "Nerede?" diye kekeledim. "Nasıl?" Boğazımı temizledim. "Kapıyı çalmasını bilmiyor musun?" diye sordum.

Bana kaşlarını çatarak bakar.

"Çaldım." "Ne?"

"Kapını çaldım, ama cevap vermedin, ben de seni aramaya geldim." Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Önce Pip'le karşılaştım. *Sonra* seni aramaya geldim."

Gözlerim büyüdü, ayakkabılarım yere düştü ve yüksek bir ses çıkardı — bu ses, hızla atan kalbimin sesine rakipti. "*Pip*." Hades'in etrafında koşuşturdum, kalbim gırtlığımda atıyordu. "Pip!"

Görüş alanıma girer, mavi gözleri iri iri, beni bu kadar endişelendiren şeyi arar gibi etrafına bakar.

"İyisin," diye fısıldarım, rahatlamış bir şekilde dizlerimin üzerine çökerek. "Oh, fae, sen... sen hala buradasın."

Küçük arkadaşım yavaşça yaklaşıp ve göz hizama iner. Onu kucaklayabilseydim, kucaklardım.

"Gitmiş olabileceğini düşündüm," diyorum ona, Maliki'nin çukurlar hakkında söylediklerini hatırlayarak. "Sana bir şey olursa... benim yüzümden... kendimi asla affetmem."

"Ona neden bir şey olsun ki?" diye sorar Hades, sesinde bir parça sinirlilik vardır. "Birisi senin familiarını tehdit mi etti?"

Pip'e göz kırptım, sonra yavaşça Hades'e baktım. "Familiar'ım mı?"

"Evet. Ya da en azından senin için önemli biri. Bu yüzden korumalarım onu geçirdi. Sen onunla bağlandın." Omuzlarını silkiyor. "Şu an için *familiar* en uygun terim. Ama neden onun gittiğini düşündüğünü söyle bana."

Ona bakıp yutkunuyorum. "Ben... Onunla tanıştığını söyledin. Ona zarar vermiş olabileceğini düşündüm." Fae, çok saçma konuşuyorum. Zayıf biri gibi.

Bundan nefret ediyorum.

Uysal olmak
istemiyorum. Ama
kendimi çok kaybolmuş
hissediyorum.

Morpheus bazı şeyleri doğru bir perspektife oturtmamıza yardımcı oldu. Belki de Persephone'nin niyeti iyiydi, yani o benim bir zamanlar inandığım kadar kötü biri değil. Ancak yine de çok fazla acıya neden oldu.

Ve bu yanlışları düzeltmenin tek yolu, gerçekte ne olduğunu hatırlamaktır.

Bu da Omega ruhumu kucaklamak anlamına geliyor.

Keşke bunu nasıl yapacağımı bilseydim. Ve keşke Hades'in benden nefret etmesini nasıl durduracağımı bilseydim.

Çünkü rüyalarındaki Hades...

Omuzlarım düşüyor. Artık onları karşılaştırmak bile istemiyorum. Gerçeklik, fantezilerime hiç benzemiyor.

Hades yaklaşırken Pip uzaklaşır. Onu duyamıyorum ama hissedebiliyorum, aurası o kadar karanlık ve öfkeli ki herkes onun varlığını hissedebilir.

"Serapina," diye mırıldanıyor, önümde çömelirken.

Onun benim gerçek adımı kullanması beni irkiltti ve ona bakmamı sağladı. ona bakmam.

"Ruh ikizime bağlı bir yaratığa asla zarar vermem," diyor. "Onun koruma kalkanını aştığını hissettiğim anda onu kabul ettim. Ama koruma kalkanı onu reddetseydi bile, yine de ona giriş izni vermek için bariyeri yeniden büyüyle koruyacaktım, çünkü Maliki senin onun burada olmasını bizzat istediğini söyledi."

Her kelime sessiz bir hassasiyetle söyleniyor, sabırlı sesi şimdiye kadar ondan duyduğum hiçbir şeye benzemiyor.

Bu beni suskun bırakıyor.

Çünkü Hades'in bu yönünü nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum.
Neden bana bu kadar nazik davranıyor?

"Bir Omega'nın benim için diz çökmesini ne kadar sevdiğim kadar, bu ne zaman ne de yer." Elini uzatıyor. "Lütfen ayağa kalk."

Onun isteği karşısında tüm vücudum titriyor, ipeksi sesi beni tam olarak anlayamadığım bir şekilde okşuyor. Ne yaptığımı fark etmeden bile avucumu ona doğru uzatıyorum, sanki vücudum onun emirlerine itaat etmek için yaratılmış gibi.

Beni ayağa kaldırıyor, sadece bu basit dokunuşla gücü cildime sızıyor gibi. Titriyorum, damarlarımdan elektrik akımı geçiyormuş gibi gözlerim neredeyse kapanıyor.

Fae, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Bu his kaybolduğunda, eli yanına düştüğünde neredeyse ağlayacaktım.

"Burada akşam yemeği yemeye ne dersin?" Köydeki evimdekinden çok daha büyük olan yemek masasını işaret etti. "Maliki'yi de davet edebiliriz."

"Ben..." Boğuk sesimden dolayı hayal kırıklığıyla neredeyse gözlerimi kapatıyorum.

Morpheus, Omegaların tanrıçalar olduğunu söylüyor. Orcus'un da Alina için aynı şeyi söylediğini duydum.

Peki nasıl tanrıça olabilirim?

Ölüm Tanrısı'nın önünde uysal davranmamak iyi bir başlangıç olabilir, diyorum kendime.

Ama bu gece kesinlikle iyi bir başlangıç yapamadım.

Kendimi zihinsel olarak sarsıyorum ve Hades'in karanlık bakışlarına bakmaya zorluyorum. "Burada yemek yemek sorun değil. Maliki de açsa, onu da davet et."

Hades başını sallar.

Ve ortadan kaybolur.

Nefesimi verip başımın iki yanını tutuyorum. "Gerçekten harika gidiyorsun, Sera," diye kendimi azarlıyorum. "Süper harika."

Arkamı dönüp dolabıma geri dönüyorum ve daha rahat bir şeyler giymek için dolabı karıştırıyorum.

Ama sonra Hades'in kıyafetini hatırladım.

Bir takım elbise. Tamamen siyah.

Seksi.

Dişlerimi sıkarak, yerine attığım ayakkabılarımı arar ve yerden alır.

Pip, oturma odasına geri dönerken beni izliyor, ben oturup kayışları çözmeye çalışırken meraklı hareketler yapıyor.

Tabii ki, ben bu saçma topuklu ayakkabıları giymeye çalışırken Hades geri dönüyor. Bakışları ilgiyle üzerimde dolaşıyor. "Yemekler yakında gelecek. Maliki de öyle."

Umursuyormuş gibi başımı salladım ve sağ ayağımdaki kayışı sıkmaya çalıştım.

Yeterince güvenli görüldüğünde, sola doğru yönelirim, ancak Hades önümde bir diz çökerek ayakkabıyı elimden alır. Topuğu yere koyar ve benim bağladığım ayağı alır, sonra onu inceleyebilmek için uyluğuna yerleştirir.

Kalbim bir an durur, çünkü o benim yaptığım işi bozar ve daha rahat olan farklı bir açıyla nazikçe bağlar.

O benim ayağımı yere indirip karşı ayak bileğimi tutup kaslı bacağına doğru çektiğinde yutkunuyorum.

Bu çok... samimi bir hareket.

"Neden bunu yaptığını anlamıyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkilere doğru yükseldi ve onun bir dizinin üzerine çökmüş, benim de kanepede oturmuş olduğum için aynı boyda olduğumuzu fark ettim. "Biz ruh ikiziyiz, Serapina. Bu da senin benim sorumluluğumda olduğun anlamına geliyor. Ve son zamanlarda bu konuda pek başarılı olamadım."

Bu, Persephone değil, gerçek adımlı kullandığı ikinci sefer.

Bu, bana inanmaya başladığı anlamına mı geliyor? Onların geçmişi hakkında hiçbir şey bilmediğimi anladığı anlamına mı geliyor?

Bir anlığına yüzümdeki ifadeyi inceledi, sonra işine geri döndü. Topuğu sabitlemesi bittiğinde, Maliki, Hades'inkiyle aynı takım elbise giymiş olarak gölge gibi yanına geldi.

Fae. Eminim dilimi yuttum.

Ben... Şu anda ne söylemem ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Neyse ki Hades, ayağımı yere indirip ayağa kalkarak konuşmak zorunda kalmamı engelledi. "Bize katıldığın için teşekkürler, Maliki."

"Popcorn sözü vermiştin," diye cevaplar Maliki. "Popcorn'u çok severim."

Hades burun kıvrır. "İkimiz de *popcorn* için buraya gelmediğini biliyoruz."

Maliki sadece gülümser, sonra Hades'in arkasından bana bakar. Ve gözleri elbiseme takılınca gülümsemesi aniden kesilir.

"Lanet olası gölgeler, Sera..."

Aşağıya bakarken dudaklarım bükülüyor. Ayakkabılarımı düzenlemeye çalışırken kanepede kıvrınmamın sonucu olarak, yırtığın kalçama kadar uzandığını görmek hiç de şaşırtıcı değil. Göğsüm de elbisenin yarısından dışarı çıkmış durumda.

"Savunmam gerekirse, bu elbiseyi ben seçmedim," diye mırıldanıyorum, kendimi kanepeden zorla kaldırırken. "Hades..."

Öne doğru eğildiğimde, topukların sandığımdan daha yüksek olduğunu fark edince çığlık atarak sözümü kesiyorum. Düşüşe hazırlık için kollarımı havaya kaldırıyorum, ama bunun yerine erkeksi bir kavrayışla yakalanıyorum ve çırpınan ellerimle kazara onun yüzüne yumruk atmadan önce döndürülüyorum.

Evet, her şey yolunda gidiyor, diye karar verdim. Hayatımda hiç bu kadar zarif hissetmemiştim.

Alaycı düşüncelerim beni Hades'in kollarında gevşerken yüzümü buruşturuyor. Beni arkamdan tutuyor, dudakları kulağıma değiyor. "Yeniden otursana, ben de o ayakkabıları çıkarayım, olur mu?"

"Elbiseyi de çıkarabilirsin," diye mırıldanıyorum.

Sonra ne dediğimi fark edince kaskatı kesiliyorum.

"Öyle demek istemedim," derim çabucak ve ondan uzaklaşmaya çalışırım. Ama beni çok sıkı tutuyor.

"Sakin ol," diyor bana, gövdesi birdenbire artık çok iyi tanıdığım bir sesle gürlemeye başlıyor.

Birmırıldanma.

Ama Morpheus'un sesinden farklı. Onunki neredeyse düşük bir uğultu gibi, insanı uykuya daldırır.

Hades'in mırılması ise daha derin bir hırıltı, anında tüm direncimi çalan bir hırıltı.

Bunun yerine, tek istediğim ona doğru yuvarlanıp göğsüne sürtünmek.

Çünkü vay canına.

Vay canına.

Bu çekici bir yankı, Hades beni kanepeye geri götürürken beni anında rahatlatıyor.

Ama o tekrar diz çökünce, sersemliğimden sıyrılıp "Hayır. Ayakkabılarımı çıkarmak istemiyorum" diyorum.

Çünkü şimdi onlar bana bir meydan okuma gibi geliyor.

Daha önce ayakta duramıyordum... o yüzden tekrar deneyeceğim.

Ve onları giydiğim her anı nefret etsem de, bunu sonuna kadar götürmeye kararlıyım. Onurumu biraz olsun geri kazanmak için. *Sera olmak için.*

Hades bana bakar. "Tamam." Tekrar ayağa kalkar ve elini uzatır. "Tekrar denemek ister misin?"

Elini itmeyi düşünüyorum, ama bu çocukça olur. Bu yüzden yardımını kabul edip dengemi sağlamaya odaklanıyorum. Sonra hala gülünç görüldüğüm için elbiseyi düzeltiyorum.

Seksi olmak buraya kadarmış, diye düşünüyorum, tüm bu aptallığa öfkelenerek. İşimi bitirince, Hades'e bakıyorum. "Nasıl görünüyorum?"

Gözleri gece kadar karanlıkken cevap verdi: "Bir tanrıça gibi."

Bölüm 29

Sera

Rüya gördüğüme ikna olarak yanıma çimdikledim. Bu, gerçek olamayacak kadar gece fantezilerime benziyordu.

"Bir tanrıça gibi."

Fae, keşke bu doğru olsaydı.

Ama bu cevabı gülümseyerek kabul ediyorum. Nasıl göründüğümü sorduğumda, elbiseyi düzgün bir şekilde düzelttiğimi onaylamasını bekliyordum.

Bunun yerine, cevabıyla beni hazırlıksız yakaladı. Şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Maliki?" diye sordu Hades. "Karımı öv."

Ses tonundaki emirden kanım kaynadı. Ayrıca talebini sahiplenici bir şekilde ifade etmişti.

Karım.

Bir yanım henüz evlenmediğimizi belirtmek istiyor. Ama daha güçlü olan yanım Maliki'nin cevabını duymak istiyor.

Hades'in yanına yaklaşır, altın rengi irisleri ilgiyle dönerek beni baştan aşağı süzer. "*Tanrıça* iyi bir tanım," diye mırıldanır. "Sen bizim Afrodite'imizsin, tatlı gızem."

Kaşlarım çatıldı. Afrodite'in kim ya da ne olduğunu hiç bilmiyorum.

"O, Yunan aşk tanrıçası," diyor, muhtemelen

"Onun efsanesinin senin gibi bir Omega'dan esinlendiğine şüphem yok."

"Aphrodite Aphrodite de tanrıça Tanrıça de Şehvet Hades konuşma havasında sorar.

"Güzellik, şehvet, seks," diye mırıldanır Maliki. "Gerçi sonuncusu Venüs'e atfedilebilir. Ama iltifat geçerliliğini koruyor."

Hades başını sallar. "Uygun."

Titriyorum, sözleri damarlarımı daha da ısıtıyor. Sanki ben burada yokmuşum gibi konuşuyorlar.

"Şimdi karımı masaya götür ve yerine oturmasına yardım et," der Hades. "Ben Lyon'a akşam yemeğini getirmesine yardım edeceğim."

İkimiz de yorum yapamadan ortadan kaybolur, keskin kokusu onun burada olduğunun tek göstergesidir.

Maliki onun yerini alır, dudakları kıvrılır. "Bunalmış hissediyor musun, sorunlu?"

Yutkunup başımı sallarım. "Biraz."

Saçımı tutup kulağımın arkasına koydu, sonra parmak uçlarıyla çenemi okşadı. "Merak etme. Ben hala senin koruyucunum. Kimse sana dokunamaz, Hades bile."

"Seni işe alan o değil mi?" diye soruyorum, inanamadan. "Eğer bana zarar vermesini engellemeye çalışırsan, seni görevinden alabilir, değil mi?"

"Hades beni işe almadı," diye hatırlatıyor. "Ve o sana asla zarar vermez, Sera," diyor ciddi bir şekilde. "Bu durumda farklı hissedebileceğini biliyorum, ama zamanla benim kesinliğimi anlayacaksın."

İfadesi o kadar samimi ki, buna gerçekten inandığını anlayabiliyorum.

Keşke ben de öyle olabilsem. Keşke Pip gibi kolayca güvenilebilsem. İnancı olabilmeyi. Umutlu olabilmeyi.

Ne yazık ki, karamsarlık benim dostum. Bu yüzden sadece "Göreceğiz" diye cevap veriyorum.

Maliki elini yanağıma koyar, sonra parmaklarını saçlarıma kaydırır ve beni beklenmedik bir şekilde kucaklar.

"Sana acımını istemediğimi söylemiştim," diye mırıldanıyorum, onun boş kolu belimi sararak beni kendine doğru çekiyor.

"Sana acımıyorum, Sera," diye kulağıma fısıldadı. "Sadece seni mırıldanarak rahatlatma yeteneğim yok, o yüzden bunun yerine sıcaklığımı kullanıyorum."

Sözleri ve beni tutuş şekli dudaklarımı kıvrıyor. "Sarılmalarını seviyorum," diye itiraf ediyorum.

"İyi. Çünkü ben de sana sarılmayı seviyorum," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatıp onun gücünün tadını çıkarıyorum. Morpheus'un mırılması ve Hades'in dokunuşundan farklı. Hepsisi de kendine özgü şekillerde mutluluk veriyor. Ama Maliki'nin sıcaklığı en çok güvendiğim şey.

Bu güvenin nedenlerini ya da onun davranışlarının benim görevimden nasıl etkilenmiş olabileceğini fazla düşünmek yerine, onun beni sakinleştirmesine izin verdim.

Tıpkı kollarında uykuya daldığım gibi.

Fae, bu sadece dün gece miydi?

Zaman algım ciddi şekilde bozulmuş. Son birkaç yılda bir düzine hayat yaşamış gibi hissediyorum.

Maliki yüzünü saçlarıma gömdü. "Bu elbise beni öldürüyor, Sera."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi? Nasıl?"

Elini enseme koyup sıkarken, diğer eliyle çıplak sırtımı okşadı. "Dokunmamam gereken bir şeye dokunmak istememe neden oluyor, bela."

Anladığımda dudaklarım açıldı. "Oh." Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü... onun durmasını istemiyorum. Bu muhtemelen yanlış bir şey. Onun... patronuyla mı nişanlıyım? Arkadaşıyla mı? Hades ile olan ilişkisini tam olarak anlamıyorum.

Fae, Hades ile olan ilişkiyi ben de tam olarak anlamıyorum.

"Tek istediğim, açıkta kalan her santimetrekaresini keşfetmek." Omurgamdan, kumaşın belime sarıldığı yere kadar parmağını gezdiriyor. "Bunun da seni daha fazla ortaya çıkarmak istememe yol açacağını biliyorum."

Onun itirafı ve bunun zihnimde yarattığı fantezi beni titretir.

Hades, Maliki'ye beni masaya götürmesini söyledi. Bir sandalye bulmama yardım etmesini. Ve birdenbire, tek istediğim yatak odasına gitmek oldu.

Yiyeceğe ihtiyacım yok. Birkaç saat önce Maliki odama atıştırmalık gönderdiğinde yedim.

Aslında, hiç aç olduğumu sanmıyorum.

"Sana Afrodit dediğimde ciddiydim," diye ekliyor Maliki, ağzı yine kulağıma yaklaşmış. "O bir baştan çıkarıcıydı. Yaşayan en güzel tanrıça. Tabii ki bir efsane. Ama sen çok gerçeksinsin, Sera."

Şakağımı öptüğünde içim titrer.

"Sana dokunmamak için mücadele ettim, bu yasak arzuya boyun eğmek yerine hayatta kalmayı tercih ettim," diye fısıldadı. "Ölmek, ayrılmadan önce seni tatmak için ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Midem burkuluyor, onun sözleri bana garip şeyler yapıyor. Ölümün riske değer olduğunu söyleyip duruyor. "Ölmeni istemiyorum," diyorum ona.

"O zaman belki de kocandan merhamet dilemelisin," diyor arkamdan gelen derin bir ses.

Nefes almayı kesiyorum, sesi baskın bir enerji dalgası gibi içimi kaplıyor.

Yine de Maliki sırtımı okşamaya devam ediyor. "Özür dilemeyeceğim," diyor. "Beni dizlerimin üzerine çöktüreceğini bildiğin bir elbiseyle beni onunla burada bıraktın. O yüzden beni yalvaran biri olarak gör, *efendim*."

Hades homurdanır, sesi odanın her yerinde yankılanır gibi gelir, arkamdan kalçamı tutar.

Gözlerim büyür, onun sıcaklığı sırtıma yayılır, beni büyük, erkeksi vücudu ve Maliki'nin ölümcül vücudu arasında sıkıştırır.

"Duydun mu, küçük dostum?" diye sorar Hades ipeksi bir sesle, diğer eliyle çenemi tutup beni ona bakmam için geriye doğru eğerek. "Maliki onu öldürmem için yalvarıyor."

Hades'e bakakaldım. "Lütfen yapma," diye fısıldadım. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Öyle mi?" Hades kaşlarını kaldırır. "Ama ona ait olmayan birine dokundu."

Çünkü ben Hades'e aitim. Daha doğrusu, *ruhum* ona ait. Peki ya bedenim?

"Bana kim dokunabileceğine ben karar vermeliyim," diyorum ona, sesimde bu yorumu gerektiği gibi ifade edecek kadar ikna gücü yok. Ama yüksek sesle düşünüyorum. "Beni kucakladığı için Maliki'yi öldüremezsin."

"Öldürmem mi?" diye soruyor Hades, ses tonu benim tutumumu yeniden gözden geçirmem gerektiğini ima ediyor.

Ancak, hiçbir şeyi yeniden düşünmek istemiyorum.

"Bu benim vücudum. Kimin dokunacağına ben karar veririm." İşte, bu sefer daha güçlü bir şekilde söyledim.

"Anlıyorum." Hades gözlerimin içine bakar, yüzünde hiçbir ifade yoktur. "Peki Maliki'nin sana dokunmaya devam etmesini istiyor musun, *karım*?"

Henüz evli değiliz, diye cevap vermek üzereyim, içimden gelen bir cesaretle. Belki de kaderimden bıkmış olan tarafımdan.

Hayatımdaki her karar başkaları tarafından verildi.

Seçim Günü. Demeter'in

Bahçeleri.

Ölüler Diyarı'na geliş. Hades

ile nişanlanmam.

Maliki'nin beni korumakla görevlendirilmesi.

Ama Maliki'ye karşı hissettiklerim *benim* seçimim. Bana sıcaklık veriyor. Mutluluk. *Mizah*.

Ve şimdi dokunuşuyla bana rahatlık veriyor. Bu

yüzden Hades'e sert bir "Evet" ile cevap

veriyorum.

Gözleri parıldayarak bana bakıyor. "Güzel. O zaman onu bir düğün hediyesi olarak kabul et."

Dudaklarım aralanıyor. *Düğün hediyesi mi?* Kafamda tekrar ediyorum. *Bununla ne demek istiyor?*

"Lütfen karım, Maliki," diye emrediyor Hades. "Hayatın, onun *dokunuşlarından* ne kadar zevk aldığına bağlı."

Bu sözleri söylerken irislerinde siyah alevler dans ediyor, sözleri infazcısına yönelik olmasına rağmen tüm dikkati tamamen bende.

Yutkunuyorum ve Hades, parmakları hala çenemi kavrayarak, hareketimi gözleriyle takip ediyor. "Sen istediğin anda bu sona erecek," diyor bana, sesi bir saniye öncesine göre daha yumuşak. "Sadece adımı söyle ve her şey sona erecek. Anladın mı?"

Aslında *pek* anlamadım. Öncelikle *bunun* ne anlama geldiğini anlamadım. Ancak yine de başımı sallıyorum. Çünkü doğru cevap bu gibi geliyor.

"O sana zarar vermeyecek," diye ekliyor Hades. "Ben de vermeyeceğim."

Onun sözleri bir yemin gibi geliyor. Ancak, buna güvenebilir miyim, bilmiyorum.

Hades bana fiziksel olarak zarar veremeyebilir, ama beni zihinsel olarak yok edeceğinden hiç şüphem yok. Nefret ve öfke hala bakışlarında kaynıyor, tanımlayamadığım başka bir duygu da var.

Belki de sahiplenme duygusu?

Her ne ise, çok sıcak ve gözlerimin içine bakarken bakışlarında parıldayan cehennemi alevlendiriyor. Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve sanki beni ateşe vermiş gibi.

Çünkü o kısa okşama cildimi yakıyor. Sanki beni hiç öpmeden beni kendine ait olarak işaretlemiş gibi.

"Maliki," diye mırıldanıyor. "Başla."

"Ben senin kuklan değilim," diye cevaplar Maliki, avucunu belimin altına koyarak. Hades'in bunu hissettiğinden eminim, çünkü hala arkamdan sıkıca tutuyor. Ve bunun farkında olduğunu yüzünden okunuyor.

"Kesinlikle kukla değilsin," diyor Hades yumuşak bir sesle. "Ama karımla oynamak istiyorsan, emirlerime uyacaksın."

Maliki mırıldanır, saımdan çekilirken tutuşu gevşer. "Onu bana bırak," der Hades'e, kendi tarzında bir talepte bulunur. "Eğer karını memnun edeceğimse, gözlerini görebilmem lazım."

Cildimde alevler patlar.

Karını tatmin etmek.

Karısını öpmek demek istiyor,
değil mi? Bu da bir zevk türüdür.

Yapmak istediği şey bu.

Değil mi?

"Nasıl istersen," diyor Hades, Maliki'nin bakışlarıyla karşılaşana kadar çenemi öne doğru çekiyor. Sonra Hades'in parmakları yavaşça çenemi takip ediyor, kulağıma kadar gidiyor, orada saçlarımı geri çekip boynumu ortaya çıkartıyor.

Sıcak dudaklar, zonklayan nabzımın hemen üzerindeki hassas cildimle buluşur.

"Düğün hediyeinin tadını çıkar, evcil hayvanım," diyor, sonra kalçamı bırakıp bir adım geri çekiliyor.

Ama gitmez.

Onun varlığını arkamda yoğun bir duvar gibi hissediyorum, bakışları açık sırtımda dolaşan hissedilebilir bir duygu.

"Onu görmezden gel ve bana odaklan, Sera." Maliki'nin ses tonu nazik bir emirle doludur, bu emir beni neredeyse kollarında sallanmaya zorlar.

Çünkü bu çok fazla. Ama
yine de yetersiz.

Bana ne yapmayı planladığını hiç bilmiyorum. Ya da Hades'in orada durup... *izlemeyi* planlayıp planlamadığını.

Ancak bu düşünce beni her yerimden yakıyor.

Utançtan değil, *heyecandan*.

Fae, benim neyim var böyle?

"Sera," diyor Maliki tekrar, avucuyla yanağını okşayarak. "Hades'in söylediklerini hatırla. Onun adını söyle ve tüm bunlar sona ersin, tamam mı?"

Ne durur? Diye sormak istiyorum. *Bana dokunman mı?* Çünkü onun durmasını istemiyorum.

Sanırım bir daha asla *Hades'i* yüksek sesle söylemeyeceğim. Sorun değil.

Maliki gibi ona "*efendim*" diye hitap edeceğim. Evet.

Tamam.

Maliki gülümser. "Bence karın şehvet sarhoşu."

"Öyle görünüyor," diye cevaplar Hades, sesinde öfke yok. Aksine, meraklanmış gibi geliyor. "Onu kızdırmaya devam mı edeceksin, yoksa öpecek misin?"

"Hmm," diye mırıldanır Maliki. "Henüz emin değilim. Ön sevişmeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Biliyorum," derken arka planda bir ses duyulur.

Sesle irkilirim ve arkama bakarım. Hades elinde bir şişe tutmaktadır. Den'deki bazı periler tarafından sevilen köpüklü bir içecek olan bloodpagne'ye benzemektedir. İçkiyi bir bardağa döker, sonra gözlerime bakarak bir yudum alır.

O zaman masanın yemeklerle dolu olduğunu fark ettim.

Bütün bunları ne zaman getirdiğini bilmiyorum. Umurumda da değil. Çünkü hala aç değilim.

"Sera," diyor Maliki, elini çeneme koyarak -tıpkı Hades'in daha önce yaptığı gibi- dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. "Şu anda sana dokunan benim. Eşin değil. Bu yüzden tüm dikkatini bana vermeni istiyorum. Anladın mı?"

Yutkunarak başımı salladım. "Evet."

"Aferin kızım." Başparmağıyla ağzımı okşayarak Hades'in bıraktığı ateşi körükledi ve belimi koluyla kavrayarak beni havaya kaldırdı.

Nefesimi tutuyorum, o yürümeye başladığında dengemi sağlamak için ellerim anında omuzlarına gidiyor. "Maliki..."

"Bu elbise beni daha fazlasını ortaya çıkarmak istememe neden oluyor, Sera," diyor, adımları emin, bakışları benimkilere kilitlenmiş olmasına rağmen

"Onu çıkaracağım." Gözlerim fal
taşı gibi açılır. "Ne?"
O sadece gülümser. "Bu kocanın adı değil."

Bölüm 30

Maliki

STYX, Sera'nın masumiyeti beni mahvedecek.

Genelde deneyimli kadınları tercih ederim, ama bu kadına yatak odası oyunlarını öğretme fırsatının inkar edilemez bir erotizmi var.

Hades, onu yatak odasına taşıırken peşimden geliyor, varlığı adımlarından daha gürültülü. Yine de, eşine karşı sesini alçaltmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Nişanlısı.

Karısı.

Onlar onun için de benim için de aynı anlama geliyor. O *onun*. Buna saygı duyuyorum. Ama onu benim de yapacağım.

Onu benimle paylaşmayı teklif ettiği için pişman olacak.

Çünkü Serapina Everheart'a bağımlı hale geleceğimden eminim. Styx, muhtemelen çoktan bağımlı oldum bile, daha onu öpmedim bile.

Sera'yı yatağının yanındaki yere koyduğumda, büyük mavi gözleri bana hayretle bakıyor. Henüz uyumadığı bir yatak bu. Eski yatağından çok daha büyük, bu da zamanla bizim yararımıza olacak.

Ama şimdilik, sadece çenesini avuçlarım ve gözlerine bakıyorum. "Hades'e de söylediğim gibi, ön sevişmeyi çok severim. Bu yüzden seni tam anlamıyla tatmadan önce her yerini öpeceğim."

Göz bebekleri büyüdü, parmakları omuzlarıma kazınır gibi görünüyordu. "Oh" dedi, tek kelimeyle, nefesini verirken.

Bunu, benim niyetlerimi kabul ettiği anlamına geliyor.

Ancak, onun için, ve *sadece onun* için, bir beyefendi gibi davranıp yavaş ilerleyeceğim.

Önce dudaklarımı yanağına, sonra çenesine bastırıyorum ve yavaş yavaş ince boynunun çizgisini takip etmeye başlıyorum. Onun gürleyen nabzına ulaştığımda, onaylayarak mırıldanıyorum.

O tahrik olmuş.

Bu tam da ondan istediğim şey. *Zevk*.

Ve bunu Hades'in *karısını memnun* etmemi söylediği için değil. Onu memnun etmek *istediğim* için.

Shadows, ben bundan çok daha fazlasını yapmak istiyorum.

Ancak, bu deneyimi onunla ilgili hale getiriyorum. Hades bunun onun gerçeklerini doğrulamakla ilgili olduğunu düşünebilir, ama benim amacım bu değil. Ben sadece bu fırsatı kendi lehime kullanıyorum.

Onu istiyorum.

Ve Hades'in onu bana vermesinin tek yolu buysa, öyle olsun. Her saniyenin tadını çıkarmasını ve hayatının geri kalanında beni düşünmesini sağlayacağım. Onu her bağladığında, benimle ilgili düşünceler de zihninde dolaşacak.

Ağzımla ona yaptıklarımın düşünceleri.

Ellerimle.

Dilimle yaptıklarımın.

Bu benim tatminim olacak. Kalıcı memnuniyetim.

Muhtemelen uzun hayatımın geri kalanını onu arzulayarak geçireceğim, ama tek bir anlık mutluluk için bu bedeli ödemeye hazırım.

Bu gece o *benim*.

Ve ona bunun tam olarak ne anlama geldiğini göstereceğim.

Boynunu ısırarak, ağzımı çenesine ve daha yukarısına, kulağına doğru kaydırırken, avuç içlerim yanlarını okşuyor. "Sen çok güzelsin Sera," diyorum ona. "Haftalardır seni hayal ediyorum, bu vücudun ellerimin altında nasıl görüneceğini merak ediyorum. Heyecanlandığında nasıl kızardığını. Çıplak tenini okşarken ve ağzımla seni tahrik ederken çıkarabileceğin sesleri."

Bana karşı titriyor. "Haftalar mı?"

"Belki daha da uzun süre," diye itiraf ediyorum, parmaklarım onun muhteşem elbisesinin askılarına uzanıyor. Tepkisini görmek için birini omzundan çekiyorum ve o tekrar titrediğinde gülümsüyorum. "Bütün o perileri geri çevirdin. Ama şimdi bana gitmemi söylemeyeceksin, değil mi?"

Kafasını sallar. "Hayır. Ben..." Boğazı titrer, yutkunmaya çalıştığını gösterir. "Lütfen gitme."

Gülümsemem derinleşir. "Hiçbir yere gitmiyorum, baş belası." Kulak memesini ısırırım, sonra dudaklarımı çıplak omzuna indirip askısının olduğu yere bir öpücük kondururum. "Sence meme uçlarının rengi ne

" diye soruyorum Hades'e, tahminde bulunup bulunmadığını merak ederek.

Onun cevabını beklerken, dilimle onun titreyen köprücük kemiğini izliyorum, bana sadece onu öpmemi söylediğinin farkındayım. Ve ben bundan çok daha fazlasını yapıyorum.

Yine de beni durdurmaya çalışmıyor.

Karısını memnun etmemi de söyledi.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Ayrıca, teknik olarak onu da öpüyorum.

"Soluk murberryler," diyor. "Tam doğru süre güneşte kalmış, sulu, tatlı ve çok *lezzetli* olanlardan."

Daha önce hiç *murberry* yemedim, bu yüzden bunun Mythos Fae Realm'den bir meyve olduğunu varsayıyorum.

"Bakalım haklı mısın," diyorum, hem onun sahiplenme içgüdüsünü hem de Sera'nın daha fazlasını isteme isteğini test ediyorum.

Cevap vermiyor.

Ve benim tatlı, masum gizemim sadece titriyor.

Bu yüzden, rahatsızlık belirtisi gösterip göstermediğini izlerken, kayışını biraz daha çekerek göğsünü ortaya çıkarmaya başlıyorum.

Nefesi hızlanır — bu, zaten mükemmel olan göğüslerini daha da güzelleştirir — ve boynunda hoş bir kızarıklık belirir.

Yukarı bakınca, elime bakarken dudaklarını açmış, sanki bunu yaptığımı inanamıyormuş gibi görünüyor. Ama beni durdurmaya çalışmıyor. Ve yüzündeki hiçbir ifade bunun bitmesini istediğini göstermiyor.

Göğsünü serbest bıraktıktan sonra, rengini görmek için aşağıya baktım. "Pembe," diye mırıldandım, çok beğenmiş bir şekilde. "Eminim emildiğinde güzel bir kırmızıya dönüşürler."

Kiraz gibi, diye düşünüyorum, nefesimi çekerek. *Ne kadar uygun.*

Onun doğal kokusu bana her zaman tatlı gelmiştir, ama şimdi bana hangi meyveyi hatırlattığını anlıyorum: *kiraz*.

Bu aroma dilim için bir işaret ışığı gibi, onu daha da tatmak istememe neden oluyor.

Kayışını çözerek, elimi göğsüne götürüyorum ve dikleşmiş meme ucunu nazikçe parmağımla okşuyorum. "Harikasın, Sera," diye onu övüyorum.

Nefesinin kesilmesi, doğru şeyi söylediğimi doğruluyor.

Kimse onu böyle görmemişti. Bunu bilmem için bana söylemesine gerek yoktu. Barda o flörtöz perileri profesyonel bir beceriyle idare etmiş olabilir, ama o hala çok masumdu.

Geçmiş buna izin vermezdi. Yine de masumiyetini iyi gizliyor.

Çünkü o bir Tanrıça.

Ve onun *Tanrısı* şu anda arkamda.

Onun beni eşinden uzaklaştırmasını bekliyorum, ama o sadece bir elinde içkisi, diğer elini pantolonunun cebindeyle yanıma geliyor. "Murberries," diye mırıldanıyor. "Ve ben de aynı fikirdeyim. Uygun ilgi gösterilirse güzelce kızarırlar."

Ona bir bakış attım ve gözleri ile buluştum.

Beni onu itmeye cesaretlendiriyor. Yüzündeki ifadeden, bakışlarında karanlık bir fırtına gibi şiddetinin kabardığını görebiliyorum.

Beni kendi çılgınlığına sürüklememesi gerektiğini bilmeli.

Çünkü ben her seferinde onu takip ederim. *Eğlence için.*

Bakışlarını tutarak, ağzımı Sera'nın göğsüne indiriyorum, sonra dudaklarımı onun gül rengi ucuna kapatıp *emiyorum*.

Buna karşılık burun delikleri genişliyor, heyecanı öfkesi kadar güçlü.

Onun eşine dokunuyorum ve o daha fazlasını istemekle beni öldürmek arasında kalmış durumda. Bu erotik bir durum, bu yüzden dikkatimi Sera'ya geri çevirip dilimi onun gergin tepesinde dolaştırıyorum.

O lezzetli bir inilti çıkarır ve ben de dişlerimi onun hassas cildine değdirdiğimde kolumu sırtına dolayarak onu kendime sıkıca çekiyorum.

Sertçe ısırıyorum, sadece dilimle ısırık izini silmeden önce acı hissetmesi için yeterli kadar ısıriyorum. Omzumdaki eli saçlarıma doğru kayıyor, ben yanaklarımı çukurlaştırıp ağzımla neler yapabileceğimi gösterirken beni göğsüne çekiyor.

"Maliki," diye nefes nefese diyor.

Ve *benim* dokunuşuma karşılık olarak adımı söyleme şekli, bir anda beni sertleştirmiyor mu, lanet olsun.

Hades

değil.

Durma

değil.

Maliki.

Siktir. Evet.

Hades mırıldanarak hala burada olduğunu hatırlatıyor. Genelde ben oynarken sessizdir. Bir köşede oturur. Düşüncelere dalar.

Ama bu sefer, tam yanımda duruyor, eşine yaptıklarımın tek bir saniyesini bile kaçırmıyor. Neredeyse onun da ona dokunmak istediğine bahse girerim.

Ama o kendini tutar, bunun yerine kan şampanyasını yudumlarırken ben onun diğer göğsünü açığa çıkarır ve pembe meme ucunu yalarım.

Kızın tadı kiraz gibi değil, *günah* gibi.

Ve bu, izin verildiği sürece memnuniyetle tadını çıkaracağım bir günah. Çünkü Styx, bu kadın şimdiye kadar tadını çıkardığım en tatlı günah.

Onun göğüslerini taparcasına öpmeyi bitirdiğimde, o nefes nefese kalmış, başını geriye atmış, şehvetli arzularını güzel bir şekilde sergileyerek bana sarılıyor.

Ama bakışlarım yine o çarpıcı tepelere kayıyor ve dudaklarım kıvrılıyor. "Kiraz kırmızısı."

"Gerçekten," diye mırıldanır Hades, sesi Sera'yı titretir gibi.

Onu korkutuyor olabilir, ama o Hades'in burada olmasını seviyor. Ve az önce ona yaptıklarımın kesinlikle zevk aldı.

Bu, *daha fazlasını* yapmak istememe neden oluyor. *Daha fazlasını* almak. Hades'i ne kadar zorlayabileceğimi görmek. Sera'nın bana ne kadar izin vereceğini görmek.

Öyleyse, Ölüm Tanrısı izlerken, her iki askısını da kollarından aşağı çekerek düz karnını ortaya çıkardım.

Sırtı açık elbisesinden dolayı sütyen giymiyor.

Bu da beni meraklandırıyor... "Sence külot giyiyor mu?" diye yüksek sesle soruyorum, sorum Hades'e.

Onun cevabı, devam etmem mi yoksa durmam mı gerektiğini söyleyecekti.

Onun kararını beklerken, Sera'nın üstsüz halini hayranlıkla izliyorum. Kızarıklığı yayılmış, soluk tenine çekici, pembe bir ışıltı vermiş.

"Sanırım giymiyor, çünkü giymesi için ona hiçbir şey bırakmadım," diyor Hades. "Haklı mıyım, göster bana."

Bir an bekleyip, Sera'nın onun isteğine verdiği tepkiyi incelerim. Başını kaldırıp ona, sonra da bana bakar, gözleri yuvarlanır. "Seni uyarmıştım, gizemli kız," derim ona. "Bu elbise beni

sana dokunmak, bu da senin daha fazla açığa çıkmanı istememe neden olur."

Tırnakları, düşecekmiş gibi bana tutunmaya çalışır gibi kafa derime batıyor. Dikleşip ona bakıyorum.

"Külot giyip giymediğini bize söylemek ister misin?" diye soruyorum. "Yoksa kendim mi öğreneyim?" Elbisesi biraz çekiyorum, böylece elbisenin kalçalarına dolandığını hissedebilsin.

"Ben..." Kirpikleri titriyor. "Bunun bitmesini istemiyorum."

Dudaklarım kıvrılır. "Benim sorum bu değildi, Sera. Belimden yukarısı için yapabileceğim çok daha fazla şey var." Bir elimi göğsüne geri götürür, hafifçe sıkar ve ağzım onun ağzının üzerinde durana kadar onu daha da yaklaştırıyorum. "Eğer sınırın bu olmasını istiyorsan, ben de buna uyabilirim."

Nefesimi, sıcaklığımı, *arzumuzu* hissetmesine izin veriyorum.

O da titreyerek karşılık verir, ağzı benim ağzımın altında açılır, sanki dilimi içeri davet ederek kapsamlı bir tanışma yapmak istemiş gibi.

"Tek gereken bir cevap, sorun. Elbisenin altında ne olduğunu bana söylemek ister misin? Yoksa kendim mi öğrenmeliyim?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, başparmaklarımla kalçalarının açığa kalan derisini okşayarak.

Sesi şehvetli bir fısıltı gibi, "Öğren" diye cevap veriyor.

Karnım gerilir, sözleri beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertir.

Çünkü *Styx*, bu kadın tamamen masum bir baştan çıkarıcı. Sanki *sikilmek* için doğmuş gibi.

Ve belki de öyledir, o bir Omega. Hades'in bana anlattıklarına göre, onlar doymak bilmezleriyle ünlüdür. Shadows, umarım bu doğrudur. Saatler, günler, *yıllar* boyunca bu kadına tapınmak istiyorum.

Ağzım hala onun ağzına yapışık haldeyken, kumaşı bacaklarından aşağı doğru itiyorum ve başparmaklarımla gerçeği keşfediyorum. "Külot yok. Sadece pürüzsüz, yumuşak bir cilt."

Hades düşük bir homurtu çıkarır, Sera inleyerek bana sarılır, vücudu onun sahiplenici tavrına tepki veriyormuş gibi görünür. Ya da belki de sadece bir Alfa, Omegasına sesleniyordur. Bilmiyorum, ama onun buna karşılık olarak bana sürtünme şekli, bundan faydalanan kişinin o değil de ben olduğumu hissettiriyor.

"Karımın kokusunu alabiliyorum," diyor Hades, sesi alçak, kararlı ve *öfkeli*. "Sanırım senin onu tatmanı istiyor, Maliki."

"Mmm, bu his karşılıklı," diye cevap veriyorum, ateşle oynadığının farkında olarak.

Muhtemelen bunun için beni öldürecek, söz vermemiş olsa da.

Yani ben belki olabilir iyi yap tam ne istediğim istediğimi ve sonuçlarını sonuçlarına katlanmak.

"Şimdi seni öpeceğim, Sera," diyorum ona, sözlerim ona bir uyarı niteliğinde ve Hades için anlamlı bir vurgu ile.

Çünkü daha önce bana onu *öpmemi* istemişti, tepkilerini gözlemlemek istediğini söyleyerek.

Peki, ben de tam olarak bunu yapacağım.

Onu *nerede* öpmemi istediğini belirtmemiş olması benim suçum değil.

Ayrıca, onun bundan zevk aldığından emin olmamı söyledi.

Yani teknik olarak, tam olarak onun istediği şeyi yapıyorum. Sadece kendi kendi yöntemimle.

Sera'nın kalçalarını tutup onu yerden kaldırdım, elbise tamamen düştü, sonra onu yatağa yatırdım. "Başını yastığa koy, gizemli kız," dedim ona. "Bacaklarını aç. Amını görmek istiyorum."

Gözlerinin büyümesi, bu kelimeyi daha önce hiç duymadığını gösteriyor. Ama bu kelimeye aşina.

Bu terimi nasıl ve neden bildiğini bilmek istediğimden emin değilim.

Birkaç dakika sonra bunun bir önemi kalmayacak. Çünkü ağzımı ona değdirdiğim anda, düşünebileceği tek erkek ben olacağım.

Hareketlerinde hafif bir titremeye, istediğimi yapar ve yavaşça bacaklarını açar.

"Daha fazla aç, karıcığım," diyor Hades, yatağın ayak ucunda dolaşırken. "Maliki senin amını yalayacaksa, çalışmak için daha fazla alana ihtiyacı var."

Siktir.

O asla böyle bir şeye katılmaz.

Kadınlarıma ne yapmaları gerektiğini

asla söylemez. Ama bu *benim*

kadınım değil.

Bu *onun* kadını.

Ve beni ona düğün hediyesi olarak vermek istiyor.

Bunun ne kadar berbat bir durum olduğunun farkındayım, ama Sera Hades'in emrine uyarak hareket ederken, bunun umurumda olmadığını fark ediyorum. Tek istediğim *yalamak*.

Ceketimi çıkarıp yatağın kenarına asıyorum. Daha fazla esnekliğe ihtiyacım var, bu yüzden kravatımı da çıkarıyorum. Gömleğimin üst düğmesini ve bileklerimdeki düğmeleri de açıyorum.

Resmi davranışlar Hades'in tuhafliklarından biri, benim değil. Ama Sera'nın kollarımı sıvamamı izleme şekli, bu tür kıyafetleri daha sık giymeye başlamalı mıyım diye düşünmeme neden oluyor.

Ben işimi bitirdiğimde, cildi daha da koyu bir kırmızıya dönmüş ve tatlı amcığı arzuyla adeta damlıyor.

Yatağa bir dizimi koyup ona doğru ilerlerken, Hades Sera'nın yanındaki yatağa oturur. Dokunacak kadar yakındır, ama sadece bacaklarını uzatıp ayak bileklerini çaprazlar ve içkisini içmeye devam eder.

İzlerken.

Çalışırken onun gözlerinin üzerimde olması hoşuma gitmiştir. Bu benim sapıklıklarımdan biridir.

Ama bu farklı.

Ben oynarken o hiç yatağa oturmadı. Ve bu değişikliği oldukça *sevdiğimi* fark ettim.

Bu beni şaşırtmadı. Uzun zamandır bir kadını *daha önce* de uzun zamandır onunla bir kadını

Belki Sera ile bu gerçekleşir.

Tabii, eşini yüzüme boşaltmam için beni öldürmezse, diye düşünüyorum.

Ah, ama ne güzel bir ölüm şekli, diye düşünüyorum Sera'nın açılmış bacaklarının arasında diz çökerken.

"Siktir, Sera. Hiç bu kadar ihtiyaç duyan bir am görmemiştim." Parmaklarımı onun kaygan kıvrımlarında gezdiriyorum, bu da onun gözlerini, sanki *oraya* dokunduğuma inanamıyormuş gibi genişletiyor. Ama bir sonraki nefeste inliyor, endişeleri çoktan unutulmuş. "Çok ıslaksın, tatlı kız."

"Omega'yla olmaya hoş geldin," diye mırıldanır Hades. "Şimdi oyalanmayı bırak ve karıma ihtiyacı olanı ver."

Bölüm 31

Hades

Maliki'yi öldürmek mi yoksa daha fazlasını yapması için onu cesaretlendirmek mi istediğime karar veremiyorum.

O, benim eşimi çıplak, ıslak ve nefes nefese bırakmış durumda. *Onun için*. Bu sinir bozucu derecede tahrik edici bir durum.

Onun neler yapabileceğini biliyorum, bu yüzden Serapina'ya nazik davrandığının farkındayım. Çünkü onun deneyimsiz, naif ve *masum* olduğunu düşünüyor.

Ve şu ana kadar, onun verdiği her tepki onun haklı olduğunu gösteriyor. Fiziksel olarak farklı. Bunu bekliyordum. Cildi Persephone'ninkinden daha solgun

Persephone'ninkinden daha solgun, bu yüzden yüz hatları daha pembe.

Ama bundan daha fazlası var.

İnlemeleri farklı. Nefes alış yabancısı bir ritim. Utangaçlıktan cesarete geçişi benzersizdi.

Persephone her zaman yalvarırdı, Omega rolü doğuştan ona içselleşmişti. Oh, o da baştan çıkarıcı rolünü üstlenebilirdi. Ama her zaman utangaç bir yanı vardı. Ve genellikle beni onu bağlamak için baştan çıkarmak için zekâsına güvenir.

Kokular, Alfalar ve Omegalar için güçlü bir araçtır. Hırlamalar ve miyavlamalar da öyle.

Serapina, ben kükredikten sonra bile bir kez bile miyavlamadı.

Ve doğal aromasının gücünü anlamıyor gibi görünüyor.

Bacaklarının arasındaki o cennet, lanet olası bir işaret feneri gibi, ama o bir Omega'nın tipik davranışlarını sergilemedi. Bunun yerine, bacaklarını açması söylenmek zorunda kaldı.

Maliki iç uyluk kısmına bir öpücük kondururken, yukarı doğru ilerlemeye başladığında niyetinin açık olduğunu anlıyorum.

Bir yanımla, Serapina'nın o onun en hassas noktasına ulaştığında gözlerini açıp doğrudan bana bakmasını bekliyor.

Ama öyle yapmıyor. Bunun yerine, Maliki onu diliyle tatmin etmeye başladığında, şok ve zevkten nefesini tutarak başını geriye atıyor.

Yüzündeki şaşkın ifade beni fermuarımı açıp pantolonumu düzeltmeye itiyor çünkü *lanet olsun*. Bu ifade, Maliki onun amını yalarken, benim de o dolgun dudaklarının arasına sikimi sokup ağzını sikkem istememe neden oluyor.

Bu o kadar yoğun bir ihtiyaç ki, taşaklarım gerçekten geriliyor. Persephone'den beri kimseyle birlikte olmadım.

Birçok yabancı, Maliki'yi sevgilim olarak kullandığını varsayıyor, ama bizim ilişkimiz öyle değil. Ben... sadece onun performansını izlemeyi seviyorum.

Ama bu farklı.

Onun karımın amını yalamasını izlerken hissettiğim zevk, onunla yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Belki de *şimdiye kadar* yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Anılar ise titizdir. Bu yüzden, özellikle hisler açısından, bugünü geçmişle karşılaştırmak zordur.

Yine de, bunun çok uzun zamandır karşılaştığım en yoğun etkileşim olduğunu biliyorum.

O kadar sertim ki düğümüm *acıyor*.

Ancak, bunu sonuna kadar götürmem, eşimi izlemem gerekiyor—*kaderimdeki* kişiyi—parçalanmasını izlemem gerekiyor.

Bir öpücük yeterli olur diye düşündüm, ama Maliki benim toleransımın sınırlarını keşfetmeye başladığı anda, bunun nereye varacağını görmek istedim.

Çünkü bir Omega'nın orgazm taklidi yapması imkansızdır.

"Maliki," diye nefes nefese söylüyor Serapina, parmakları yine onun kalın saçlarını tararken, onu kaygan merkezine tutuyor. "Ben... hissediyorum..." Yüzü kızarmış, rengi sertleşmiş meme uçlarıyla uyumlu.

Neredeyse eğilip birini dişlerimin arasına almak istiyorum. Ve *ısırmak*. Onu benim olarak işaretlemek. Maliki'nin de bunu görmesini ve bilmesini sağlamak.

Ama onun zevkini de bozmak istemiyorum.

"Şşş," Maliki onu onu. "Sadece keyfini duyguların hisset, küçük gizem. Seni gitmen gereken yere ben götüreceğim."

Avuç içi iç bacağını yukarı doğru kaydırarak cinsel organına doğru ilerler, parmağı benim bakışlarımla karşılaşırken onun içine girer.

Çenem titrer. Sadece *benim penisim eşimin* içine girebilir.

Ama onun yanıt olarak çıkardığı tatlı inilti beni anında sakinleştirir.
Siktir, bu delilik.

Maliki'nin bunu yapmasına izin vermemeliyim. *O benim. Eşim.*

Karım.

Ancak, onun ilgisinden zevk alıyor.

Ve ruh ikizimi emanet edebileceğim biri varsa, o da en iyi arkadaşımıdır.

Kendimi zorlayarak bir yudum daha kan şampanyası içiyorum, zihnim bardağı neredeyse bitirdiğimi zar zor algılıyor.

Tek görebildiğim, Maliki'nin dilini eşimin klitorisinde dolaştırması.

klitorisini

yalarken dilini. Tek duyabildiğim, onun karşılık veren inlemeleri. Tek *tadabildiğim*, kaygan kokulu hava.

Kendimi tekrar toparlayıp bardağımı kenara koyuyorum.

Sonra Serapina'nın güzel kalp şeklindeki yüzüne

. Persephone'nin oval yüzünden çok farklı. Dudakları bile farklı.

Yine de bu çarpıcı insanın içinde eşimin ruhunu hissediyorum.

Bu benim anlayamadığım bir muamma ve bu durumun yanlış olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Eşimden bu kadar farklı bir kadına şehvet duyabilir miyim?

Yoksa o benim gerçek eşimin reenkarne olmuş hali olduğu için bu izin verilebilir mi?

Onlar aynı kişi mi? Ellerimi

yanlarımda yumruk

yapıyorum.

İçimde hâlâ bu kadının yalan söylediği, Persephone'nin başından beri orada olduğu konusunda küçük bir umut kırıntısı var.

Ama o Maliki'ye sarılıp yataktan kalkarken, o umut parçasını da yok oluyor.

Serapina'nın sırtını kamburlaştırıp göğüslerini sergilemesi, başka bir erkeğin adını inlemesi, tüm kontrolünü kaybetmiş gibi titremesi, gözlerinin kapalı kalması...

Ve gözlerinin... *kapalı kalması.*

Bu hareket bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Persephone orgazm olduğunda yıldızları izlemeyi her zaman severdi. Sonuç olarak, gözleri... her zaman açıktı.

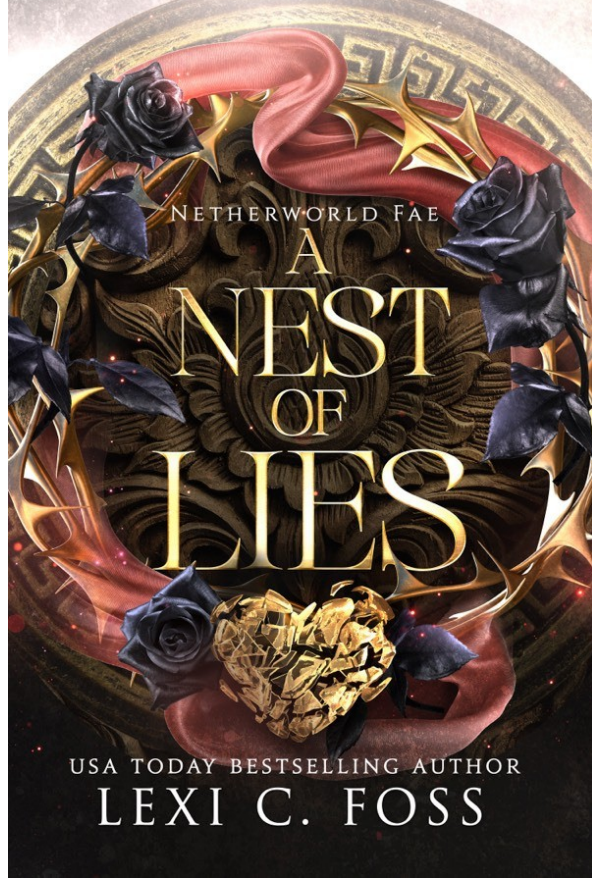
Yutkunuyorum, göğsüm aniden sıkışıyor.
Onun ruhu burada. Bunu hissediyorum. Duyuyorum. *Biliyorum.*
Ama bu kadın, bu insan... *benim Persephone'im değil.*
O, eşimin ruhuna sahip.
Ancak Serapina benim eşim değil. O
benim karım değil.
O benim değil.
Bu da ciddi bir sorun.
Çünkü az önce yaşadığı orgazm, Alfa duyularımda lanet bir işaret
gibi dalgalandı. Ve bunun benim onun yanındaki odada olmamla hiçbir
ilgisi yoktu.
Yirmi alem uzakta olsam bile o çekimi hissederdim.
Bir Omega en verimli dönemine girmiş.
Bu, iki bin yıldır hissetmediğim, kötü şöhretli bir çağrı.
Ve var olan her Mythos Fae Alfa da bunu hissetti.
"Misafirimiz olacak," diyorum Maliki'ye, yuvarlanarak
yatak.
Sesimin aciliyetini hissetmiş olmalı ki,
Serapina'nın amından ağzını çekip bana baktı. "Ne tür bir şirket?" diye
sordu, ruh ikizimin çenesinden damlayan sıvıya rağmen sesi her zamanki
gibi ciddiydi.
Gözlerini kaçırmadan, çenemi sıkarak ona bakıyorum. "*Alfa* şirketi."
Ve benim korumalarım onların saldırganlık tarzıyla başa çıkacak
şekilde eğitilmemiş. Bu da demek oluyor ki tek bir seçeneğimiz var.
Kaçmamız gerekiyor.

Netherworld Fae Serisi, [*A Nest of Lies*](#) ile devam ediyor...

Alina ve arkadaşları hakkında merak mı ediyorsunuz?

[*Their Lethal Pet*](#)'e göz atın.

[A Nest of Lies](#) ile seriye devam edin...

Tüm Mythos Fae türleri tarafından avlanıyorum.

Neden?

Çünkü ilk kızgınlığımı yaşamak üzereyim.

Yıllardır, ben sadece insan Serapina'ydım.

Şimdi ise Mitolojik Fae Omega Sera'yım.

Ve görünüşe göre ruhumda binlerce yıllık sırlar saklıyorum.

Bu yüzden sadece zihnimin derinliklerinde saklı olan anıları keşfetmeye çalışmakla kalmıyorum, aynı zamanda kaçak durumundayım...

Üç karşı konulmaz fae ile. Hades,

Ölüm Tanrısı.

Morpheus, Rüyaların Tanrısı.
Maliki, Ölümün Yürütücüsü.

Onların varlığı, yakında beni ele geçirecek olan tutkumu daha da
alevlendireceğinden eminim.

Bu da beni akılsız, savunmasız bir karmaşa haline getirecek.

Yeni koruyucularımın beni koruyacağına güvenebilir miyim?
Yoksa kendimi bir yalanlar yumağı içinde mi bulacağım?

Bu konuyu bir an önce çözsem iyi olur.
Çünkü beni avlayanlar sadece vahşi Alfalar değil... Gerçek ortaya
çıkıyor.
Ve bu hepimizi yok edebilir.

Yazarın Notu: [*A Nest of Lies*](#), Netherworld Fae üçlemesinin ikinci kitabıdır
ve bir gerilimle sona erer.

Ölümcül Evcil Hayvanları

Alina'nın hikayesini merak mı ediyorsunuz? [*Their Lethal Pet'e*](#) göz atın.

"SEÇİM GÜNÜNE HOŞ GELDİNİZ," diyor Vikont, herkesin bakışları yerdeyken ellerini genişçe açarak. "Bugün canavar türünü kutluyor ve Kurbanlarımızı seçerek onlara saygımızı gösteriyoruz."

Sanki hepimiz alkışlamalıyız gibi konuşuyor. Kimse alkışlamıyor.

Kimse kıpırdamıyor bile.

Sanki lanet bir duvara konuşuyormuş gibi.

Yine de gülümsüyor, podyumda ve sahnede olmaktan açıkça keyif alıyor. Aslında bu kısmı daha önce hiç *izlememiştim*. Hiç dikkat etmemiştim. Ama arkasındaki Baronlar da sırtıyor.

"Üç yüzyıldan fazla bir süredir, canavarlar bu muhteşem dünyada bizimle uyum içinde yaşamamıza izin verecek kadar naziktiler. Hayatta kalmamız için ihtiyacımız olan birçok kaynağı bize sağladılar, sağlığımızı korudular ve bize uzun ömür bahsettiler. Onlara teşekkür etmek için, onlara Sunular sunuyoruz. Bu da bu töreni inanılmaz derecede önemli kılıyor — *doğru* Sunuları gönderdiğimizden emin olmalıyız."

Son iki kelimeyi söylerken bana bakıyor.

Ya da belki de ona doğrudan bakan tek kişi ben olduğum için öyle görünüyor. Ama şimdi başımı eğemiyorum, sınırlarım bacaklarımda dans edip omurgamdan aşağı akarken bile. Kaybetmeyi göze alamayacağım bir tür irade savaşına girmiş durumdayız. Yine de kazanmayı göze alabileceğimden de emin değilim.

"Başlamadan önce, bir dakikalığına dua ederek canavar türüne teşekkür etmek istiyorum. Lütfen gözlerinizi kapatın ve benimle birlikte

benimle birlikte dua edin..." Sesi kesiliyor, bakışları hala üzerimde.

Gözlerimi

kapatmıyorum.

Hareket bile

etmiyorum.

Ve yemin ederim, buradan onun dişlerini gıcırdatışını duyabiliyorum.

Ne yapıyorsun? diye soruyorum kendime. *Bu yepyeni bir isyan seviyesi.*

Geçen yıl boyunca isyanımda daha cesur hale geldim, ama bunların hepsi sadece Kurban olarak seçilmek için yapıldı.

Ancak bu seferki farklı. Gerekli. Ve tamamen delice.

Vikont duasını başlıyor, bu meydanda her yıl duyduğum sözleri söylüyor.

Ama şimdi her şey farklı. Çünkü bana bakarak okuyor. Sesi daha derin geliyor. Daha öfkeli. Daha yoğun.

Hayal mi ediyorum?

Ilık havaya rağmen, titreme vücudumu sarar ve tüylerim diken diken olur. Bu hisse tepki olarak midem kasılır, içim soğurken alnımda ter damlaları belirir.

Çelişkili sıcaklıklar başımı döndürüyor, neredeyse Vikont'tan gözlerimi ayırmama neden oluyor. Ama sonra son sözleri beni olduğum yerde tutuyor.

"Kaderlere, sunularımızın en iyi kalitede olmasını, canavarların kurbanlarımızla yatırılmasını ve gelinlerimizin ya da damatlarımızın bizi hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmamasını diliyoruz."

Vaazını her zaman bu şekilde bitirir.

Ancak bu sefer, "Ve herhangi bir nedenle canavarlar memnun olmazsa, canavarların bir daha asla memnuniyetsiz kalmamalarını sağlamak için, suçlu sunuyu ibret olarak göstereceğiz." diye ekliyor.

Bu, kalabalığın birkaç üyesinin biraz yer değiştirmesine neden olur ve şaşkınlıkları, pek de ince olmayan nefeslerini kesmelerinden anlaşılır.

Bu ne demek oluyor ki? Viscount'a bakarak merak ediyorum.

Ama o sadece gülümsüyor ve ellerini çırpıyor. "Başlayalım mı?" Şu anda adeta ışık saçıyor, bu da zihnimdeki tüm alarm zillerini çaldirıyor.

Ve bunun nedeni sadece sonunda benden gözlerini ayırmış olması değil.

Ama son sözleri bir tehdit gibi geldiği için. Doğrudan bana yönelik bir tehdit.

Kalbim göğsümde çarpıyor, *güm güm* sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Yüksek
sesli.
Şiddetli.
Ezici.

Bu sesin içinde düşünemiyorum. Tek yapabileceğim görmek. Gözlemlemek.
İzlemek

Kadeh tören platformunda öne getirilirken.

O kadar ağır ki, üç Köy Koruyucusu onu sahne boyunca itmek zorunda kalıyor.

Güm, güm.

Vikontun ağzı yine hareket ediyor, ama sesi çok uzak geliyor. Sanki ben 3 metre derinlikteyim ve o yüzeyden kükrüyor gibi.

Güm, güm.

Hala ona bakan tek kişi benim. Kimse ona bu şekilde saygısızlık yapmaya cesaret edemiyor.

Benden başka kimse.

Güm, güm.

Eli Kadeh'e doğru uzanıyor, ilk Kurban'ın adını bulmak için çenesini sıkarken çenesi sertleşiyor.

Kaç kişi olacağını söyledi mi? Merak ediyorum, boğazım kurudu. Bir şansım var mı? Lanet olsun, bir şansım olsun ister miyim?

Sözleri kafamda yankılanıyor.

"Suçlu Kurban'ı ibretlik yapacağız." İbretlik. İbretlik. İbretlik.

Bu ne anlama geliyor?

Örnek ben miyim?

Ona baktığım için mi? Yoksa kendime çok fazla dikkat çektiğim için mi?

Gözlerimi kapatmaya zorluyorum, derin bir nefes alma ihtiyacım, duyularımı ele geçiren isyankar içgüdülerimi bastırıyor. *Odaklan*, diyorum kendime. *Törene odaklan.*

Bu gidişle, kalbimin atışları yüzünden kendi adımları bile duyamayacağım.

Eğer adımı okursa, diye düşünüyorum, yutkunarak. Bu düşünceyle kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde sızlıyor, geçen bir yıl boyunca motivasyonum bir anda durma noktasına geliyor. *Monsters Night'a gitmem gerekiyor. Serapina'yı bulmam gerekiyor.*

Ama bu konuda bir şeyler inanılmaz derecede yanlış geliyor. Sanki bir şekilde kendimi bir tuzağa düşürmüştüm gibi.

İmkansız. Serapina'nın el yazısıydı. Bundan eminim.

Ama...

"İlk kurbanımız," diye duyurur Köy Vikontu, sesi sonunda kalbimin çarpıntısını bastırır ve gözlerimi açmamı sağlar. "Bartholomew Monroe."

Herkes bir an için hareketsiz kalır, sonra kalabalık, beyaz sarı saçlı uzun boylu bir adam sahneye doğru ilerlemeye başlayınca dağılmaya başlar. Onu tanımıyorum, ki bu şaşırtıcı değil. Ben sadece bahçe bölgemde çalışanları tanıyorum.

Buralarda, meydanın her iki yanındaki dağlarda yaklaşık on mil boyunca uzanan kulübelerle çok sayıda çiftlik var, bu da hepimizin düzenli olarak sosyalleşmesini imkansız kılıyor. Seçim Günü, hepimizin böyle bir arada olduğu tek zamandır.

Parmak uçları benimkilere dokunur ve beni irkiliyor. Sonra Sage'in yanımda olduğunu hatırlıyorum. Bütün bu zaman boyunca oradaydı. Peçemi çıkardıktan sonra onun varlığını gözden kaçırmıştım, dikkatim o kadar kararlıydı ki tek görebildiğim Köy Vikontuydu.

Bartholomew sahneye çıkınca eli bir kez daha Kadeh'in içine kaybolur. Sarışın adamın yüzündeki ifadeyi göremiyorum ama sıkılmış gibi görüldüğünü tahmin ediyorum. Dışarıya duygularını gösteren davranışlar kabul edilemez. Aynı şey isyan için de geçerlidir.

Köy Vikontu ikinci bir isim okur, bu sefer sahneye daha yakın olan bir kadın. Başörtüsü ve elbisesi her şeyi örtüyor, tek görebildiğim koyu renk saçları.

Üçüncü isim okunduğunda tırnaklarım avucumu ısıyor—bu isim Benimki *değil*.

Gönüllü olabilseydim, olurdu. Ama işler böyle yürümüyor.

Beşinci isim okunduğunda, yakıcı güneşten çok daha farklı nedenlerle terliyorum.

Kaç kişiyi çağıracak?

*Siktir, neden dinlemedim ki?
Adımı söylemezse ne olacak?*

Altıncı kişi seçildi.

Yedinci.

Sekizinci.

Midem düğümlenir, uzuvlarım titremeye başlar.

O benim adımı söylemeyecek. Bu

iyi mi, kötü mü?

Kötü. Serapina'yı bulmam lazım, ama içimden bir ses şöyle diyor:

İyi. Örnek olmak istemiyorum.

"Ve son sunumuz," diyor Vikont.

Sage, kadehten son bir isim çekerken avucuyla benim avucumu sıkıca tutar. Kurtulduğumu umduğunu biliyorum. Ama kurtulmadım. Ya da kurtuldum. Biraz. Ben... Kararsızım.

Vikont önceliklerimi karıştırıyor. Ben...

"Alina Everheart."

Vikont doğrudan bana bakarken, adım kasaba meydanında yankılanıyor. Ve bu sefer, bunun tek nedeninin ona bakan tek kişi olmam olduğunu biliyorum; bunun nedeni, benim adımı bilmesi.

Kahretsin. Peçemi çıkarmamalıydım...

[BURADA OKUMAYA DEVAM ET](#)

USA Today'in en çok satan yazarı Lexi C. Foss, karanlık dünyalarda, özellikle de acımasız olanlarda oynamayı sever. Ailesiyle birlikte Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, seyahat listesindeki maddeleri tamamlamakla veya dünyanın dört bir yanında güneş tutulmalarını takip etmekle meşgul. Tuhaf bir kişiliğe sahip,
çok fazla kahve tüketir ve yüzmeyi sever.

Lexi'nin tüm kitapları hakkında en güncel bilgilere erişmek ister misiniz? [Buradan](#) haber bültenine kaydolun.

Lexi ayrıca Facebook'ta özel okuyucu grubunda okuyucularla vakit geçirmeyi sever - [Buradan](#) katılın.

Lexi'yi nerede bulabilirsiniz:

www.LexiCFoss.com

Lexi C. Foss'un diğerk kitapları

Kan İttifakı Serisi - Distopik Paranormal Chastely Bitten

Kraliyet Isırığı

Asil Isırık Ası

Isırık Kral

Isırığı Zalim

Isırık

Kan İttifakı Tekil Romanlar - Distopik Paranormal Kan

Günü

Kan Şehri

Beni

Arzulayın

Donmuş

Isırık

Karanlık Köken Serisi - Paranormal Romantizm Bael'in

Varisesi (ÜCRETSİZ!)

Ölümün Kızı Kaosun

Oğlu Günahın Sevgilisi

Bael'in Prensesi

Cehennemin Esiri

Drakon Klanı Serisi - Şekil Değıştiren

Omegaverse Altın Sektör

Gümüş Sektör

Elemental Fae Akademisi - Ters Harem

Birinci Kitap

İkinci Kitap

Üçüncü Kitap

Elemental Fae

Kraliçesi Kış Fae

Kraliçesi

Cehennem Perisi - Ters

Harem Cehennem Perisi Esiri

Cehennem Perisi Gardiyanı

Cehennem Perisi

Komutanı Cehennem

Perisi Prensi

Cehennem Perisi Kralı

Ölümsüz Lanet Serisi - Paranormal Romantizm

Birinci Kitap: Kan Kanunları

Kitap İki: Yasak Bağlar Kitap

Üç: Kan Kalbi Kitap Dört: Kan

Bağları Kitap Beş: Melek

Bağları Kitap Altı: Kan Arayıcı

Yedinci Kitap: Kötü Bağlar

Sekizinci Kitap: Kan Kralı

Ölümsüz Lanet Dünyası - Kısa Hikayeler ve Bonus

Eğlence Yaşlı Bağlar

Kan Yüğü

Suikastçı Bağları

Mershano İmparatorluğu Serisi - Çağdaş Romantizm

Birinci Kitap: Prensın Oyunu

İkinci Kitap: Büyücü'nün Hamlesi

Üçüncü Kitap: Asi'nin Kurtuluşu

Midnight Fae Akademisi - Ters Harem

Ella'nın Maskeli Balosu

Birinci Kitap

İkinci Kitap

Üçüncü Kitap

Dördüncü

Kitap

Öteki Dünya Fae - Ters Harem

Onların Ölümcül Evcil Hayvanı

Ölümün Gelini

Yalanlar

Yuvası

Düğümlü Mitler

Noir Islah Evi - Ménage Paranormal Romantizm

Başlangıç

İlk Suç İkinci

Suç Üçüncü Suç

Dördüncü Suç

Yeraltı Krallıkları Serisi - Karanlık Paranormal Romantizm

Mutlu Son

Sonsuza Kadar Mutlu Isırık

X-Klan Serisi - Değişken

Omegaverse X-Klan: Köken

Andorra Sektörü

X-Klan: Deney Kışın Ok

Bariloche Bölgesi

Venom Adası

V-Klan Serisi - Shifter Omegaverse Kan

Sektörü

Gece Sektörü

[Eclipse Sektörü](#)

[Kodiak Sektörü](#)

[Vampir Hanedanlığı - Karanlık Paranormal](#)

[Violet Slays](#)

[Kesişen Kaderler](#)

Diğer Kitaplar

[Katlîam Adası - Bağımsız Ters Harem Romantizm Beni İddia](#)

[Et - Bağımsız Ters Harem Romantizm](#)

[Karanlık Takıntılar - Bağımsız Canavar Romantizm](#)

[Canavarlar Ülkesi Kargaşası - Bağımsız Ters Harem Romantizm](#)

[Rotanev - Bağımsız Poseidon Hikayesi](#)

[Kızıl İşaret - Bağımsız Romantik Gerilim](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM